

nr.119

25.11.89

f13,-

DE ZWARTTE

STUDENTEN VERZET
IN BERLIJN

HANDEL IN ORGANEN

WOEDENDE VIRUSSEN

1 MEI

kolofon

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten: Delft: wereldwinkel/kraakkroeg, R'dam: van genep/krities boekwerk/kraakkroeg, Dordrecht: botte bijl, Nijmegen: de klinker/de oude mol, Den Haag: de rode hond/ruward/brullend breekijsler/koffiehuis blau, Weert: kollektieve boekhandel, Arnhem: infokafee, Eindhoven: vredeswinkel, Venlo: infocentrum/ea. Den Bosch: den duvel/ea. Maastricht: de tribune/ea. Utrecht: de rooie rat/aku/daar/ea. Wageningen: de uitbuyt/ea. Groningen: 689/vredeswinkel/ea. A'dam: fort van sjakoo/slagerzicht/athenaeum/kraakkroegen, Leiden: manifest/wereldwinkel, Alkmaar: portaal, Haarlem: agora/athenaeum/ea. verder nog op een aantal punten in Duitsland, België en Frankrijk.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl. 25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

inhoud

- 3 maliesingel utreg
- 4 infiltratienieuws kraakgebeurens
- 5 den haag nieuws jawel
- 6 anti shell leiden
- 7 nasleep gelofte dag, hete blixum anti shell tilburg
- 8...15 revolte '89 bär lin
- 16/17 darmstadt, aanslag op biotechnies instituut
- 18...20 vs contra libië
- 21 dr fritz, 129 a
- 22 veganisten
- 24...27 italië in beweging
- 28...31 handel in menselijke organen
- 32...35 1 mei
- 36 kongres radikale akb
- 37 bouwbrigade rama anares
- 38 sluipende oorlogsvoering oproep tejater
- 39 flam thema speciaal wageningen wrak

Helaas is deze Zwarte, zoals je zelf hebt kunnen konstateren een week te laat. Dit vanwege technische problemen. Volgende week zijn we er ook weer, zodat er bij de NN geen paniek hoeft uit te breken over eventuele fusie perikelen.

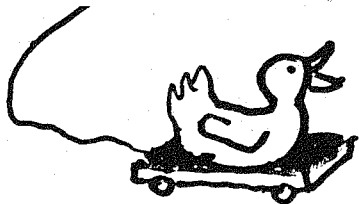
gezien de fusie besprekingen in blaadjes land is het misschien nuttig de onderhandelingen tussen de zwarte, de groene en de waarheid te volgen.....

Maliesingel 32 ONTRUIMEN

HALLO, DIT GAAT ZOMAAR NIET !

Na een lange reeks processen besloot de Utrechtse rechtbank op 2 november dat Maliesingel 32 ontruimd kan worden. Zij gaf daarbij echter de gemeente en woningbouwvereniging nog maar een maand de tijd om het met de eigenaar eens te worden over de aankoop van het pand ten behoeve van de krakersters. Tot vandaag is daar echter nix uitgekomen. Vandaag, woensdag 18 Januari doet de rechter voor de allerlaatste keer uitspraak over de exacte ontruimingstermijn en ziet het er somber uit dus.

Na ruim 4 jaar wonen worden acht mensen op straat gezet. De krakersters hebben het onderste uit de kan gehaald om het pand te behouden, deze gerechterlijke uitspraak slaat al deze plannen aan diggelen: de bewoners kunnen niet meer wonen op de manier die hun voor ogen staat. Van Bavel, de eigenaar, heeft verder geen plannen met het pand. Na de ontruiming blijft het gewoon leeg staan.

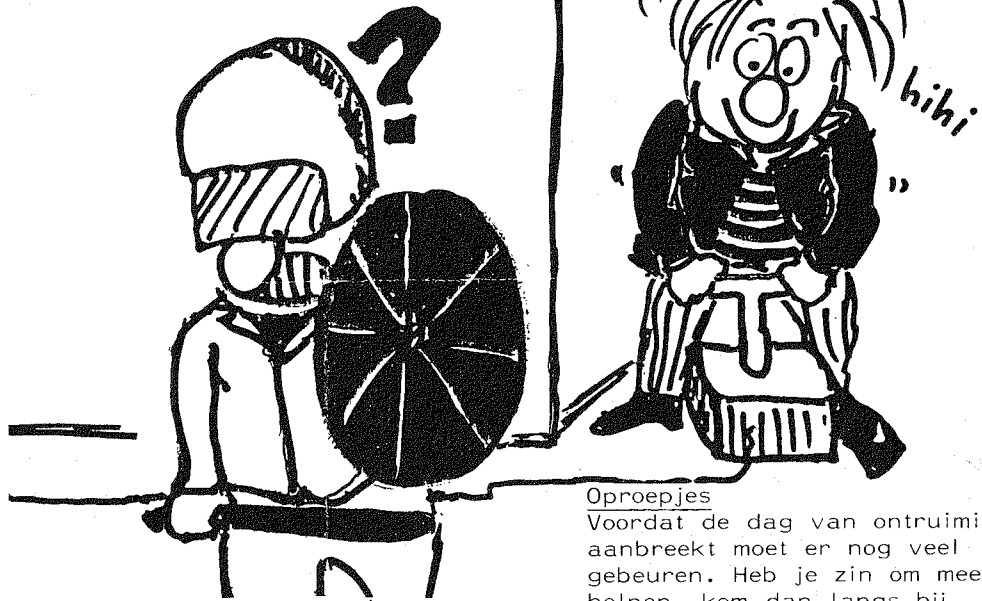

Van Bavel en Vos

De jarenlange strijd om het pand te behouden bereikt haar hoogtepunt. Eén dezer dagen zal van Bavel burgemeester Vos politiebijstand vragen om tot ontruiming over te gaan (als hij dat inmiddels al niet gedaan heeft). Van Bavel tevreden en Vos maar hopen dat de ontruiming rustig zal verlopen, immers zij moet denken aan het imago van de stad.

WIJ ROEPEN IEDEREEN OP HUN GELUK TE VERSTOREN!!!

Want zoveel redenen om tevreden te leven in deze stad bestaan er voor veel mensen niet. Een stad waar gekozen wordt om luxe winkelcentra, hotels en kantoren te bouwen en geen betaalbare woonruimte beschikbaar is, een stad waar waar hoe langer hoe meer mensen in hun bewegingsvrijheid worden beperkt, een stad waar

een groep mensen na jaren wonen op straat gezet wordt, zo'n stad vraagt gewoon om moeilijkheden. Het wordt dan ook tijd dat het imago van deze stad een flinke deuk oploopt.

Een dag vol onrust

De laatste tijd zijn al veel mensen druk bezig met de voorbereidingen om deze dag volgens plan te laten verlopen. In en voor het pand zullen veel mensen aanwezig zijn. Ondermeer door middel van een blokade zal het de wouten moeilijk gemaakt worden het pand te ontruimen. Uitgangspunt is een matpartij te voorkomen omdat de smeris daar al te vaak op uit is. Dat betekent niet dat we ons zomaar weg laten slaan. Verder speelt er een band en zorgen diverse attributen voor de juiste sfeer. Natuurlijk wordt niet alles uit de doeken gedaan, veel blijft een verrassing.

Oproepjes

Voordat de dag van ontruiming aanbreekt moet er nog veel gebeuren. Heb je zin om mee te helpen, kom dan langs bij Maliesingel 32. Voor meer info kun je elke dinsdag- en vrijdagavond naar het AKU (Voorstraat 71) gaan. Wil je ge-waarschuwd worden voor de ontruiming bel op deze avonden dan tel. 314590, ook kun je maandagavond bellen.

Uitspraak van 18 Januari:

Niet het verwachte definitieve vonnis, maar een tussenvonnis. De gemeente Utrecht krijgt nog tot 1 mei de tijd om het pand te vorderen. Op 1 mei doet de rechter dan de definitieve uitspraak.

Met platte petten
Maken we korte metten
Zonder gebroken ruiten
Krijgen ze ons niet naar buiten
Ze zullen het compleet moeten slopen
Voordat wij naar buiten komen lopen

dat wordt lachen!

NZH-bussen beklad

LEIDEN In de nacht van 2 op 3 januari zijn er op drie locaties in Leiden vernielingen aangericht c.q. bekladdingen aangebracht, die alle van dezelfde aard waren.

Bij de benzinepomp bij het Motorhuis aan de Hoge Rijn dijk werden vijf slangen doorgesneden en op het gebouwje werden leuzen als 'Shell moordt in Zuid-Afrika' en 'Vrijheid voor René' aangebracht. Bij een ander pomptation, dat van Ford Rijnland aan het Lammenschansplein, werden drie slangen vernield, maar geen leuzen aangebracht. De politie vermoedt, dat men hier om de een of andere reden geen tijd meer voor had. Het derde mikpunt was de garage van de NZH aan de Rijnsburgerweg. Hier werden rond de 35 bussen met spuitbussen bewerkt. Leuzen als: 'Shell uit Zuid Afrika', 'Rara' en 'René moet vrij' waren 's morgens vroeg te lezen op de bussen, die uiteraard zo spoedig mogelijk werden schoongemaakt. De recherche heeft de zaak in onderzoek. Men gaat er van uit, dat de acties in alle drie de gevallen door dezelfde personen zijn uitgevoerd. De actievoerders zullen overigens inmiddels wel tevreden zijn, want de Rara-activist René, die in Amsterdam vijf jaar gevangenisstraf tegen zich had horen eisen, is vrijgelaten.

In de nacht van 2 op 3 jan. hebben we in Leiden leuzen geschilderd op NZH - bussen die voor de nacht stonden geparkeerd. Dit hebben we gedaan om nogmaals de aandacht te vestigen en druk uit te oefenen op de gore praktijken van een bedrijf als Shell en de belangen overeenkomsten van de nederlandse staat met dit soort bedrijven.

Dat Shell alleen zichzelf helpt en daarbij geen middel schuwt moge ondertussen duidelijk zijn. 'Apartheid' betekent goedkope monddode arbeidskracht, het ideaal van elke multinational. Het vernietigen van het milieu, het afhankelijk maken van zgn. 'derde wereld-landen' op het gebied van voedsel en energie dmv bijvoorbeeld het door biotechnologie ontwikkelde hybride zaaizaad (dat elk jaar opnieuw moet worden ingekocht), hun energie en kapitaal, maakt Shell tot een typische multinational waarvoor alles draait om maximale winst.

Ook de nederlandse overheid bij monde van de heer Aarts (CDA) gaat uit van dit winstprincipe. "Tel uit je winst" zegt hij nadat zijn eerdere bewering (dat nederland een prima anti-apartheidsbeleid voert) van alle kanten vernietigend werd ontkracht, "als nederland zijn havens sluit voor Zuid-afrikaanse kolen, nemen andere europese havens die kolen gelijk over". Naast de onjuistheid hiervan (nederland neemt juist kolen over van andere havens die wel boycotten) is winst voor de nederlandse overheid ook belangrijker dan de rechten

van de zwarte bevolking in zuid-afrika, die al jaren om een boycot vragen.

Nederland kan ondertussen allang niet meer hard maken dat ze werkelijk sancties willen. Het nederlandse beleid ten aanzien van zuid-afrika heeft de afgelopen jaren geen effectieve maatregel tegen apartheid bewerkstelligd. Het is juist gekenmerkt door vooral halfslachtigheid, veel mooie woorden, maar geen daden en ondertussen lekker doorverdienen aan kolen en andere handel met zuid-afrika.

In het verlengde hiervan kun je de innige verstandhouding tussen staat en bedrijfsleven plaatsen. Die verstandhouding wordt gekenmerkt door vele subsidies, belastingvoordelen, lagere gastarieven, geen maatregelen tegen milieuvervuiling, kortom het scheppen van een zo gunstig en winstgevend mogelijk klimaat voor het bedrijfsleven, ten koste van grote delen van de bevolking. Dit alles gebeurt ook nog eens een keer onder het mom 'als het goed gaat met het bedrijfsleven, gaat het met de rest vanzelf ook wel goed'. De realiteit spreekt voor zich. Velen zitten op of onder de armoedegrens, arbeidersters worden weggesaneerd of verworpen tot 'flexibele' werknemersters, wat er op neer komt dat ze van hot naar her kunnen worden gestuurd zonder veel meer recht dan een karig loon. De milieuvernietiging rijst de pan uit en echt veel tijd om daar verandering in aan te brengen om nog een ietsje pietsje milieu over te houden hebben we niet meer.

De belangen van bedrijven als Shell en onze belangen zijn juist tegenstrijdig. Mensen zijn slechts een produktie-eenheid en consument ten behoeve van een zo groot mogelijke winst.

De nederlandse staat fungeert daarbij als voorwaarden-scheppende instantie. Hier doen ze dat met behulp van hun schijn-democratie en een racistiese en seksistiese verdeling van de maatschappij, op wereldnivo in samenwerking met de andere westerse staten georganiseerd in IMF, Wereldbank en Navo die de "derde wereldlanden" in een winstgevende wurggreep houden.

Repressie, dat in het kader van de europese eenwording een europees nivo moet krijgen, wordt daarbij steeds belangrijker om het systeem goed te laten functioneren.

Het monddood maken van politiek verzet, het uiteen drijven van de verschillende groepen actievoerders door kriminalisering van de ene, en inkapseling van de andere groep moet voorkomen dat er een breed verzet ontwikkeld wordt tegen de heersende structuren. Ook Shell volgt die strategie blijkens het onderschepte PAGAN-

rapport. Rond 1986 heeft Shell advies gekocht bij PAGAN international, een organisatie die eerder betrokken was bij het doorbreken van een boycot tegen het Zwitserse voedingsconcern Nestlé en als een soort mini CIA te werk gaat om aan haar informatie te komen. Pagan werkte een strategie uit om de Shell boycot te doorbreken. Een van de belangrijkste adviezen uit het rapport was dat Shell de verschillende groepen die tot boycot opriepen moest splitsen, letterlijk: "We moeten de activisten ontdoen van het morele gezag dat zij ontleen aan hun bondgenoten, religieuze organisaties." Later zouden de radikalere groepen dan wel de nek omgedraaid worden. De gevestigde anti-apartheidsbeweging lijkt zich keurig te houden aan die verdeel en heers strategie. Maar als we willen voorkomen dat we verder uit elkaar worden gedreven, dat de samenleving verder geindividualiseerd en verkommertiseerd wordt zullen we ons moeten organiseren en een gezamenlijke politiek ontwikkelen. Al die committees en aktiegroepjes, alternatieve winkeltjes en bedrijfjes etc, zouden samen een sterk front kunnen vormen om de heersende verhoudingen op zijn kop te zetten. 3 januari dient het hoger beroep van René, die 5 jaar opsluiting heeft gekregen om als voorbeeld te dienen voor aktievoerend Nederland. Voor ons is die politieke uitspraak alleen maar een bevestiging van het verbond tussen staat en kapitaal en bevestigd het de noodzaak om radikaal te strijden. Laten we het proces aangrijpen om meer gezamenlijkheid te ontwikkelen en de politieke discussie te verdiepen.

VRIJHEID VOOR RENÉ
SHELL DE WERELD AF

Omdat het tijd werd uit de winterslaap te komen, hebben wij op oudejaarsnacht bij het Nedlloyd Distributiecenters-gebouw aan de Stieltjesstraat in Rotterdam een twaalf-tal ruiten ingegooid en tevens de glazen voordeur (leuk hè). Nedlloyd transporteert al jaren goederen van en naar Zuid Afrika en als eigenaar van het Amsterdamse 'Mammoet Transport' in 1980 direkt betrokken bij de illegale levering van een mijnenjager aan Zuid Afrika en is zo mede een aktieve bondgenoot van het racistiese apartheid-regime. Wij eisen van Nedlloyd dat ze al haar belangen in Zuid Afrika opgeeft, want deze keer waren het alleen de ruiten..... De strijd gaat door!!!!
NEDLLOYD UIT ZUID AFRIKA!
BURN DOWN DE MULTINATIONALS!
VRIJHEID VOOR ALLE POLITIEKE GEVANGENEN!
AZANIA VRIJ!

MATA
Militante
Aktie
Tegen
Apartheid

**NASLEEP VAN DE N.Z.A.W.-
GELOFTEDAG, 11-12-'87 IN
DEN HAAG;
LEON ATWELL MOET VOOR DE
RECHTER VERSCHIJNEN**

Elk jaar, in december, verzamelen de Nederlandse proto- en hele fascistische van de Nederlands-Zuidafrikaanse Werkgemeenschap zich in het Kongresgebouw voor de viering van de zogenaamde "geloftegedag".

Den Haag, anti-apartheidsstad, hoezo?

Want al jaren achtereen geeft het zich vooruitstrevend noemende kollege van B&W toestemming voor deze happening.

"Linkse" gemeenteraadsleden behoren sinds 1986 niet meer tot de demonstranten, die proberen de jaarlijkse viering in het Kongresgebouw onmogelijk te maken.

Ook niet op 11 december 1987. Een flinke politiemacht was toen op de been om de fascistische de vrije doorgang naar het zalen-centrum te verzekeren.

Tijdens de schermutselingen bij de dranghekken werd de zwarte Zuidafrikaan Leon Atwell gearresteerd op beschuldiging van het roepen van "jullie zijn fascistische" naar agenten, die een demonstrante hardhandig terugduwden. In optocht zijn we toen naar buro Duinstraat getrokken om zijn vrijlating te eisen.

Dat gebeurde ook na een uur, maar Leon had wel een proces-verbaal aan zijn broek.

OP 14 FEBRUARI AANSTAANDE om 10.45 moet hij voorkomen in het paleis van 'justitie' om zich te verantwoorden voor het beledigen van politiemannen. Tot op heden zijn er geen getuigen à decharge. Zijn arrestatie is wel gezien maar de direkte aanleiding ervoor niet. Wat gaat de gezapige Haagse anti-apartheidsbeweging nu ondernemen rondom dit politieke proces?

Dat is allemaal even onduidelijk.

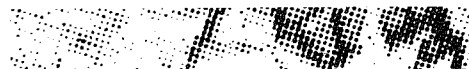
Bel in ieder geval de Werkgroep Zuidelijk Afrika, en eis aktie (tel. 646647). Bel in ieder geval ook de solidariteitsgroep Transvaalbuurt (Jan IJssink, tel. 603350) voor hetzelfde.

Al die klups krijgen geld van de gemeente Den Haag en zelfs van de FNV, en zijn heel benaauwd voor konfrontaties.

En vooral: Bel Leon Atwell, tel. 661007, geef blijk van je solidariteit, en kom op vrijdag 14 feb. aanstaande naar de rechtbank. Met spandoeken en mensen, mensen...

**VEG. EETHUIS 'HETE BLIXUM'
- A'DAM - KOOKT VOOR HET
SALVADORIAANSE VROUWENKOMITEE
'FENESTRAS'**

Vegetarisch eethuis Hete Blixum kookt in de maand januari voor het opzetten van een 'cafeteria popular' in San Salvador:

Project van het vrouwen-komitee 'Fenestras'

Het vrouwen-komitee is een initiatief v/d vrouwen die de vakbondsleden ondersteunden tijdens de vele stakingen en werkonderbrekingen v/d afgelopen jaren in El Salvador. Het komitee is opgericht om meer aandacht te besteden aan de positie van vrouwen en initiatieven ter verbetering van hun positie op te zetten.

Eén v/d initiatieven betreft het opzetten v/e 'Cafeteria Popular', een soort kantine waar de arbeidersters die lid zijn van een vakbond tegen lage prijzen kunnen eten en drinken. Dit is bedoeld als ondersteuning in een periode waarin de salarissen sterk zijn gedaald en vele arbeidersters geen volledig salaris uitbetaald krijgen omdat zij vakbondsactiviteiten ondernemen. Verder is het de bedoeling dat met dit initiatief werk wordt geboden aan mensen die door de oorlogssituatie in El Salvador vanuit hun woonplaats zijn verdreven. Met dit project wordt werk geboden aan 5 à 6 pers. De kosten van het project bedragen 16.380,- colones (ca. f655,-)

Met dit geld wordt keukengerei aangekocht en worden de aanloopkosten v/h 'Cafeteria Popular' betaald. het project wordt ondergebracht in de kantoren van 'Fenestras' en staat onder begeleiding van het vrouwen-komitee.

El Salvador Komitee A'dam
Nieuwe Herengracht 29-1
1011 RL Amsterdam

Op donderdag 26 januari zal het ESKA een info-avond organiseren in Hete Blixum. Programma:

- va 18.00: eten
- 20.30: inleiding ESKA
- 20.45: video over de vakbondstrijd in El Salvador (o.v.b.)
- 21.30: gesprek met Jorge Hernandez (v/d salvadorische vakbond 'Fenestras') en Alfredo Rivera (vertegenwoordiger van 'Fenestras' in Ned.)

OPROEP: door het onverwachts wegvallen van enkele 'vaste krachten' zoeken we mensen die zin hebben om 1x per week een middag te komen koken of een avond te komen bedienen. Hete Blixum, Fred.Hendrikstr. 111-115 A'dam. Open wo,do,vr. vanaf 18.00 uur. Tel. 020-849115 (ook om te reserveren).

Actievoerders richten vernielingen aan bij Shell-stations

TILBURG — Bij vier Shell-benzinestations in Tilburg zijn in de nacht van maandag op dinsdag vernielingen aangericht. Zeventien benzineslangen werden doorgesneden, een telwerk werd vernield en een ander telwerk met verf overgoten. De omvang van de schade was gisteren nog niet bekend.

In een schriftelijke verklaring eiste de actiegroep „Shell's Angels, strijders tegen de apartheid in Zuid-Afrika" de verantwoordelijkheid voor de vernielingen op. Volgens de politie werd deze verklaring opgesteld voordat de Shell's Angels de benzinestations onder handen namen. De Tilburgse politie leidt dit af uit het verschil tussen datgene wat in de verklaring staat en wat in werkelijkheid is gebeurd.

Zo kondigde de actiegroep in haar schrijven aan chemicaliën in de ondergrondse brandstoftanks bij de benzinestations te zullen gieten en leuzen tegen de apartheid op de benzinepompen te zullen schilderen. In beide gevallen heeft de politie hiervan geen sporen gevonden.

De Shell's Angels zijn geen onbekenden voor de politie. Vorig jaar november stelde dezelfde groepering zich verantwoordelijk voor de vernielingen aan een ander Shell-benzinestation in Tilburg.

(Volkskrant 18-1-1989)

REVOLTE

'89

REVOLTE '89

In Nederland is het studentenverzet al weer enkele weken in diepe rust gehuld. Maarten van Poelgeest heeft inmiddels z'n gesprekken gehad met Deet'. Verder maar afwachten....

In Duitsland, waar studenten ook te kampen hebben met forse onderwijs-bezuinigingen, ontwikkelden zich net als hier ook akties, met dit verschil dat ze hier nog steeds doorgaan en een heel ander karakter hebben gekregen. In de Zwarte 118 konden we al iets lezen over een Kongres dat begin januari in Berlijn werd georganiseerd. En ook in NN 19 heeft wat gestaan over de akties daar.

Het is verbazingwekkend (nou ja?) dat de nederlandse media geen enkele aandacht besteden aan het feit dat nu al vanaf 1 december honderdduizenden studenten en scholieren staken, instituten bezet zijn, demo's, kraakakties etc,. Niets hierover. We proberen hier wat meer informatie te geven over het studentenverzet en het geradikaliseerde karakter ervan.

INLEIDING

Het nu volgende verhaal gaat over de bezettingen en akties in West-Berlijn, maar ook in andere steden in Duitsland zijn er bezettingen en worden er grote demo's gehouden, bijv. in Frankfurt en Keulen. In München was er vorige week nog een grote studenten/scholieren-demo van 30.000 mensen. De eisen die in de diverse steden worden zijn vaak hetzelfde.

De akties zijn vrij spontaan ontstaan, maar zijn desondanks zeer grootschalig. Velen zijn het zat om te studeren aan onderwijsfabrieken, die steeds nauwere banden hebben met het bedrijfsleven. De bezuinigingen treffen met name de niet-produktieve studierichtingen en leiden ook tot studieduurverkortingen. Studenten hebben slechte huisvesting en weinig geld en de in het verleden bevochten democratische rechten zijn ook bijna compleet teruggedraaid. In november, vorig jaar, werden er hervormingsplannen aangenomen door het Duitse parlement. Nieuwe bezuinigingen en gedwongen fusies zijn het gevolg. In Berlijn moeten bijv. het (linkse) Latijns-Amerika Instituut en het Oost-Europa Instituut verdwijnen.

Op 2 december, vorig jaar bestaat de Vrije universiteit in Berlijn 40 jaar. Reden voor de Universiteitsleiding om een groot feest te organiseren (niet voor de studenten uiteraard). Er wordt op dat moment in heel Duitsland al weken aktie gevoerd tegen de bezuinigingen op het onderwijs, dus dit feestje is behoorlijk misplaatst en de bezoekers ervan worden onthaald op sneeuwballen. Enkele dagen ervoor, op 29 nov, is door zo'n 30 studenten/tes het Latijns-Amerika-Instituut bezet. Er wordt opgeroepen om niet mee te doen met de vieringen van de 40-jarige universiteit en om solidaire te zijn met de bezetting van het LAI. Het feest wordt door velen als een zodanige provokatie gezien, dat er op een vergadering op 2 december meer dan 2000 mensen komen en 's avonds worden er 17 instituten bezet, de volgende dag zijn het er al 23.

Bij het officiële feestje, dat door de politie is afgegrensd, demonstren er zo'n 4000 mensen. De voorzitter van de studentenvakbond, die als alibi voor het feest ook was uitgenodigd, roept tijdens zijn spreektijd de aanwezigen op, om zich aan te sluiten bij de akties buiten.

Die dag wordt uit protest tegen de woningnood een villa in de diplomatenwijk Dahlem, aan de Podbielskiallee gekraakt. De bezetters wijzen op het feit dat er in Berlijn 200.000 woningzoekenden zijn en 10.000 daklozen. Naast de studentenvakbond AStA, verklaren ook de autonomen uit Kreuzberg zich solidaire. Twee dagen later wordt de villa weer ontruimd, waarbij de ong. 200 bezetters hardhandig door de politie worden verwijderd en een aantal wordt voorgeleid. Alle meubilair wordt kapotgeslagen.

Dezelfde dag is er een grote plenaire vergadering - ondertussen zijn alle instituten bezet - en er wordt een lijst gemaakt van eisen. Uit deze eisen blijkt het veel radicalere karakter van het Duitse studentenverzet. Een van de hoofdthema's in het verzet in Berlijn is de anti-patriarchale

AUF RUHR, WIDERSTAND
DIE UNI
KOMMT IN ♀♀ HAND

strijd. Daarnaast wordt er ook voortdurend op gewezen dat ze hun strijd zien in het verlengde van de sociale strijd van anderen bijv. de woningnood en speculatie en er wordt ook geëist dat eventuele financiële toezeggingen niet ten koste gaan van andere groepen. De eisen die worden gesteld zijn minimum-eisen voor onderhandelingen met de universiteitsleiding, d.w.z. er wordt niet onderhandeld voordat aan deze eisen is voldaan.

Hieronder volgen fragmenten uit verklaringen die bij de eisen zijn toegevoegd.

De wetenschap dient tegenwoordig hoofdzakelijk militaire en patriarchale belangen. Patriarchale structuren, waarin vrouwen systematisch worden onderdrukt en gediskrimineerd, en worden vernietigd (geweld tegen vrouwen o.a. door heksenverbranding vroeger en weduweverbranding tegenwoordig in India, en bijv. sekstoerisme), zijn onontbeerlijke voorwaarden voor het Kapitaal, voor het vergroten van de meerwaarde, door onbetaalde vrouwelijke reproductiearbeid.

De universiteit funktioneert volgens de wensen van deze maatschappijordening. Ze dient de legitimatie en de instandhouding van het patriarchaat en het kapitaal, doordat ze bij het onderzoek en in de lesprogramma's, de theorie en de praktijk van de HEERsende structuren reproduceert.

De natuurwetenschappen worden in de eerste plaats tot technologische natuuruitbuiting gedresseerd, de menswetenschappen moeten dat ideologisch verklaren en mensen sociaal-technisch manipuleren.

Wij rebellerende studenten willen daar een emanciperende wetenschap en overeenkomstige universiteitsstructuren voor in de plaats.

Geëmancipeerde wetenschap leidt tot kennisvergroting en bevrijding. Ze is daarom dienstbaar aan de onderdrukten.

Feministisch Vrouwenonderzoek betekent:

- onderzoek en onderwijs vanuit het belang van vrouwen, met vrouwen, voor vrouwen;
- uitgangspunt voor onderzoek is betrokkenheid;
- patriarchaat- en kapitalismekritiek;
- het ter discussie stellen van de bestaande burgerlijke en linkse wetenschapsprodukten;
- de ontwikkeling van een feministisch maatschappijbeeld en perspectieven voor vrouwen;

De tegenwoordig plaatsvindende herstructurering van de hogescholen zijn slechts een deel van de herstructurering van de samenleving. Deze moet de concerns meer winsten opleveren, door de maximale inzet van techniek, terwijl de kosten worden verhaald op de sociaal zwakkeren.

Wij, studenten, streven naar praktische solidariteit met andere, door de herstructurering, getroffen. Alleen met hen samen kunnen we een rechtvaardiger samenleving dichterbij halen. Verbetering van onze situatie, die ten koste gaat van andere sociaal-zwakken, wijzen we af.

Onze eisen zijn in eerste instantie gericht op de hervorming van deze instituten en niet op de opheffing van patriarchale en kapitalistische structuren. Dit kan pas door het langdurig ter discussie stellen van de heersende structuren....

DE INWILLIGING VAN DE VOLGENDE EISEN ZIJN VOOR ONS DE MINIMALE VOORWAARDEN VOOR EEN GESPREK MET DE UNI-LEIDING EN DE SENAAT

- het aftreden van Turner (Wissenschaps-senator) en van Heckelmann (FU-president);
- het intrekken van de besluiten voor de structuurplannen; behoud van o.a. het Latijns-Amerika Instituut en het Ost-Europa Instituut
- het direkt ter beschikking stellen van alle goedkope, leegstaande woonruimte voor IEDEREEN en gratis creches;
- toezeggingen over de uitbreiding en zekerstelling van vrouwenkolleges;
- financiële middelen voor de uitbreiding van bibliotheken met feministische literatuur;

- verhoging van de instelling van een gemengde commissie over seksueel geweld;

- het instellen van een commissie voor het invoeren van een 50%-quotering (50% vrouwen/50% mannen red.) voor alle banen en commissies;

- gelijkstelling en materiële zekerheid voor autonome kolleges;

- een 25% vertegenwoordiging van studenten in alle universiteitsraden als minimumeis (aan enkele instituten worden verdergaande vormen van zelfbeheer bediscussieerd);

- gelijke rechten en gelijkstelling van buitenlanders op alle nivo's;

- fascisme-onderzoek en onderzoek naar het nationaal-socialistische verleden en naar rechts-extreme stromingen;

- de mogelijkheid voor gehandicapten om aan alle instituten zonder problemen te kunnen studeren;

- meer geld voor materiaal en voor banen bij alle instituten, te besteden zoals wij het willen;

- geen repressie van studenten en wetenschappelijk medewerker/sters en andere groepen op grond van hun deelname aan de acties.

Op alle instituten wordt voortdurend verder gediscussieerd over de eisen. Er verschijnen dagelijks kranten over het verloop van de acties en de discussies. En er zijn goede samenwerkingsverbanden met de autonome scene. Vorige week was er bijv. een gezamenlijke demo naar Grunewald (een luxe villawijk in Berlijn, waar veel speculanten wonen) om te protesteren tegen de enorme woningnood in Berlijn. Er zijn ook weer diverse panden gekraakt. Daarnaast was er van 6 tot 9 januari een groot kongres: UNIMUT met discussies over: universiteit en maatschappij, patriarchaat en feministische wetenschap, waarbij uitgebreid is gediscussieerd over de eigen visie op de universiteit.

De politieke inhoud van de acties in Duitsland tonen weer eens het grote verschil in politieke theorievorming met hier. Waar in Nederland de studentenacties blijven steken in acties tegen de bezuinigingen, levert daar de theorie-diskussie nu z'n vruchten af. Mochten de acties nog overwaaien, wel iets om over na te denken.... De acties daar gaan ondertussen door. Tot nu toe is er niet ingegaan op de eisen van de studenten. Wel wordt er zo nu en dan geprobeerd om bezettingen te breken. Er wordt bijv. soms geprobeerd om onder politiebegeleiding studiewilligen binnen te krijgen. En de politie treedt soms heel provocerend op.

Hieronder nog een verslagje van een dag, uit een van de bezettingskranten.

WUT UND EUPHORIE

12.01.89

14.00 Dreigend staan er vier waterkanonnen op de blokkade gericht. De Fabekstrasse moet ontruimd worden. Achter de schilden schuifelende en snuivende smerissen. Tweemaal hebben ze al gewaarschuwd, direkt gaat het gebeuren, denken allen, maar er gebeurt niets- high noon!

Het wordt naar achter doorgegeven, gejuich voorin - wat is er aan de hand?

Gerucht: om 15.00 uur zou de smeris terugtrekken. De waterkanonnen gaan achteruit, de waterslang wordt afgekoppeld. Er wordt een verkeerde aansluiting losgedraaid, een ME-commandant wordt zijknat. Hij grijpt een megafoon.

Om 15.00 uur verdwijnt de smeris. Een massale douche is afgezegd. Verwarring. Wat voor spel spelen ze eigenlijk? We begrijpen het pas, als een groep op het gebouw van Fysiologie toeholt. Een smeris wil ons toch nog tegenhouden, te laat, hij wordt als een romeinse legionnair omvergelopen, de barrikades worden bestormd, voor het Che Guevara Instituut (vroeger het Auguste Pinochet Instituut voor toegepast repressie onderzoek vroeger fysiologie) in de 12. januari-straat (vroeger de Arnimallee) vallen we elkaar in de armen. Feest! "Oproer, Verzet, de Uni terug in onze handen!" De stemming is groots, dansen op straat.

Maar op de straten rond het Medische Instituut van de Freie Universiteit zag het er vandaag heel anders uit - waterkanonnen in aktie bij temperaturen van rond het vriespunt, acht arrestaties en zeven zwaar gewonden, een zwaar geval bij een vrouw die door het prikkeldraad heen werd gesleurd - zwaar gekneusde ruggewervels

Het was zo erg dat arbeid/sters in werkkleding voor de blokkade zijn gaan staan om ons te beschermen tegen de knuppelende smeris.

Hoe moeten we dit nu zien? Natuurlijk een overwinning - een duur betaalde. Maar we hebben alleen maar de repressie teruggeslagen, onze eisen zijn nog steeds niet ingewilligd.

Dat we de intrekking van alle aanklachten, de direkte vrijlating van de gearresteerden eisen, is niet meer dan logisch.

Net zoals we eisen dat de politiek verantwoordelijken rekenschap afleggen.

Daarnaast heeft vandaag de solidariteit van de arbeider/sters ons ook dichterbij onze doelen gebracht.

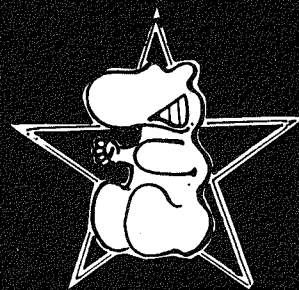
De Uni-leiding en de Senaat hebben nu bijna alle mogelijke tactieken, om de staking te beëindigen, geprobeerd - en zijn met

z'n allen kopje onder gegaan (Schluss mit dem Ge....; Heckel lass das Was).

Ze hebben geprobeerd, met gehuichelde tolerantie de staking te laten verdwijnen, ze hebben bedreigd met de vakanties, ze hebben geprobeerd ons met geld te lokken en nu hebben ze geprobeerd ons te verslaan.

Maar niets heeft geholpen, het heeft slechts onze solidariteit sterker gemaakt. En nu blijft hen niet veel meer over, dan ons als politieke kracht te erkennen, inhoudelijk op onze eisen in te gaan. Deze nieuw gewonnen kracht moeten we gebruiken bij onze discussies, om de resultaten van het UNIMUT-kongres te verwerken, om onze Bevrijde Universiteit als een werkelijke utopie te verwelijken.

We hebben de triomf in de hand. Als we nu doorgaan Venceremos!!!!!!!

Net als in Nederland, werd de autonome beweging nogal verrast door het snel opkomende studentenverzet in Berlijn en West-Duitsland maar hier werd wel snel contact gelegd met de studentenbeweging. Hier volgt een vertaling van een pamflet:

pamflet:
DEN EIERTANZ WAGEN

Dit is misschien het vijfde of zesde pamflet dat je in je handen krijgt, maar vrijwel zeker is het de eerste uit de beroemde-beruchte links-radikale hoek.

Maar vrees niet- we bijten niet! Veel mensen uit de autonome kringen hebben niet veel meer te maken met de universiteitspolitiek, hoewel velen er nog wel rondhangen, kolleges lopen of in de bibliotheken zitten. In het politieke middelpunt staan voor ons echter andere zaken, waarin wij onze kracht hebben ontwikkeld: vrouwenstrijd, kernenergiestrijd, kraken en huurstrijd, internationalisme. Hier doen velen aan mee, terwijl we natuurlijk ook belang hebben bij betere studievoorzaken en ook met anderen onze opvattingen over de universiteit en de politiek ervan willen ontwikkelen.

Wij hebben samen een levendige beweging opgebouwd. Bezettingen, stakingen, demo's, vergaderingen, plenums, autonome kolleges, etc., zijn er de uitdrukking van, wat wij aan basisdemokratische structuren en aan zelfbeheer willen. Het soort hogeschool-politiek die we hier lange tijd hebben gehad, waarbij we onze interesses delegerden aan anderen, via commissies en universiteits-partijen, is in één nacht verdwenen.

Dat vinden we geweldig, omdat de ontwikkeling van structuren, die niet aan ons voorbijgingen, nu ook binnen de instituten kan plaatsvinden. Kollektiviteit en zelfbeheer zijn geen frases meer, maar een concrete ervaring.

Het is natuurlijk duidelijk, dat deze organisatiestructuren niet op zichzelf kunnen staan. Het ontwikkelen van eigen ideeën is noodzakelijk en er is dus discussie nodig over hoe we ze kunnen doorzetten. Het gaat ons daarbij niet alleen om de studievoorzieningen. Wij eisen van de Senaat niet alleen maar meer poen, om vervolgens als managers of onderzoeker/sters weer anderen te kunnen uitbuiten of te onderdrukken. En betrokken bij een sociale herstructurering zijn wij niet alleen maar als studenten, maar ook bijv. als woningzoekende en als ziektekosten-verzekerde.

We willen niet de elite van morgen zijn, maar vandaag dáár tegen vechten, wat deze elite aan heersende verhoudingen voortbrengt.

Hogescholen zijn de hoeksteen van het economisch systeem van deze maatschappij. Multinationals als bijv. Schering, kunnen hier door samenwerking met de universiteit, via de instituten, op een goedkope manier onderzoek gebruiken, die ze anders zelf zouden moeten financieren.

Er bestaat hierover een brede overeenstemming tussen de ondernemingen, de politiek verantwoordelijken en de Universiteits-leiding. Deze overeenstemming berust op de beroemde "Export- en Wereldmarkt-belangen" van de Duitse economie.

Dat is niet een vergezocht idee. Twee jaar geleden bijv. werd er aan het LAI een onderzoek gedaan naar de winstmogelijkheden van Volkswagen in Brazilië. Dat soort onderzoek zie je niet in de lesprogramma's staan. Die lesprogramma's zijn voor Heckelmann en Turner (universiteits-leiding, red.) en hoe ze allemaal mogen heten pure ballast. Duur, nauwelijks bruikbaar en politiek vaak onaangenaam. En de eigenlijke macht ligt ook niet bij de Uni-leiding, zelfs al zouden ze dat willen, maar bij de ministeries van Economische Zaken en van Financiën. En Vadertje Staat heeft geen centen, vanwege de Krisis enzo. En wat hij nog heeft, steekt hij niet in kritische wetenschap, niet in een op de bevolking gerichte gezondheids-

politiek en niet in woningbouw, maar in wapening, genen- en reproductie-technologie, in winstgevende wetenschapssectoren en winstgevende "Ontwikkelings-projecten". Dat betekent dat we onze eisen aan het verkeerde adres richten. De huidige beweging mag echter niet tot een een-richtings-beweging verstarren!

Hervormingen zullen alleen maar konsessies blijven, die weer teruggedraaid zullen worden, als de strijd niet verder gaat en wordt verbreed.

Dat betekent dat we in geen geval de weg die we nu zijn gegaan moeten verlaten. We moeten doorgaan met het ontwikkelen van onze eigen opvattingen en utopiën we moeten thema's oppakken die in de huidige lesprogramma's geen plaats hebben. We moeten de inhoud en de manier waarop we daarmee om willen gaan, zelf bepalen.

We hebben al te vaak gemerkt dat Professoren en Kollektiviteit tegengestelde begrippen zijn.

Natuurlijk zullen de heersenden dit niet willen toelaten. Er zullen onderhandelingen komen en kleine toezeggingen. Hun verklaringen na hun "Wannseekonferenz" waren daar al een voorproefje van. Het is de bedoeling van Heckelmann en van alle anderen, die deel zijn van het Bedrijf-Universiteit, om zo snel mogelijk weer tot de dagelijkse orde over te gaan. Maar waarom zouden we de ruimte die we de laatste weken hebben bevochten weer opgeven? En als ze werkelijk solidair met ons zijn, dan moeten ze met feiten komen en niet alleen met lippendienst. En als we onze miljarden echt krijgen en ze ook daarheen vloeien waar wij het willen, dan kunnen we met Heckelmann en Turner een afspraak maken: om hun met hun afzetting te feliciteren!

Zij willen ons verzet binnen de perken houden en tot enkele punten reduceren. Wij moeten 't verbreden en de samenhang tussen andere sociale conflicten in de stad aantonen. Daar zijn ze bang voor en daarom hebben ze ook de Podbielskiallee 2 ontruimd (een van de door studenten gekraakte panden, red.). Maar de solidariteit met het gekraakte pand heeft aangetoond dat de samenhang tussen Uni-herstructurering en de sociale strijd op andere terreinen niet alleen maar in onze hoofden bestaat.

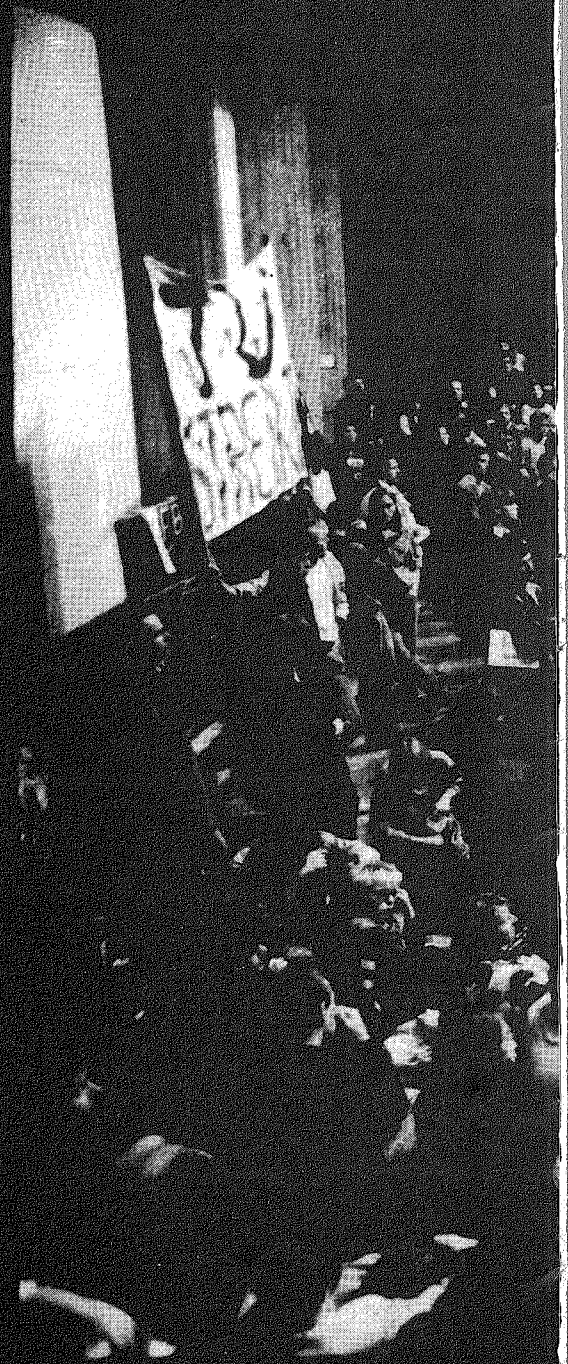
UITBOUWEN WAT WE BEVOCHTEN HEBBEN: ZELFBEHEER EN KOLLEKTIEVE STRUKTUREN!

GEEN DISKUSSIES MET VERTEGENWOORDIGERS/STERS VAN HET HEERSENDE WETENSCHAPSBEDRIJF!

DE STRIJD VOOR BETERE VOORWAARDEN AAN DE UNIVERSITEIT IS OOK EEN STRIJD VOOR ALLE ANDERE LEVENSVORWAARDEN!

GEEN ONDERZOEK VOOR KAPITAAL EN STAAT!

VOOR EEN REVOLUTIONAIRE VOLKS-UNIVERSITEIT!

Störfaktor
Streikzeitung
der TFH Berlin

In Berlijn hebben diverse bezette instituten andere namen gekregen bijv.: het Malcolm X-instituut en het Che Guevara-instituut. Ook is er een Ingrid Strobl-instituut, genoemd naar Ingrid, die al weer meer dan een jaar vastzit wegens verdenking van aanslagen tegen genentechnologie-bedrijven. Hieronder volgt een verklaring van het Instituut over de naam-keus.

WAAROM HET INGRID STROBL-INSTITUUT?

Op 18 dec '87 werden door de Duitse justitie meer dan 30 woning en in verschillende steden doorzocht en werden er twee vrouwen gearresteerd. De aktie was gericht tegen het, hoofdzakelijk door vrou-

wen gedragen, verzet tegen genetechnologie, bevolkings- en vluchtelingenpolitiek. Wat in eerste instantie werd voorgesteld als een onderzoek naar Rote Zora en de Revolutionäre Zellen, had als feitelijk doel: het georganiseerde en radikale vrouwenverzet te breken.

Ingrid Strobl zit als één van de gearresteerden nog steeds in isolatie. Ulla Penselin werd na driekwart jaar wegens gebrek aan bewijs vrijgelaten. Naar vier vrouwen wordt nog steeds gezocht.

De berekening ging echter niet op. Een brede solidariteitsbeweging met de gearresteerde vrouwen heeft tot een verbreding en radikaliserend van het verzet geleid. In de genetica en de bevolkingspolitiek worden de pogingen om ons leven, en met name dat van vrouwen, aan te passen aan de belangen van het Kapitaal, het duidelijkst zichtbaar. Wat productief is mag blijven leven, wat onproductief is, wordt als waardeveloos leven vernietigd. De in-

strumenten hiervoor zijn bijv. par 218 (een duitse wet), prenatale diagnoses hier, en gedwongen sterilisaties in de drie continenten Afrika, Latijns-Amerika en Azië. Onder het fascisme werd deze politiek "selectie en uitroeiing" genoemd.

Zonder onderzoek aan de universiteiten en aan instituten zou deze politiek niet mogelijk zijn. Juist West-Berlijn en de westberlijnse hogescholen worden systematisch als wetenschapscentra voor nieuwe technologieën aangeprezen en uitgebouwd. Het instituut voor Fabrieksmachines en Konstruktie-techniek (het IPK), het genetechnologische Max-Planck-Instituut, het Berlijnse Technologie en Innovatie Park (TIP) e.d. zijn hier enkele voorbeelden van. Met en in deze instellingen wordt geprobeerd om de crisis van het kapitalisme op te lossen. Naast een verscherpte uitbuiting, worden er nieuwe strategische sectoren opgebouwd, waarin weer geïnvesteerd kan

worden: van de staal- en auto-industrie tot aan de volledig geautomatiseerde High-Tech-bedrijven of de genetechnologisch voedingsmiddelen-industrie ten bate van multi's als Schering en Shell.

Ook in de sociaal-wetenschappelijke richtingen komt deze herstructurering tot uitdrukking. Steeds uitgebreider wordt er onderzoek gedaan naar middelen om de nieuwe technologieën geaccepteerd te laten worden, naar instrumenten voor sociale en politieke controle. De laatste restjes kritische, anti-kapitalistische wetenschap verdwijnen. De functie die de sociale wetenschap in het kader van deze herstructurering wordt toegewezen is die van een schakel tussen de nieuwe technologieën enerzijds en de bevolking anderzijds.

Daar tegenover zetten wij onze opvatting over wetenschap: partijdigheid, je inzetten voor onderdrukten, het bestrijden van de heersende geweldsverhoudingen.

Voorwaarde daarvoor is het opheffen van de scheiding tussen theorie en praktijk en een discussie over het verzet. Net zoals de gekriminaliseerde vrouwen via hun strijd de genentechnologie en de bevolkings- en vluchtelingenpolitiek aanvallen, blokkeren wij op dit moment de ontwikkeling van dezelfde belangen door onze staking en door het in zelfbeheer nemen van de universiteiten. Het gaat ons om de opbouw van eigen structuren, zoals autonome kolleges, werkgroepen en vergaderingen. We eisen daarbij de vrijlating van Ingrid Strobl en nodigen haar uit samen met ons dit proces van zelfbeschikking vorm te geven!

**GEEN GENENONDERZOEK MEER!
VRIJHEID VOOR INGRID STROBL!**

BESETZT

Namens het Instituut werd een brief aan Ingrid gestuurd:

Brief van de bezettersters van het Ingrid Strobl Institut (ISI), van de Befreite Universität (BU) aan Ingrid Strobl, die al weer ruim een jaar vastzit.

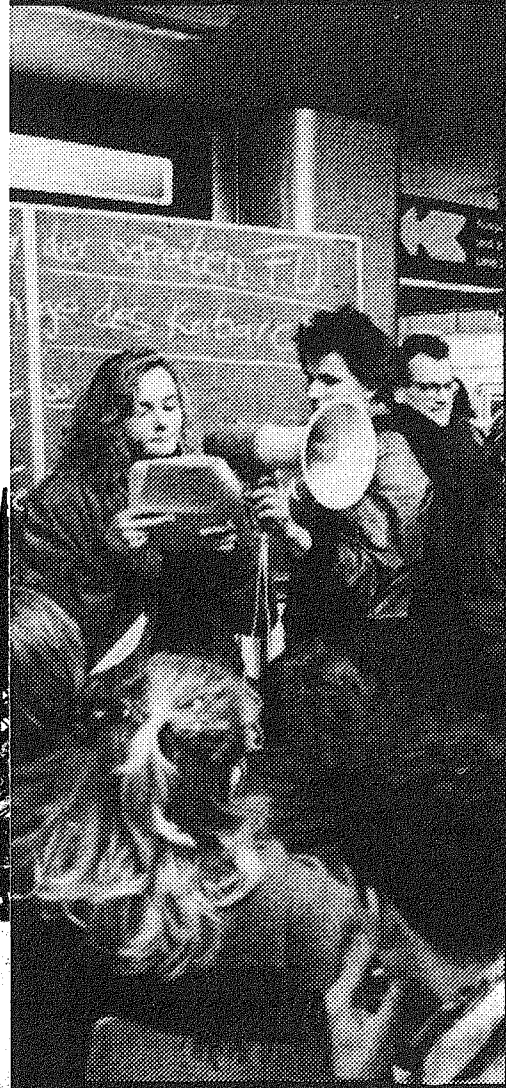
Lieve Ingrid,
Wij, politicologie-studenten schrijven je vanuit de bezette BU in Berlijn (voorheen de Freie Universität), die ook in staking is. De meeste faculteiten staken, de bezettingen duren al langer dan een maand en het einde is nog lang niet in zicht. Integendeel, in de loop van december hebben de andere Berlijnse universiteiten er zich bij aangesloten, alsmede een hoop scholen en Hogescholen. Het nieuwe jaar begint, als opwarmertje, met een internationaal studentencongres (UNIMUT) met als zwaartepunten de thema's Hogeschool en samenleving, patriarchale wetenschap- feministisch onderzoek, en Alternatieven voor vervreemding- perspectieven voor verzet.
Daarnaast is er op 21 Januari een demo van verschillende huur-initiatieven, waarbij bekende speculanten en andere 'bouwhaaien' de wacht zal worden aangezegd. Juist de verbanden tussen de sociale situatie van studenten en de katastrofale woonomstandigheden in West-Berlijn staat in het brandpunt van de acties en de ideeën erom heen. Op 4 december, tegelijkertijd met de viering van het 40-jarig bestaan van de FU (die overigens alleen onder politiebescherming kon plaatsvinden) werd in Dahlem een villa

gekraakt. Ofschoon die na zo'n 30 uur weer ontruimd was, was de kraakactie toch een succes. Niet alleen omdat de 24-uurs regel voor het eerst sinds '84 doorbroken werd, maar ook omdat op het feest op de avond voor de ontruiming zeker 1000 mensen waren, niet alleen uit Kreuzberg, maar juist ook mensen van de bezette universiteiten. De verantwoordelijke politici zijn als de dood dat de studentenbeweging overslaat op de rest van de stad. Al bij de eerste Grunewalddemo in '82 schreeuwde de pers moord en brand. Er was sprake van SA-horden, die de burgerlijke woonwijken teisterden. Maar de hetze en kriminalisering sloeg toen niet aan en nu zal ze dat ook niet lukken.
De demonstratie is in ieder geval gespreksthemata en daaruit zal moeten blijken in hoeverre de nieuwe studentenbeweging werkelijk politiek is. We weten niet in hoeverre jij op de hoogte bent over de ontwikkelingen aan de universiteiten. In de oerwoud van de media was de toon verschillend. De SZ maakte er b.v. een a-politieke belangenstrijd van, de TAZ publiceerde het ene opwindende interview na het andere en de FAZ begon een hetze tegen de bezettersters van het Otto Suhr Institut (politieke wetenschappen). Over dit instituut willen we je wat schrijven. niet in de laatste plaats omdat jouw naam in reuzeletters al sinds drie weken de straatkant van het instituut siert. De bezetting van het OSI had vanaf het begin een ander karakter dan de meeste andere bezettingen. Op de eerste dag werd al besloten dat een bezetting zonder uitsluiting van de directie en het lerarenkorps, noch politieke druk kan uitoefenen, noch ons in staat zou stellen om zonder druk van buiten af te praten over onze eigen situatie, over onze wensen, behoeftes en opvattingen over wetenschap.
In eerste instantie was er weerstand tegen dit uitsluiten van directie en personeel. Maar na een week waren de meesten er zich van bewust, hoezeer de autoriteit van de docenten de ontwikkeling van zelfgekozen discussies kan blokkeren. Het werken in werkgroepen en autonome seminairs was voor velen een nieuwe ervaring. De thema's: een inter-disciplinaire stadsplanningswerkgroep, die tegelijkertijd een autonoom seminar over hetzelfde onderwerp voor het volgend seminar voorbereidt. Daarnaast een werkgroep over de situatie van politieke gevangenen in Duitsland, die ook een manifestatie voorbereidde, waar zo'n 80 mensen op af kwamen. Hier was sprake van een grote behoefte aan informatie over isolatiefolter
Ook werd er gediscussieerd over de eis tot samenvoeging tot aan de eis van onmiddellijke vrijlating.

Een andere werkgroep hield zich bezig met het thema studie en klassenstrijd. Hiervoor werden Andere onderwerpen waren zelfbeschikking, het invoeren van autonome seminairs, kunst en politiek. Een aantal mensen maakten samen met mensen uit andere faculteiten een interdisciplinair seminar genen- en reproductietechnologieën en bevolkingspolitiek. Op dat gebied zijn sowieso al sinds het begin van de bezetting vele werkgroepen geweest.

Het ging de meeste bezettersters vanaf het begin af aan al niet om een beperkte hervorming van de universiteit. We hebben ervaren dat, in tegenstelling tot '68, de behoefte aan democratisering onder de studenten, niet overeenkwam met de modernisering die op de Hogescholen was doorgevoerd. De massa-universiteit, zoals we ze nu kennen, is voor het kapitaal kontra-productief geworden. Er wordt een universiteit nagestreefd, wiens belangrijkste opgave is, samen met andere instellingen, onderzoek te verrichten voor het kapitaal, naast het kweken van de benodigde elite voor de economie, de overheid en dienstverleningssector. Degene die hervormingen tot hoofddoel van de huidige konfrontatie maakt, gaat op twee manieren de fout in: Ten eerste valt de universiteit, als wetenschapsbedrijf van de heersenden

SPENDENAUFTRUF

Mitte Januar 89 beginnt voraussichtlich der

PROZESS GEGEN INGRID STROBL

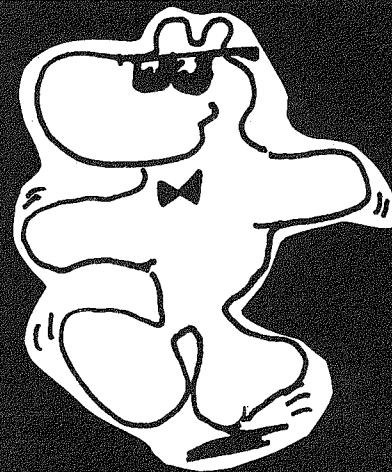
Es werden dringend Gelder für die hohen zu erwartenden Prozeßkosten benötigt. Spenden auf das Konto: P. Neff, 23481-506, BLZ 370 100 50, Stichwort Prozeßkosten. Nähere Informationen bei: Stadt-Revue (Strobl), Maastrichter Str. 49 5000 Köln 1, Tel. 0221 / 51 80 31.

digheid gehad als in het geval van het lerarenkorps. Wij willen als ISI wetenschap van onder af bedrijven, een wetenschap die het lijden en de ervaringen van de onderdrukten als uitgangspunt neemt, en georiënteerd is op bevrijding. Ingrid Strobl is synoniem met deze wetenschap. Als vrouw direkt en konkreet getroffen door genen- en reproductietechnologiën, analieseert zij de politieke en wetenschappelijke achtergronden ervan en biedt daarmee verzet tegen de aanpassing aan het productieproces hier, tegen positieve en negatieve eugenetica, tegen imperialistische bevolkingspolitiek, kortom: tegen de fascistiese continuïteit van selectie en vernietiging, die ze steeds weer tot uitgangspunt van haar teksten maakt. Haar verzet heeft niets maar dan ook niets gemeen met het emancipatorische gebazel van de zgn. linkse docenten hier.

en haar funktie voor staat en kapitaal, niet te hervormen. Daarnaast het feit, dat de bezuinigingen een onderdeel van een sociale aanval zijn, die de studenten nog niet eens het hardst treft. Als wij datgene wat we de afgelopen weken hebben gedaan en wat we verder nog willen doen, omschrijven met Ingrid Strobl Institut, dan is dat niet een kwestie van het anders benoemen van een doodnormale universiteit (er is hier echt niemand die je dat zou willen aandoen), maar geeft ons kader aan waarbinnen wij met wetenschap bezig willen zijn zoals wij dat zien en voelen. Het gaat ons er ook niet om, samen met de andere 'partijen' van de universiteit een kommissie te vormen waar alles 'ter sprake' mag komen, zoals de 'linkse' docenten ons hebben voorgesteld. In een verklaring hebben we het zo gezegd: "Wij kunnen onze denkbeelden slechts tegen de vertegenwoordigers van het huidige wetenschapsbedrijf ontwikkelen. Als docenten zijn zij vertegenwoordigers van een systeem, wiens basis selectie, prestatie en hiërarchie is. Ook de zgn. linkse pretenties van een deel van het lerarenkorps zijn, gezien in het licht van hun objektieve rol in het HEERsende wetenschapsbedrijf, niet meer dan een farce. Zelden heeft de stelling, dat het zijn bewustzijn bepaald, zoveel gel-

Toch is de naam ISI niet in eerste plaats bedoeld als provocatie, aangezien degenen die daarmee geprovoceerd worden dat niet waard zijn, maar meer als een aanspraak van ons, op onze opvatting over wetenschap, van Verzet, onze behoefte naar kollektiviteit en bevrijding. Hoe uiteindelijk het ISI-initiatief ingevuld zal worden, hangt alleen af van degenen die voor zichzelf er een mogelijkheid zien."

We willen in ieder geval geen nieuw getto creëren, maar in een kontinuu proces van discussie onze inhoud duidelijk maken. We zullen zien hoe het verder gaat. In ieder geval wensen we je veel liefde en kracht (natuurlijk ook voor de andere gevangenen) en sterkte bij het proces.

10. Wir wolln deshalb weiterstreiken
tragen auch das Risiko
gemeinsam könn' wir was erreichen
Streiken tun wir sowieso

KOMMUNIKEE

BETREFFENDE DE AANSLAG OP HET BIO-CHEMIESE INSTITUUT VAN DE TECHNIESE HOGESCHOOL IN DARMSTADT

In de nacht van 1 op 2 januari 1989 zijn wij het biochemiese instituut van de TH-Darmstadt binnengedrongen en hebben daar op de 6e verdieping -afdeling genentechnologie- meerdere brandbommen gedeponeerd.

D.m.v. genentechnologie is het mogelijk -door de DNA-structuur van cellen te veranderen- om biologiese structuren met chemiese methodes te veranderen en levende organismen te herprogrammeren. De kwalitatieve technologiese "sprong" voorwaarts die met genentechnologie wordt gemaakt is een ingreep in het leven zelf - de technologiese verandering van levensstructuren en van vele natuurlijke levensvormen en -samenhangen.

Hierin ligt, boven op de logica van tot nu toe m.n. de chemiese en de atoomtechnologie, de nieuwe dimensie van de genentechnologiese aanval en het belang van de heersenden.

Samen met de mikro-elektronika loopt de biotechnologie voorop in de keten van nieuwe industriële sektoren die de winsten onder uitsluitende controle van het westerse imperialisme op de lange termijn moeten garanderen.

De miljarden die worden uitgegeven aan research en de resultaten die door instituten en universiteiten worden geboekt, houden gelijke tred met de grote en grootste multinationale concerns, de enigen die vanwege hun geweld(!)ige omvang aan de voorwaarden voor wereldwijde afzet/verbreiding kunnen voldoen. Op het gebied van de bio-/aenen-

technologie zijn dat Shell, BP, General Electric, Ciba Geigy, BASF, Hoechst...of koöperaties van "kleinere" wereldmarkt-firma's, een regionaal voorbeeld (d.w.z. rondom Darmstadt) is Merck/Röhm/Grünenthal...

Genentechnologie is een strategiese sektor binnen de wereldwijde herstrukturering ten bate van het kapitaal, het is een strategies technologies instrument dat in alle terreinen van het leven moet binnendringen.

Op het gebied van de landbouw proberen ze met nieuwe "superplanten" de wereldvoedselmarkt verder te monopoliseren: toenemende vernietiging van zelfvoorzienende landbouweconomieën en geforceerde afhankelijkheid, om zo de wereldwijde controle over de mensen en de binnenlandse natuurlijke hulpbronnen uit te breiden. "Behalve" dat dit het einde van de verscheidenheid in natuurlijke plantensoorten betekent, betekent het vooral de verdere verdrijving van de kleine boeren in de 3 continenten ("3e wereld") van het platteland naar de sloppenwijken, de dwang tot arbeid onder moorddadige omstandigheden, tot aan de ingekalkuleerde hongerdood.

Erfelijkheidsonderzoek en voortplantingstechnologie is de definitieve poging om het baarvermogen van vrouwen aan de heersende (mannelijke) uitbuiting en beheersing te onderwerpen. Deze technologiese verovering -van erfelijkheidsvoorlichting en

draagmoederschap tot aan de "glasuterus" (kunstmatige baarmoeder) toe- heeft tot doel: de totale funktionalisering van het krijgen van kinderen, de vervreemde, gekontroleerde en op winst georiënteerde kinderproduktie.

De ontwikkeling van genentechnologiese methoden t.b.v. menselijke selektie en kweek -die tegen iedere vorm van autonomie van vrouwen gericht is- loopt in de metropolen parallel met het streven om de noodzakelijke kosten van het kapitaal op het gebied van de zgn. reproductie te doen dalen, d.w.z. omgekeerd de winsten te laten toenemen. Iedere vrouw moet bijv. verantwoordelijk gesteld worden en betalen voor het ter wereld brengen van een "gehandicapt", een niet aan de gestelde norm beantwoordend, d.w.z. te duur (!) kind. Dit maakt de aanval op vooral vrouwen uit de onderklasse compleet, die door de kortingen op de sociale- en gezondheidsvoorzieningen tot laagbetaalde respectievelijk onbetaalde arbeid gedwongen worden.

In de 3 continenten lopen al sinds 10-tallen jaren zgn. gezinsplannings- en geboortebeperringscampagnes, die gericht zijn tegen de leefstructuren en het verzet van vrouwen. Door chantage met levensmiddelen, gereedschap, kleine kredieten...of onder pure gewelds dreiging worden 3-maandelijkse injecties en sterilisaties afgedwongen, en worden vrouwen als proefkonijnen voor de pharmaceutiese industrie misbruikt. Deze maatregelen bepalen daar de patriarchale imperialistiese bevolkingspolitiek in het kader van het concept van het uitbuiten, verbruiken en vernietigen van de armen. De genentechnologiese manipulatie van het

menselijk leven zal deze bevolkingspolitieke programma's verfijnen en effectiever maken (een voorbeeld is het aborteren van vrouwelijke foetussen in India na amniocentese (vruchtwaterpunctie)). Juist t.o.v. de miljoenen armen in de 3 continenten, hun strijd om hun bestaansrecht, en t.o.v. de sterker wordende bevrijdingsbewegingen is deze bevolkingspolitiek een essentieel bestanddeel van de opstandsbestrijding.

Ten slotte wordt met genetechnologie een nieuwe dimensie aan de oorlogsvoering toegevoegd. Onderzoek wordt gedaan naar nieuwe wapens en ziekteverwekkers voor de gedifferentieerde en doelgerichte inzet van gif tegen levensmiddelen, maar ook tegen mensen: rassen-specifiek werkende giften die bijv. uitsluitend gekleurde of zwarte mensen ziek maken of vernietigen.

In het streven om racisme en sexismen te handhaven, en het patriarchale imperialistische systeem tegenover het wereldwijde verzet staande te houden, ontpopt de genetechnologie zich als centraal en preventief wapen van de HEERSEN. Omdat deze technologie een essentiële aanval op vrouwen en op haar leef- en verzetsstructuren inhoudt, moet deze in het kader van een anti-patriarchaal en anti-imperialistisch perspectief onvoorwaardelijk bestreden worden!

Aan de TH van Darmstadt werd na een research-project van meerdere jaren besloten om het zwaartepunt genetechnologie verder te ondersteunen en uit te bouwen. Een resultaat hiervan is de op 23-10-'86 opgerichte "Werkgroep Genetechnologie" (WG). Deze omvat de firma's Merck/Darmstadt, Röhm/Darmstadt, Röhm-Pharma/Weiterstadt en Grünenthal/Stolberg. De firma's doen voorstellen voor de research-thema's waarna de TH-Darmstadt er met haar biochemische instituut mee aan de slag gaat. De WG is tot '89 voorzien van een

budget van 6,3 miljoen D-mark. Daarna zal de WG voortgezet worden en met meer middelen van firma's en door het Bundesforschungsministerium (Bondsministerie voor wetenschapbeleid) gefinancierd worden.

Het zwaartepunt in het werk van de WG ligt bij het toegepaste onderzoek voor het vervaardigen van geneesmiddelen, vaccins, onderzoekstesten en diagnostika (tumordiagnose: mensen immuun maken voor giften d.m.v. genetische manipulatie) alsmede kunstmatige enzymen voor levensmiddelen.

Over het algemeen zal door de WG het "innovatietempo" -zowiso een existentiële kwestie voor genen- en hoogwaardige technologie-opgevoerd worden om de resultaten "zo snel mogelijk winstgevend te kunnen maken". "Groots en trendsettend" is wat dit betreft de verankering van de WG in het Rhein-Main-gebied. Naast Hoechst/Frankfurt is de TH-Darmstadt hét regionale steunpunt voor de grootscheepse genetische research, ze moet naast München, Heidelberg, Köln en Braunschweig het zoveelste Duitse centrum voor genetische onderzoek worden.

De onderzoeksinstellingen bevinden zich in het biochemische instituut. Directeur van het instituut en initiatiefnemer voor de eerder genoemde WG, alsook ontwerper van een "klein Silicon Valley" in Darmstadt, is professor Hans-Günter Gassen. Gassen geeft zichzelf uit voor "objectieve wetenschapper". Zijn optreden, artikelen en lezingen openbaren zonder twijfel zijn functie als bewaam propagandist voor genetechnologie. Hoewel hij steeds benadrukt dat er bij zijn onderzoek niet met mensen geëxperimenteerd wordt en hij afstand neemt van "fanatieke ideeën omtrent mensenkweek", wijzen andere uitspraken

er op dat hij zich van de dimensies van zijn werk volledig bewust is. "In breder perspectief gezien, zal de genetechniek ook aan de mens niet voorbij gaan", en verder: "Het klonen van mensen is niet meer uit te sluiten... de genetechnologie kent methoden om de erfelijkheid van mensen te analyseren en defekte genen in lichaamcellen te vervangen. Genomanalyse en genterapie zijn nog dromen, maar morgen al werkelijkheid". In verband hiermee haalt hij zich meerdere ideeën over de toepassing in het hoofd: draagmoeders en de "glasuterus als baarmachine".

In het openbaar, bijv. tijdens het kerkelijk kongres '86 of op vakbondsbijeenkomsten, probeert Gassen de "stormen van kritiek te bedaren", "de angst en emoties te verzachten", met als enig doel, genetechnologie akseptabel te maken. In dit geval is hij de "neutrale model-wetenschapper", die openstaat voor afzonderlijke kritiekpunten om zo fundamentele kritiek te kunnen kanaliseren.

Het wijzen op de mediese mogelijkheden en noodzakelijkheden verhuult de functie van de genetechnologie voor de heersenden: de volledige onderwerping van de mens aan de patriarchaal-kapitalistische logika.

Daarom hebben we bij ons bezoek aan de genetechnologische afdeling van het biochemische instituut brandbommen achter gelaten. Daarbij hebben we aan het kantoor van de eerder genoemde onderzoeksdirecteur bijzonder veel aandacht geschonken!

Vlammende groeten aan alle strijdende gevangenen!

ZORNIGE VIREN

(Woedende Virussen)

DE ZWARTE 17

USA - LIBYE

DE AGRESSIE VAN DE VERENIGDE STATEN TEGENOVER
LIBYE RICHT ZICH TEGEN DE BEVRIDINGSSTRIJD
VAN HET PALESTIJNSE VOLK

Woensdag 4 januari hebben Amerikaanse gevechtsvliegtuigen twee Libiese verkenningsvliegtuigen neergehaald, schijnbaar omdat zij vijandige bedoelingen gehad zouden hebben. En schijnbaar heeft het neerhalen van deze twee vliegtuigen ook niks te maken met het feit dat de USA in dec. '88, net enkele weken geleden, hun eenzijdige vijandige bedoelingen tegenover Libye hebben geuit en - gelukkig in alle openheid - een militaire aktie van formaat voor de komende weken hebben aangekondigd. Schijnbaar heeft het sturen van een vloot-eenheid naar de Middellandse Zee ook niets te maken met de openlijke vijandige bedoelingen tegen Libye; dit laatste zou, volgens de Amerikaanse minister van Defensie Carlucci, een routine-kwestie zijn. Carlucci heeft gelijk. Het sturen van gewapende legereenheden naar alle delen van de wereld is routine voor de VS en het gebruik van geweld tegen volkeren en staten die de heerschappij van de VS in de weg staan, hoort bij de gebeurtenissen van alledag. Net zo routinematig worden ook hetze- en desinformatiekampagnes ingezet, om de werkelijke bedoelingen te versluieren.

De op handen zijnde aktie van middelgrote Amerikaanse eenheden tegen Libye moet met het bestaan van een chemiese fabriek op 60 km. van Tripoli worden gerechtvaardigd, waar schijnbaar gifgassen worden geproduceerd.

Dat de VS zelf een enorme waarde toekent aan het bezit van zulke chemiese strijdmiddelen is genoegzaam bekend.

Zij zijn 's werelds nr.1 in de produktie en het bezit van deze vernietigingswapens. En onlangs nog hebben ze opnieuw geweigerd, hun produktie en hun voorraden voor internationale controle toegankelijk te maken.

Libye heeft meteen na het in het nieuws komen van deze verwijten zo'n controle-mogelijkheid aangeboden, wat door de VS werd afgeslagen.

Zelfs de inzet van gifgassen lijkt de VS niet echt te irriteren, wanneer er grotere belangen op het spel staan. gezien het voorbeeld van Irak. Een week voordat in de BRD het inzetten van Amerikaanse troepen tegen Libye werd aangekondigd kon je in de 'General-Anzeiger' van 8.11.88 het volgende lezen: "Irak verkrijgt een miljarden-krediet Manama (dpa/UPI) De regering van de VS heeft Irak een exportkrediet verleend ter hoogte van meer dan 1 miljard dollar. Door middel van deze toezegging moeten de betrekkingen tussen de VS en Irak worden verbeterd, nadat het Amerikaanse kongres had geprobeerd om sancties tegen Bagdad door te voeren vanwege de inzet van chemiese strijdgassen tegen Koerdiese minderheden, volgens een bericht van de informatiedienst voor het Nabije Oosten "Middle East Economic Survey" uit Cyprus, gisteren."

Om te doorzien wat de VS met deze agressieve houding wil bewerkstelligen, en welke verdere aanvallen er nog aan zitten te komen, moeten we naar de achtergronden kijken. De agressie t.o.v. Libye valt alleen te begrijpen in 't licht van de alles-overkoepelende belangen op termijn

VENLET

INTERCEPT OFFICER
R SQUADRON 41

MUCZYNSKI

PILOT
FIGHTER SQUADRON 41

van de VS en hun Europese bondgenoten in de regio; het is niet meer dan een konkrete stap in een eskalatie, waarmee de VS een pacificatie van deze regio probeert te bereiken. De basisvoorwaarde voor zo'n "vrede" naar de maatstaf van de VS is echter het beëindigen van het "Palestijnse probleem". Nadat de Sovjet-Unie de afgelopen 3 jaar gedwongen was om de VS als militaire en politieke grootmacht nr.1 te erkennen, kon een merendeel van de conflicten in het Midden- en Nabije Oosten in het voordeel van de VS worden opgelost. De Sovjets moesten Afghanistan opgeven, de oorlog tussen Iran en Irak werd beëindigd en bekroond met de massavernietiging van Koerden in Irak en de liquidatie van de gevangen zittende revolutioaniren in Iran. De Palestijnse bevolking van de door Israel bezette gebieden haalde echter een dikke streep door deze rekening. Halverwege de jaren '80 leek het er nog op dat Israel en de VS de structuur van de PLO en hiermee ook het Palestijnse verzet volledig hadden verslagen. Sinds het einde van '87 maakt de Palestijnse bevolking echter door massaal verzet (de intifada) tegen de Israeliese bezettingstroepen en de kolonisten duidelijk, dat een oplossing zoals de VS en Israel die in

gedachten hebben, alleen ten koste van volkerenmoord kan worden bereikt.

Het was na enkele maanden duidelijk, dat door middel van het gebruik van de selektieve terreur, die Israel tegen de Intifada inzette, de opstand niet kon worden tegengehouden.

Sindsdien streven de VS en "gematigde kringen in Israel" een "vreedzame" oplossing van het zgn. Palestijnse probleem na. Ze proberen nu het geraamte van een Palestijnse staat met 'leiders', die vriendschappelijk tegenover de VS staan, op de Westoever en in de Gazastrook te installeren.

1 Aug. 1988 geeft het aan de VS geliëerde Jordanië zijn aanspraken wat betreft de Westoever op. Daardoor worden enerzijds de voorwaarden geschapen, volkenrechtelijk gezien, voor een nieuwe "Palestijnse" staat. Aan de andere kant heeft het er ook mee te maken, dat de openbare diensten op de westoever geen geld meer ontvangen (onderwijzend en verplegend personeel bijvoorbeeld).

Oftewel: de geldkraan van de Intifada moet worden dichtgedraaid. Op dat moment schoot Libye zonder twijfel te hulp. In het midden van november hield de PLO haar zitting in Algiers. De PLO-chef Arafat zette toen ondanks het verzet van de revolutionaire krachten binnen de PLO de erkenning van de VN-resoluties 242 en 338 (dwz. onder andere het bestaansrecht van Israel) door en maakt de oprichting van de staat Palestina op de Westoever en in de Gaza-strook bekend.

Ten slotte neemt hij voor de voltallige vergadering van de VN in Genève afstand van elke vorm van geweld. Eindelijk mag hij dan met de Amerikanen onderhandelen. Het lijkt er dan op, dat het Amerikaanse plan voor de regio in alle opzichten is geslaagd.

Desalniettemin schuilen er voor een "Pax Americana" in het Nabije Oosten nog 3 adders onder het gras:

de ongebroken voortzetting van de Intifada, het bestaan van revolutionaire organisaties en hun ondersteuning door Libye, en de zionistische havikken in Israel, die het niet zo met de VS op hebben.

Kort nadat de eerste ontmoeting tussen een delegatie van de PLO en de diplomaten van de VS had plaatsgevonden, ontploft er een bom. Op 21 dec. '88 explodeert een jumbo van PAN-AM boven

Schotland en stort op het kleine stadje Lockerbie. 270 mensen worden gedood. Alles wat wij tot nu toe weten, duidt erop, dat niet zoiets als de obskure "Wachters van de Islamitische Revolutie" of Palestijnse "Terroristen" verantwoordelijk zijn voor deze aanslag, maar een organisatie, die alombekend is voor haar "preciese en zuivere werk" op het gebied van het staatsterrorisme, de Israeliese Mossad. Wij zijn hier niet alleen van overtuigd omdat we ons de vraag hebben gesteld wie baat had bij deze

aanslag, en het is duidelijk dat het alleen de Israeliese havikken goed uitkwam, aangezien de toenaadering van reaktionaire krachten binnen de PLO en de VS hen een doorn in 't oog is.

Er zijn nog meer aanwijzingen voor het feit dat het om een geheime operatie van de Mossad gaat.

Een kort chronologies overzicht:

Aug/Sept.88 Nadat Jordanië de Westoever heeft laten vallen wordt het langzaamaan duidelijk dat de Arafat-fraktie binnen de PLO het bestaansrecht van Israel zou willen erkennen.

28.10.88 Er worden 14 Palestijnen in de BRD opgepakt. Hen worden wapenbergplaatsen in de schoenen geschoven, waarin o.a. een explosief van het merk Semtex en een bariometrische ontsteking zouden zijn aangetroffen. Er wordt beweerd dat het bij alle arrestanten om leden van de PFLP-GC gaat (Volksfront voor de bevrijding van Palestina- Algemeen Kommando)

29.10.88 Het dagblad die Welt meldt dat de arrestatie uitsluitend tot stand kwam dankzij informatie van de westduitse geheime dienst.

12-15.11.88 De Palestijnse Nationale Raad maakt de oprichting van de Palestijnse staat bekend.

Nov.88 De Mossad waarschuwt voor een aanslag door "radikale Palestijnen" op een machine van Pan-Am. (Der Spiegel nr.1 1989).

14.12.88 Arafat doet beslissende konsessies voor de voltallige vergadering van de VN volgens de eisen van de VS. De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Schultz verklaart vervolgens bereid te zijn om met de PLO te gaan onderhandelen. De reactie van het bureau van de Israeliese minister-

president is dan volgens "der Spiegel nr.51/88": "Na nieuwe terreurdaden van de PLO zal de VS wel inzien, dat Arafat hen op een ongehooflijke manier voor de gek houdt!"

21.12.88 Een jumbo van Pan Am stort op het schotse stadje

Lockerbie.

22.12.88 Een groep die zich de "Wachters van de Islamitische Revolutie" noemt, eist de aanslag op. Het telefoontje wordt door veiligheids-experts uit de westerse landen niet serieus genomen. In de daaropvolgende week wordt steeds meer benadrukt, dat het net zo goed om een ongeluk kan gaan.

28.12.88 De FBI maakt bekend dat het een bom was.

31.12.88 In de 'Times' wordt de PFLP-GC van de aanslag beschuldigd. Zij ontkennen.

In deze opeenvolging van gebeurtenissen stuiten we meteen op meerdere punten die ons wantrouwen bevestigen.

1. Normaliter hebben de Amerikanen al enkele uren na zo'n aanslag een schuldige op een presenteerblaadje. Dit keer probeerden ze langer dan een week zelfs al het feit te verdoezelen, dat het om een bomaanslag zou gaan.

2. De beschuldigingen tegenover de PFLP-GC zijn duidelijk in elkaar gezet. Een groep die op het oog heeft een aanslag uit te voeren, zonder dat bekend wordt wie het heeft gedaan, kan niet zo dom zijn, precies op dezelfde plaats (Frankfurt) en met dezelfde wapens te opereren, waarmee ze onlangs nog zouden zijn opgepakt. Nog daarvan afgezien, dat ze daar niet eens meer de mogelijkheid toe hadden: de leden waren opgepakt, de wapens in beslag genomen en de westduitse veiligheidsdiensten alert.

3. Ook het bericht in 'die Welt' van 29.10.88, dat de arrestatie van de PFLP-GC leden uitsluitend op informatie van de westduitse veiligheidsdiensten terug te voeren zou zijn, moet aan 't denken zetten. Andere geheime diensten moeten er blijkbaar buiten gehouden worden!

4. Dat nou juist de Mossad de aanslag op de Pan Am machine aankondigt en het bureau van de Isr. premier er vast van overtuigd is, dat "nieuwe terreurdaden van de PLO" wel zouden bewijzen dat je met hen niet kunt onderhandelen, komt in deze samenhang als een beken-tenis.

Vanuit dit alles en vanuit de politieke ontwikkelingen van de laatste 6 maanden komen we tot de volgende konklusie:

Het is de VS duidelijk geworden, dat een pacifikatie van de regio niet mogelijk is zonder de PLO.

Arafat moest het hof worden gemaakt. Dat is gelukt. Daarbovenop was het noodzakelijk de revolutionaire organisatie op de achtergrond te drukken en de intifada af te zwakken. Juist daarvoor dient de agressie tegen Libye. Het waren de zionistische havikken in Israel echter, die weigerden aan dit spelletje mee te doen. Ze begonnen al vroegtijdig met de voorbereidingen om dit proces te verstoren, om de PLO geen srieuse onderhandelings-

partner te maken. Vlak na de erkenning van de PLO als onderhandelingspartner door de VS voerden ze ten slotte hun plan uit.

De VS heeft na de aanslag al snel door gehad dat deze niet van Palestijnse afkomst is en reageerde allereerst met verdoezelende manouvres. Aangezien ze echter de Mossad onmogelijk als dader konden prijsgeven en het ondoenlijk was de aanslag nog langer als ongeluk te presenteren, moest er een tussenweg worden gevonden, die aansloot bij de strategie van de VS: de gematigde vleugel binnen de PLO schaaft zich achter de terroristenjagers, de revolutionaire groepen worden ervan beschuldigd.

Tegelijkertijd wordt aan de zionisten een signaal gegeven dat de VS op de hoogte is van de ware identiteit van de daders.

Zo doken er speculaties op over de verantwoordelijkheid van de Mossad in de regeringsgezinde kranten van het met handen en voeten aan de VS gebonden Egypte. Het lijkt erop dat deze crisis-politiek vooralsnog werkt.

Dit cynische gebruik van de aanslag op de Pan Am machine en de recente aanval op Libye maken duidelijk dat er een verdere eskalatie tegen de revolutionaire krachten in het nabije oosten zit aan te komen. In west-europa zal de repressie tegen die mensen, die vanuit hier voor de bevrijding van Palestina strijden, en tegen die, die solidair zijn met deze strijd, toenemen.

De VS en zijn bondgenoten denken nog steeds, dat ze hun strategie ter pacifikatie van het Nabije Oosten kunnen doorvoeren zonder al te grote spanningen in de metropolen zelf te veroorzaken.

Daar moet iets tegenover worden gesteld door ons. Het is dan allereerst van belang de huidige desinformatiekampagne te doorbreken met een analyse, die het brute optreden en de eigenlijke bedoelingen van de heersers in al haar dimensies blootlegt.

Niet in de laatste plaats heeft de brede mobilisatie en het verzet in de metropolen ertoe bijgedragen dat de Amerikaanse strijdkrachten in Vietnam moesten kapituleren. Wij denken dat we dezelfde mogelijkheden en dezelfde verantwoordelijkheid hebben, om de imperialistische agressie tegen de volkeren in het Nabije Oosten te beëindigen.

- Solidariteit met de Palestijnse bevrijdingsstrijd!
- Ondersteun de Intifada!
- Vrijlating van de 14 Palestijnse en de Koerdiese kameraden uit de bajessen van de BRD!
- Vrijlating van alle revolutionaire gevangenen in West Europa!
- Samenplaatsing van de gevangenen nu onmiddellijk!

Vertaling door Frontline Info.

Komitee für praktische Freundschaft mit Palästina, Bonn.

ARTIKEL 129a PROCES FRITZ

VORWARTS UND NICHT VERGESSEN

Het proces begon deze keer al om 9 uur, aangezien de rechtbank eerst nog moest beslissen over het al dan niet herstellen van de openbaarheid van het proces. Wij verzamelden bij het metrostation Feldstrasse om gezamenlijk bij de rechtbank te demonstreren. Er waren zo'n 120 mensen. Rond kwart over negen kregen we te horen dat het proces weer voor het publiek toegankelijk zou zijn. Leuzen roepend, en met spandoeken etc, gingen we naar de rechtbank. Rond 10 uur werd er iemand gearresteerd omdat hij een spandoek zou hebben gedragen waarop de eis tot samenvoeging werd ondersteund. De politie schakelde het Openbaar Ministerie in en verrichte een huiszoeking bij de arrestant thuis, waarbij SABOT 19/20, verklaringen van o.a de CCC en een schrijfmachine in beslag werden genomen. Tegen hem is nu een gerechtelijk vooronderzoek gestart wegens 'weroving', art. 129a dus. De arrestant werd pas na de huiszoeking weer vrijgelaten.

Om 10 uur verzamelden zich een groep studenten die ook bij de rechtbank wilden demonstreren. Hun demonstratie voegde zich bij de onze en gezamenlijk werd de demonstratie voor het inmiddels hermetisch afgegrensd gerechtshuis gehouden. Bij de afzettingen maakten de studenten duidelijk dat ze solidair met Fritz waren. Daarna ging de demonstratie naar de universiteit waar een lezing werd bezocht en verstoord. Om twee uur kwamen een aantal mensen bij elkaar op de campus van de universiteit om de grauw gebouwen wat op te vrolijken. Bij de opris-actie werden een hoop leuzen gespoten: Prozesse angreifen/weg mit dem 129a; Fritz moet vrij; Hamburg, München überall, den 129a bringen wir zur fall; Isohaft ist Folter- Isohaft ist mord, en Solidarität mit dem Gefangenen in der Türkei und Koerdistan. Hierbij werd niemand gearresteerd

Ondertussen waren anderen van ons op de - nu weer toegankelijke - publieke tribune van de rechtzaal. Een aantal waarnemers uit de hoek van de sociale advocatuur en kritiese juristen die het proces wilden bijwonen werden echter niet toegelaten: de zaal zou te klein zijn. Op de vorige procesdagen waren de waarnemers ook al niet toegelaten, toen met het argument dat het proces niet openbaar was. Daaruit kan alleen maar de conclusie worden getrokken dat de rechtbank en het Openbaar Ministerie alles

deden om het proces doorgang te laten vinden zonder openbare of juridische controle.

Nu de rechtzaak weer openbaar was, wilde Fritz z'n procesverklaring afleggen. De rechtbankpresident Bürrig vond dat maar niks, en de Officier van Justitie Krauss vond dat de rechtbank niet met zich moest laten sollen, tot Fritz "eindelijk eens zin had" z'n procesverklaring af te leggen. In antwoord daarop legde Fritz toch de verklaring af, waarin hij de tegen hem gevoerde processtrategie blootlegde: het gaat helemaal niet om feiten, de hele rechtszaak is alleen bedoeld om zijn politieke overtuiging uiteen te rafelen, vast te leggen en te kriminaliseren. Eerst wordt zijn betrokkenheid bij SABOT zogenaamd bewezen. Vervolgens wordt aan de hand van een BKA-rapport zogenaamd bewezen dat het bewuste artikel in SABOT een terroristiese inhoud heeft waarin tot steun voor de RAF wordt opgeroepen. En ten derde gaat het er de rechtbank om een zogenaamd daderprofiel van hem te schetsen, en wel aan de hand van deze nog lopende zaak, zijn beroepsverbod en de literatuur in zijn woning. Uit het hele verloop van het proces wordt het duidelijk dat het gaat om de officiële rechtvaardiging van een al vaststaande veroordeling. Zelfs naar de criteria van het burgerlijk recht is dit proces een farce.

Daarna zou de smerisgetuige Garnatz gehoord worden. De advocaten wezen deze getuige echter af, omdat zijn verklaring voor dit proces onrechtmatig zou zijn. Het onderzoek waarbij Garnatz betrokken was had niets te doen met het proces tegen Fritz, maar met heel andere zaken. De rechtbank en Officier van Justitie raakten wat in de war met als gevolg dat Garnatz's getuigenis voorlopig werd opgeschort. Na de middagpauze werd de getuigenis aangehoord van een andere smerisgetuige, Schönwetter. Hierbij eskaleerde de situatie: aan Schönwetter werd gevraagd of hij nog in een ander verband dan bij de huiszoekingen om, Fritz had leren kennen. Daarmee probeerden ze het feit dat Fritz woonplaats de Hafenstrasse is bij het proces te betrekken, om daarmee te bewijzen dat er ook een inhoudelijk verband bestond met de Hafenstrasse-bijdrage in SABOT. "De mentaliteit van de aangeklaagde" is daarmee bewezen. De advocaten protesteerden fel tegen het gebruik van zo'n constructie en ook de publieke tribune protesteerden door het schreeuwen van leuzen als 'politieke rechtspraak' en 'Freisler,

Freisler, Freisler'. (Freisler was de rechtbankpresident van de hoogste rechtbank ten tijde van het Hitler-fascisme)

TUMULT TUMULT TUMULT
De rechtbank liet daarop de publieke tribune ontruimen. Binnen een paar seconden was de ME er in volledige wapenuitrusting, die waarschijnlijk al die tijd al had klaar gestaan. Het werd een enorme knuppelpartij. Mensen die probeerden een bewusteloos geslagen vrouw naar buiten te dragen, werden inclusief de bewusteloze vrouw nog eens te grazen genomen en konden per ambulance worden afgevoerd. En zo werd de openbaarheid weer opgeheven, tot aan de uitspraak.

Tot zover de Prozes-info
Er werd 5 jaar tegen Frits geeist.

VORWÄRTS
UND
NICHT
VERGESSEN

Dinsdag 17 Januari kwam de uitspraak, waarbij Fritz zelf niet aanwezig was.

Fritz werd veroordeeld tot één jaar onvoorwaardelijke gevangenisstraf op grond van art. 129a.

Daarnaast werd hij ook nog veroordeeld tot een geldboete wegens het zonder toestemming openbaar maken van de tegen hem gerichte aanklacht. Schijnt daar ook al niet te mogen.

Waarschijnlijk wordt er hoger beroep tegen de uitspraak aangetekend.

Zie ook de vorige twee Zwartes over het proces tegen Fritz

Het volgende stuk komt uit Open Road nr. 23 herfst 1988, waarom we het vertaald hebben komt vanzelf naar voren uit het artikel zelf !

what have they done to my soap! ma

Radikaal vegetarisme betekent onthouding, en een bepaalde graad van hardnekkigheid. Het is didakties, maar ook een beetje duivels.

Omdat het makkelijk te overzien is, kunnen je eetgewoontes een direkte invloed hebben op het milieu, op de levens van dieren, op je eigen gezondheid. Mogelijkheden om echte veranderingen in de wereld tot stand te brengen lijken soms erg ver weg van ons dagelijks leven. Toch is er een bepaalde plek waar actie meteen invloed kan hebben-de keuken. Hier kunnen we ophouden mee te werken aan de vernietiging van onze planeet en haar bewoners door over te gaan op het veganistische dieet.

GEZONDHEID: de konsumptie van dierlijke produkten heeft een beslissend verband met een verhoogd voorkomen van hartziektes, verlamming, darm- en borstkanker, lever- en nierziektes, beenmerg- en gewrichtsontsteking. Dierlijke produkten bevatten te veel vet, eiwitten en niet genoeg vezels voor een gezond dieet. Er zijn geen voedingsstoffen in dierlijke produkten die niet ook uit niet-dierlijke produkten gehaald kunnen worden. Niet-dierlijke bronnen van eiwitten zoals granen, peulvruchten en zaden zorgen voor een betere voeding. In intensieve veeteeltbedrijven en fokkerijen worden dieren routinematig half-therapeutische doses antibiotica toegediend, die als groeistimulatoren optreden. Vijftig procent van alle antibiotica die in de VS worden geproduceerd, worden aan dieren toegediend.

Deze praktijk kreëert een geweldige hoeveelheid bacteriën die resistent zijn tegen antibiotische therapieën en deze gevaarlijke bacteriën worden via het dierlijke vlees aan mensen doorgegeven. Het Amerikaanse ministerie van Landbouw verantwoordelijk voor de garantie dat de verkochte dierlijke produkten gezond en vrij van besmettingsgevaar zijn, gaf recentelijk toe dat hun eigen 'stempel van toepassing' niets anders betekent dan "eet op je eigen risico".

DIERENLEVEN: In een 70-jarig leven consumeert een gemiddelde Noord-Amerikaan het equivalent van 1 kalf, 3 schapen, 11 koeien, 23 varkens, 45 kalfoenen en 1097 kippen. Ieder jaar worden er zes miljard

dieren afgeslacht na een leven van lijden op fabrieksmatige boerderijen- grote geautomatiseerde fabrieken waar dieren van hun geboorte tot aan hun dood als machines behandeld worden. Boeren die in deze fabrieken werken gebruiken systemen van algehele opsluiting waarbij ze de behoeftes en wensen van de dieren geheel negeren met het doel hogere winsten te maken. De meeste kippen, varkens en kalveren die worden grootgebracht om als voedsel te dienen zien nooit het daglicht. Eierleggende hennen brengen in een groep van vier, één á twee jaar door in een kooi van 45 bij 45 cm. Zwangere zeugen worden 3 maanden lang in stallen opgesloten die nauwelijks groter zijn dan zichzelf. Kalveren, enkele dagen na hun geboorte bij hun moeder weggehaald, leven hun 16 weken durende leven geketend aan hun nek, in houten kratten van 0,60 bij 1,20 meter, en zijn gedwongen op een stenen vloer zonder ligstro te liggen of te staan. Om grote hoeveelheden melk te produceren worden hun moeders (de zuivel koeien) opgesloten, konstant zwanger gehouden en overmolken. Als de koeien "minder produktief" worden, worden ze afgemaakt, op een tijdstip waarop ze slechts één-vijfde van hun normale levensduur hebben geleefd. Dieren worden in grote gebouwen grootgebracht vaak in bovenop elkaar gestapelde kooien, en zij zijn slechts zelden in staat zich om te draaien. Transportbanden brengen voedsel naar binnen en uitwerpselen naar buiten. Kunstmatig licht controleert de slaap- en waak-cyclus van de dieren. Voor deze fabrieksdieren is slacht de enige ontsnapping aan een leven van voortdurende stress en elende.

MILJEU: Duizenden hektare bosland worden ieder jaar vernietigd met het doel weide- en gewasland te kreëren om dieren op bio-fabrieken te voeden. Bedrijven zoals Mc Donalds en Burger King zijn verantwoordelijk voor de vernietiging van zuid-amerikaans regenwoud waar vee graast voor de hamburgerkonsumptie van de VS. De waterafvloeiing van deze gebieden brengt afgewerkte en opgeloste bestrijdings- en verdelgingsmiddelen in meren en rivieren, wat meer watervervuiling veroorzaakt dan alle andere menselijke activiteiten bij elkaar.

Bodemerosie op bio-industriebedrijven in de VS bedraagt 5 miljard ton teelaarde per jaar. In feite is de bio-industrie de grootste producent van mest in de VS. Dieren op veeteelt-fabrieken produceren ongeveer 2 miljard ton mest per jaar. In Nebraska bijvoorbeeld, komt per dag meer dan 100.000 pond karkassen, vet, darmen, uitwerpselen en mest uit de slachthuizen in het rioolsysteem.

De bio-industrie verspilt ook water. Het kost 10.000 liter water per persoon per dag om een op vlees gebaseerd dieet te produceren, terwijl een veganisties dieet slechts 1000 liter kost. Een enkele kippenfabriek gebruikt 380 miljoen liter water per dag, genoeg om een gemeenschap van 25.000 mensen te bedienen.

VERSPILLING: Terwijl meer dan 800 miljoen mensen in de wereld honger hebben, gebruikt de VS 90% van z'n granen en peulvruchten om het vee te voeren. In feite, vier-vijfde van de landbouwgrond op aarde wordt gewijd aan het voeren van dieren, die op hun beurt slechts een fractie van de eiwitten die ze consumeren, verschaffen. De produktie van een biefstuk van één pond, bijv. houdt in dat er 16 pond granen en soja-bonen gebruikt worden om de koeien te voeden. Als mensen hun konsumptie van koeien, varkens en kippen met niet meer dan 10% zouden verminderen, zou er meer dan 12 miljoen ton beschikbaar zijn voor ander doeleinden dan het voeden van dieren. Hoewel een veganisties dieet het enige antwoord is op het politiek en sociaal complexe probleem van wereldwijde honger, is het een grote stap om de verspilling te minimaliseren. Het is duidelijk dat het voedsel dat gebruikt wordt om dieren te voeden, die gefokt worden om mensen te voeden, beter gebruikt zouden kunnen worden om hongerige mensen direkt te voeden.

Het is eigenlijk heel simpel! Het eten van voedsel van de bio-industrie maakt je ziek of dood en het spekt de zakken van hufters zoals voedselbewerkers, farmaceutische bedrijven, chemische fabrikanten, lucht- watervervuilers, dieren-exploiteurs, reclame-buroos en ziektekostenverzekeraars. Het draagt ook bij aan de vernietiging van de planeet, het is veel duurder dan echt voedsel, bevordert slavernij en sterfte in de "3de wereld", draagt bij aan een vlak en eenzijdig dieet en maakt iedereen vatbaarder voor zo'n beetje iedere ziekte die je kunt bedenken.

NOG VRAGEN?

FRONTLINE INFO

AUTONOME REPRODUKTIE

Het initiatief om een "witte boeken" circuit op te starten ontstond tijdens een discussie over de slechte verkrijgbaarheid van enorm veel belangrijke literatuur, te duur of alleen antikwaries verkrijgbaar, commerciële overwegingen van uitgeverij, noem maar op. Daar zijn vast wel vaker ideeën over geweest, maar die schijnen nog door niemand echt uitgewerkt. Nu de kosten geen bezwaar meer zijn en de kwaliteit van copieermachines uitstekend, zijn de mogelijkheden onbegrensd om materiaal met oplage naar behoefte te reproducen en verspreiden. Het is natuurlijk wel illegaal i.v.m. de copyrights, maar dat mag beslist geen belemmering zijn. Een kwestie van creatief werken; ongreepbaar blijven dus. Verder willen we, uitzonderingen daargelaten, geen boeken verkopen die kortgeleden tegen redelijke prijs zijn uitgegeven en verkrijgbaar zijn. Ouder werk geeft ook minder aanleiding voor problemen met rechten, recettes etc. en er zijn enorme hoeveelheden zeer interessant materiaal te vinden dat op andere wijze moeilijk toegankelijk is. Denk daarbij aan werk van de anarchistiese uitgeverij van voor de oorlog, oude tijdschriftjaargangen, nooit uitgegeven manuscripten en wat al niet meer mogelijk is. Ook wil ik me niet beperken tot het specifieke anarcho-materiaal, in de traditie van het begin van de 20ste eeuw. De op te stellen catalogus kan heel ruim van opzet zijn, histories, cultureel, politiek, economies, kunst etc. In principe hoeft er nauwelijks een selectie-criterium te bestaan; geen troep, pulp (soms ook de moeite waard) onzin en dingen waar iedereen kotsmisselijk van wordt. Je begrijpt wel. Uiteraard is de werking van het systeem grotendeels afhankelijk van de toelevering van materiaal. We willen dan ook niet het imago van uitgeverij krijgen opgeplakt. Distributiekollektief zou een betere benaming zijn. Iedereen die bijzondere, vergeten of peperdure uitgaven heeft die door vele anderen graag gelezen maar onmogelijk te vinden zijn: stel ze beschikbaar voor reproductie! De kosten van het maken van de moederkopie en verzenden zijn voor ons zolang het budget reikt. Die eerste kopie blijven we dan bij latere bestellingen gebruiken.

Financieel: We berekenen verzendkosten, copieprijs en het arbeidsloon voor degene die het werk aanneemt (voor ca 500 paginaas 5 piek), copieprijs 500 paginaas is 250 A4 formaat plus inlijmen of ringband niet meer dan 14 á 15 gulden. Hierbij vanuitgaand het werk, in ongunstigste geval, uit te besteden aan een copiëerbedrijf wat hoge kosten met zich mee brengt. Het lijkt echter voor de hand liggend de produktie ook in eigen beheer te nemen, er zijn veel mensen die principieel of via justitie of vreemdelingenpolitie geen uitkering krijgen of te weinig om van te leven en altijd op zoek zijn naar zwart werk, uit pure noodzaak. Het zou mooi zijn het helemaal op vrijwillige basis te doen, maar dat lijkt me niet reëel. Het is namelijk echt werk om de hele dag achter zo'n machine te zitten saai en geestdodend zoals overall waar je voor een baas werkt. Mensen die het nodig hebben mogen wat mij betreft best loon krijgen voor hun arbeid. Zoveel is het ook niet, trouwens. De verzending vereist ook nog 5 piek zodat je uiteindelijk 25 piek kwijt bent voor 500 paginaas. Waarschijnlijk kunnen we al snel goedkoper gaan werken als de oplagen stijgen. Winstoogmerken zijn natuurlijk niet aan de orde, dat spreekt voor zich

AUTONOME DISTRIBUTIE

Voorlopig is het postadres van witboek; kraakkafe de eerste hulp 1ste Oosterparkstraat 218 tnv. witboek autonome distributie. Het ondefinieerbaar en ongreepbaar karakter van het copie circuit maakt het niet al te moeilijk rustig te kunnen werken, en als er problemen ontstaan, kan de postbus gewoon ergens anders worden opgehangen. Witboek wordt Zwartboek, net zo makkelijk. Heb je dus materiaal van belang, dat het verdient toegankelijk gemaakt te worden voor liefhebbers en geïnteresseerden, aarzel niet en neem contact op alle bijdragen zijn welkom!! We hebben zelf al het nodige materiaal verzameld en via via druppelt ook al aardig wat binnen, zodat we over ca twee weken hopen een eerste bescheiden catalogus klaar te hebben, die naar ons idee moet kunnen uitgroeien tot een enorme massa voorradige titels, unieke literatuur gereproduceerd en verzonden voor een minimum aan kosten (waarschijnlijk per postwissel voorlopig) over te maken en binnen 10 dagen bezorgd.

WENEN

"OPERNBALL"

Op 2 februari 89 is er opnieuw een Opernball in Wenen, een jaarlijks bal waar de rijken uit vele landen komen. In 1987 waren we met 500 demonstranten aanwezig waarna de politie kwam om de boel te verstoren, 40 mensen werden gearresteerd. De groene partij die ook vertegenwoordigd is in het parlement distancieerde zich van "gewelddadige demonstranten". Om meer mensen te mobiliseren tegen het bal werkte we in 1988 samen met linkse groepen en partijen maar wel onder de voorwaarde dat ze zich niet zouden distancieren van wat de pers en politie "gewelddadige criminelen" noemt. Door die samenwerking en de studentenstakingen kwamen er zo'n 5000 demonstranten. Een politie auto reed een vrouw aan die ernstig gewond raakte, opnieuw werden enkele tientallen mensen gearresteerd. Al weken ervoor had de pers een hetze gecreëerd zodat er rond de opera 1750 smerissen waren samengetrokken.

Dit in het kort de geschiedenis. Deze keer willen we alleen met autonome groepen samenwerken. Als imperialistische cultuurshow is het opera-bal een deel van de internationale uitbuitings politiek. Politici, bankiers, managers...van over de hele wereld hebben het bal bezocht zoals Straus Shah Reza Pahlevi, Zimmermann, Goebbels, Koning Hussein, Ferdinand Marcos en velen anderen van de elite. We hopen dat velen komen tegen deze internationale presentatie van geld en macht en we proberen genoeg slaappleaatsen te regelen. Ook hopen we dat er in ander landen acties plaats vinden tegen dit evenement.

De demonstratie wordt in kleine groepjes voorbereid.

Als je naar Wenen wilt komen schrijf ons dan:

Rotstiltzchen

Margaretenstr. 99 1050 Wenen

Infoladen

Margaretenurgutel 122-124¹

Op 31 januari en 1 februari zullen de laatste voorbereidings vergaderingen zijn.

We weten nog niet waar, maar op bovenstaande adressen kun je hier informatie over krijgen. Solidair groetjes uit Wenen. Leven het internationale verzet.

In de Zwarte nr.112 stond een interview met Oreste Scalzone over de ontwikkelingen in de Italiaanse beweging sinds de grote conflicten begin jaren 80.

Radio Libertaire voerde in hetzelfde kader een gesprek met Gianni, die kort geleden naar Frankrijk emigreerde en met Fernando, de zoon van een uitgeweken Italiaan. Hun visie op de ontwikkelingen schilderden ze aan de hand van het blad "Collegamenti".

Oorspronkelijk was Collegamenti een milanees blaadje van wat actieve groepen binnen de plaatselijke industrieën, met name de hele grote, zoals Siemens en Pirelli. De groep die het uitgaf zat in de anarcho-syndicalistische hoek. Rond '68-'69 waren er in Milaan een aantal groepen die zich baseerden op de ervaringen van de USI en het anarcho-syndicalisme. Dat werd indertijd met Usibovisa aangeduid - hiervan maakte ook Pinelli deel uit, die in verband met de fascistiese aanslag op Piazza Fontana door de smeris werd gearresteerd en uit het raam op de 4e verdieping van het smerisburo werd gooid.

Het eerste nummer van het tijdschrift Collegamenti verscheen vlak voordat de beweging van '77 de strijd begon. Inhoudelijk was het erg 'operatsties' of meer nog bedrijfsgericht, omdat het hoofdzakelijk om problemen in het productieproces ging en de daarmee samenhangende strijd.

Rondom de redaktionele kern in Milaan vormden zich een kring van heleboel kleine groepjes door het hele land. Sommige, zoals die in Turijn waren radikaal buitenparlementair links; andere, voornamelijk de lokale redakties, waren meer libertair. De meesten van hen waren van de nieuwe anarchistiese beweging (=archinoviste), die in '73 binnen de FAI nogal wat problemen hadden veroorzaakt en uiteindelijk uit de FAI waren gestapt om een nieuwe organisatie op touw te zetten.. Deze legde een grote nadruk op de klasse- en de vakbondsstrijd.

Een deel van hen, die het gangbare libertaire kommunisme aanhing, is de weg door de vakbondsinstellingen gegaan; het andere deel besloot de autonome strijd voort te zetten en hun theoreties kader uit de opgedane ervaringen af te leiden.

De meest oorspronkelijke en interessante richting binnen Collegamenti beschouwde de golf van conflicten uit de jaren 70 als een gevolg van de interne uiteenzettingen, zoals boven vermeld, heel direkt en bewust er voor gekozen.

Het eerste nummer verschyn in maart '77, juist toen een nieuwe beweging zich kenbaar maakte in Rome, Bologna enz. Die beweging begon aan de universiteiten. Na de universiteit waren de meesten namelijk werkloos, moesten hier en daar wat zwart bijklussen om überhaupt te overleven en om hun verdere studie te financieren.

Voor hen bestond er geen breuk tussen de tijd aan de universiteit en de tijd daarna, omdat ze met hun behaalde diplomaasntoch niet aan de bak kwamen..

VAN DE 'GROTE AVOND' TOT AAN BIOTECHNOLOGIESE TIJDPERK

Veel proletariërs sloten zich bij hen aan., vooral in Rome.

De beweging haakte in op de agitatie die sinds '68 leefde in sommige Romeinse wijken, waar veel kleine bedrijfjes en vooral veel zwartwerk bestond. De beweging beheerste de straat, kon nergens officieel gelokaliseerd worden en daardoor moeilijk grijpbaar. Gevolg was, dat al heel snel de confrontatie met de openbare orde plaats vond.

Van meet af aan ging het om zelfverdediging. Want er was een groep fascisten de universiteit van Rome binnengedrongen, die het vuur had geopend op de aanwezige studenten.

Hierbij werd een kameraad die aan de verspreiding van Collegamenti meewerkte zwaar gewond (hij is voor z'n hele leven verlamd). Deze laffe overval was het begin van een serie acties en bezettingen en manifestaties aan de universiteit.

Het Italië van de strijd

Het was een dramatische tijd, die sterk tot de verbeelding sprak, een tijd vol van ideeën, verwachtingen en activiteiten. Tegelijkertijd nam de repressie heel grove vormen aan. Er is veel gezegd over de gewapende strijd in Italië; maar ontegenzeggelijk was een groot aantal kameraden gedwongen om gewapend aan manifestaties deel te nemen.... Die beroemde P 38, dat was pure zelfverdediging, géén strategie. De smeris, ze gebruikten allemaal vuurwapens. Vaak is men geneigd de noodzaak tot zelfverdediging van een sociale beweging en haar deelnemersters in verbinding te brengen met de theorie van gewapende groepen. Sommige gewapende groepen proberen inderdaad het gras onder de voeten van de beweging weg te maaien, omdat ze op een confrontatie met de Staat uit zijn als dé grote vijand van het proletariaat en waarbij ze zich zelf begrijpen als voorhoede voor een nieuwe samenleving..

Hoe het ook zij, een groot aantal deelnemersters aan de beweging huldigden de opvatting, alle gevolgen van de strijd in te kalkuleren, tot en met de zelfverdediging toe, zonder met zoveel woorden de kwestie van de aanval op de Staat te bespreken.

Sommigen van hen waren van mening, dat de klassestrijd territoriaal op nationaal en Europees nivo moest worden ontwikkeld en voor hen bestond de vraag niet, of de verantwoordelijkheid ervoor gedelegeerd moest worden of niet.

Al de verschillende opvattingen werden heel duidelijk in samenhang met de ontvoering van Aldo Moro, toen de kriminalisering van de hele beweging pas echt heftig werd.

Bij ieder arbeidsconflict kwam de dienstdoende vakbond aandraven om duidelijk te maken, aan welke kant iedereen stond. En dat blokkeerde de ontwikkeling van autonome structuren bijna totaal.

DE VERSPLINTERDE REVOLUTIES IN HET

(vervolg)

Een demo, georganiseerd in Milaan in de bedrijfstak kleine werkplaatsen, was de laatste ademtocht van een beweging, die gewurgd was door het optreden van de Staat, de vakbonden en al diegenen, die met behulp van overheidsorganen de beweging in de verdediging hadden gedrongen. Om de opkomst van het gewapend verzet in Italië te begrijpen moet men de kontekst, waarin de '68-beweging ontstond, voor ogen houden: enerzijds bestond er een bijna ononderbroken traditie van sociale conflicten die de basis vormden voor nieuwe opvattingen en hierbij de overwegingen over meer militante vormen van verzet liet ontstaan; anderzijds heerste er een soort angstpsychose voor een staatsgreep sinds de bomaanslag op Piazza Fontana, en deze bleef bestaan tot midden jaren 70.

In deze tien jaar moest dus niet alleen de strijd worden gevoerd tegen het kapitalisme, maar ook voor puur te overleven. Een probleem dat onder meer gedeeld werd door de kommunisten. De PCI heeft lange tijd een soort dubbele structuur gehad en een semi-klandestiene traditie - dat verklaart weer, waarom sommige gewapende groepen erg veel, voornamelijk kommunistiese sympathisanten hadden. Wat zo mooi "georganiseerde autonomie" genoemd werd, kende een aantal kristallisatiepunten in Milaan, Padua en Rome; daarnaast had je nog de "on-georganiseerde autonomie".

Je zou kunnen zeggen, dat er 2 nivo's van autonomie bestonden. Een sociale autonomie, die los van de vakbonden, partijen en dergelijke organisaties naar buiten optrad; en een autonomie die probeerde in het politieke spel in te grijpen en daarmee een soort partij-ideologie in vage trekjes vertoonde. De gehanteerde omschrijving van autonomie, namelijk als "organisatorische eenheid", zoals bij voorbeeld vermeld wordt in de stukken van het proces in Padua, dat is louter politieke fictie!

De werkelijkheid bestond uit kleine lokale cellen, die voortdurend met elkaar overhoop lagen; en soms lukte het om gezamenlijk iets te doen; meer niet!

Veel belangrijker was het verschijnsel van de sociale autonomie. Die heeft ertoe bijgedragen, dat traditionele verschillen tussen de meesten libertaire groepen uit die tijd werden overwonnen. De kans werd reëel geacht, dat de libertaire beweging weer zou herleven en een bloei zou doormaken via steeds nieuwe conflicten, te beginnen met de heersende conflicten (en dus niet zoals men graag wilde dat het zou zijn!). Anders geformuleerd: onze modellen en onze ervaringen uit het verleden zouden moeten worden gebruikt als een soort referentiekader, en we moesten niet proberen binnen een totaal veranderde realiteit de traditionele modellen uit vervlogen tijden, namelijk

uit de jaren 20, nieuw leven in te blazen. De uitgangspunten van de 1e Internationale moesten geaktualiseerd worden: anti-autoritair, verbandsvrijheid en zelfbeheer; concreet dus de manier, waarop iedereen zou begrijpen wat mogelijk was....

De Repressie

Op het eind van de 70er jaren was er in Italië een heel zware repressie, maar in feite bestond er een soort krachtenverhouding met het verdedigingspotentieel van de beweging, dat was blijven groeien tot '77.

Vanaf dat jaar ontwikkelde zich een opvatting, die leidde tot de crisis van de beweging en tot de pervertering van bepaalde conflicten. Op deze situatie reageert een groot aantal mensen simpelweg met integratie; een klein deel - maar altijd nog te groot - zoekt vergetelheid in drugs; een ander klein gedeelte - maar belangrijk genoeg, omdat men uiteindelijk zo'n 5 à 6000 politieke gevangenen telt - probeert terug te slaan en een aangepast antwoord te geven in een situatie, die naar binnen toe niet langer meer beheersbaar is. De repressie van de Staat heeft blijkbaar haar doel bereikt: het splijten van de beweging die in z'n geheel geen kracht meer heeft een antwoord te ontwikkelen.

De Staat kreeg hierbij (ongewild) de steun van gewapende groepen, die met hun acties een zo groot mogelijk aantal mensen enig perspectief wilden bieden t.o.v. de afschuwelijke repressie, maar die hiermee slechts één reusachtige distantiëringsovergang onder de mensen binnen de beweging hebben bereikt, tot en met het later opkomende verschijnsel van de 'pentiti' (de spijtoptanten) toe.

Het is tot aan deze periode, dat de repressie geen grenzen meer kent; ze richt zich op niemand speciaal, maar iedereen is potentieel doelwit. Duzende militanten verdwijnen voor jaren achter tralies, allemaal in afwachting van hun proces (vooronderzoek, dus!).

In diezelfde periode komt een rechterlijke machinerie in beweging, die alles wat zich nog maar 'n beetje beweegt, voor crimineel verklaart. Dat is het begin van de 'zwarte jaren', waarin het heel erg moeilijk is nog een strijd te voeren en duidelijk naar buiten te brengen, wat men denkt zowel over de Staat als ook over gewapende groepen (op een gegeven moment gedroegen de BR zich in de gevangnissen als kleine diktator-tjes tegenover de andere gevangenen). Het was moeilijk openlijk politieke kritiek te uiten, tot de kern van problemen door te dringen - b.v. uiteen te zetten, waarom het volslagen onzin is, een kleine chef in z'n benen te schieten, terwijl z'n werknemers hem zonder meer zouden kunnen isoleren, een vorm van kollektief geweld zouden kunnen toepassen, ontwikkeld en gedragen door iedereen, in plaats van zich als een Robin Hood op te werpen en te ageren op de plek van anderen. Dat was een duivelse logika...

Er bestaan een aantal overeenkomsten tussen de conflicten van de 20er en die van de 70er jaren:

- * de van oorsprong kommunistiese geschiedschrijving wijt de neergang van de beweging van de jaren 20 aan het ontbreken van een revolutionaire partij. In de 70er jaren bestaat die partij dan wel - meerdere kandidaten waren op z'n minst klaar er voor die op te richten; maar het gebrek aan rijpheid van bewegingen t.a.v. de algehele be-roering van de samenleving heeft hen er niet toe in staat gebracht..
- * Ook bestaat er een overeenkomst in de repressie. Ze werd niet tegen de beweging ingezet, toen die in haar groeifase verkeerde, maar tijdens haar teloorgang....

Op geen enkele manier kunnen de te-kortkomingen van de sociale bewegingen worden verhuld. En ook al bestaat er niet altijd een oplossing, tóch is het belangrijk in het preciese kader vragen te stellen in plaats van het risico te lopen foute antwoorden te geven.

De P.C.I.

De voor Italië zo karakteristieke politieke instabiliteit vormde geen bemerking voor haar grandioze stabiliteit op het punt van maatschappelijke visie en politieke verhoudingen. Zelfs in de heftigste uiteenzettingen over de toegang tot de macht blijft ook een PCI op haar post voor controle over de maatschappij: bedoeld is het "ministerie van oppositie", dat de PCI bezet.

In 1977 was het een kommunistiese burgemeester die ter verdediging van de Staat de tanks naar Bologna laat oprukken om de macht over de straat te houden t.o.v. een woedende menigte die opnieuw de legitimiteit van de demokratiese Staat ter discussie stelt.

Op het ogenblik van de ontvoering van Aldo Moro door de BR is het de PCI, die de meest starre houding aanneemt en absoluut niet wil onderhandelen. De PCI is van de centrale macht uitgesloten maar zij maakt deel uit van het lokale machtsapparaat en beheerste in de jaren 70 alle grote industriegebieden van het land, met steun van een brede koöperatieve beweging, die momenteel gedegenereerd is tot een onderneming in het bezit van een vast aantal kleine aandeelhouders.

De vakbonden

In Italië vervullen de vakbonden de zelfde rol als overal in de wereld - de beheerder van het arbeidspotentiëel - op zichzelf beschouwd ergens tussen de beheersfunctie en het vermogen tot het uitlokken van conflicten aan de basis.

Een van de grootste problemen, waarmee de vakbonden in de jaren 70 werden gekonfronteerd, was die van het gebrek aan koördinatie tussen verschillende sektoren van de arbeidstrijd. De uitzendkrachten, werklozen en randgroepen in '77; de conflicten over de publieke functie in '78 en '79 hebben het vakbondsapparaat uitgehold en daarvoor in de plaats is er een netwerk van overleggen en autonome groepen ontstaan, met name

de ziekenhuizen. Deze hebben niet alleen de vakbonden moeten trotseren, maar ook alle andere krachten, van de Partij tot aan de regering.

Een derde golf van eisen kwam met de bezetting van de Fiat in 1980. Daar heeft de vakbond een maand lang toegekeken alvorens een algemene staking van een dag uit te roepen. Anders gezegd: voor wat dit conflict zou hebben kunnen opleveren, zou zij de breedte van die staking hebben moeten uitbuiten. In plaats daarvan gaf de vakbond zich tevreden met een verscherping van haar toonzetting, een verbale ondersteuning van de bezetting van Fiat, een akkoord om Berlinguer een praatje te laten houden bij de Mirafiori-fabrieken, alles met het doel voor ogen om de Fiat arbeiders in Turijn te isoleren en geïsoleerd te houden.

In de verschillende series belangrijke arbeidsconflicten van de afgelopen tien jaar heeft de vakbond haar be- staansrecht als beheerder en controle-instantie bij mogelijke kalamiteiten voldoende kunnen bewijzen aan de

werkgevers. Zo ook in 1983 en '84 in het lopende-band-conflict: fabrieksraden en autonome kommittees hadden het initiatief genomen om de aanval die door de overheid hen werd opgelegd af te weren. Op dat moment gebeurde er iets heel tekenends: de vakbond - de CGL - nam de kop van de arbeidstrijd over en riep een algemene staking uit. Die werd ingevuld met een mooie voorjaarswandeling door Rome, een groots opgezette kermis en een prachtige toespraak... Door toe te staan dat het arbeidsconflict werd weggezopen, heeft de vakbond uiteindelijk haar eigen bestaan op het spel gezet.

Toen ze in de gaten kreeg, dat de arbeidsconflicten zo'n nivo hadden bereikt, dat ze niet langer meer door haar in de hand konden worden gehouden, lanceerde ze een algemeen initiatief met het doel de autonome initiatieven onderuit te halen. En precies daár zie je de ware functie van de vakbonden in Italië. En ook de rol van de linker vleugel en de anarcho's valt daaruit af te lezen, hoe die per

slot van rekening werden gebruikt voor het vuile werk van infiltreren in herkenbare autonome organisaties, zoals de COBAS.

En dan die COBAS

Dit is een afkorting voor Autonome Basisgroepen; ze ontstonden en lokten talrijke arbeidsconflicten uit. Langzaam maar zeker kwam er beweging in alle verschillende secties van een beroepsgroep en traden ze tenslotte alle gezamenlijk op. Op dat ogenblik liet de vakbond, om het verloren terrein weer te heroveren, de traditioneel linkse vleugel spelen; die is de COBAS gaan bezoeken en heeft daar zitten zitleggen, dat zonder haar de COBAS nooit hun doelen zouden bereiken, en dat het nodig was, dat iedereen op zijn/haar arbeidsplek zou gaan onderhandelen; keurig terug weer in de sectoren dus! Vertegenwoordiging is in Italië een bijzonder groot probleem: het lagere kader in het openbaar onderwijs verleent het onderhandelingsmonopolie aan de vakbond; echtstaatsfunktionairen onder de arbeiders.

Toen eenmaal door de linkervleugel contact was gelegd tussen COBAS en de vakbond, nam de vakbond over hun hoofden heen het initiatief van de strijd over.

Links is traditioneel verankerd in de vakbonden, alwaar ze een geïnstitutionaliseerde rol vervult. Ook de CGI bestaat voor het merendeel uit kommunisten, een klein deel bestaat uit socialisten en een nog kleiner deel is de linkervleugel, bestaande uit mensen van Democrazia proletaria en libertairen. Vaak wordt, met name vanuit Frankrijk de anti-syndicalistische houding bekritiseerd, die wijd verbreid is in Italië: het is niet genoegom tegen de sociale strijd te zijn, maar men moet zich óók tegen de houding van de vakbonden keren t.o.v. de autonome arbeidsconflicten.

Het blad ná de strijd

Collegamenti was begonnen met een analyse van de arbeidsconflicten waarbij men zich van een internationaal kader bediende (b.v. werden in de golf van conflicten in het studentenmilieu in

1986 bepaalde elementen gezien, die zowel voor Spanje, Italië en Frankrijk golden...voor bijna alle landen van de OECD en voor een aantal Afrikaanse landen). Men kwam tot de ontdekking, dat conflicten in tamelijk homogene sectoren kunnen leiden tot looneisen, zonder daarbij de stabiliteit van de arbeidsplaats in gevaar te brengen. Ik zelf sta skepties t.o.v. de mogelijkheid - kort gezegd - deze homogene sectoren in verschillende landen te coördineren. Om het te laten lukken, zou je moeten werken met kringen, waarin het probleem zelf al gesteld is - niet in termen van radikaliseren van de conflicten, maar van verbreding en hun sociale impact.

In 1980, aan het einde van de stakingsgolf, maakte de redactie van Collegamenti een crisis door, toen de groepen uiteen begonnen te vallen, die het blad hadden ontwikkeld en hadden laten bestaan. In '82 en '83 werden voornamelijk historische uitgaven verzorgd en is er een openbare bijeenkomst georganiseerd met kameraden van Autogestione, die uit de anarcho-syndicalistische hoek komen en deel uitmaken van het FAI. Toen verscheen er plotseeling een klein blaadje, Wobbly genaamd, in de scene van uitzendkrachten in Milaan. Vervolgens vond er een soort sociale verandering plaats binnen de groep mensen die Collegamenti maakten. Een vergadering van enerzijds mensen uit de scene van Wobbly en anderzijds een aantal oude redactieleden van Collegamenti leverde het nieuwe blad Collegamenti-Wobbly op. Het was niet meer de spreekbuis van groepen arbeidersters, groepen die verbonden waren met verschillende fabrieken in de stad, maar van een klupje mensen die ieder voor zich een eigen inbreng hadden, een stuk ervaring meebrachten en een kijk op de realiteit en die samen voortdurend vraagtekens bleven zetten bij de analyses die ze samen maakten.

Deze tweede uitgave van het blad was eigenlijk meer theoreties. Er vonden gedurende zo'n 2 à 3 jaar vooral discussie plaats over kwesties als: concepten van de klassenstrijd, samenstelling van de klasse, kwesties die soepel werden gehanteerd in de tweede helft van de jaren 70. Hun actualiteit werd onderzocht met betrekking tot het voortdurende conflict. Er is een beetje tegenargumentatie geleverd tegen de opkomende mening, dat in deze maatschappij toch niets te veranderen valt. Een poging om een paar hoopvolle perspectieven terug te geven. Want zelfs bij het ontbreken van sociale bewegingen blijft de conflictgeladenheid bestaan, blijft het rommelen, zonder precies te weten over het hoe en het waarom ervan. Soms begint men dan te begrijpen - waarvan de golf van conflicten uit de jaren 70 een voorbeeld zijn - dat bepaalde dingen op internationaal vlak ontstaan. De direkte links zijn niet zonder meer duidelijk, maar men heeft een proces voor ogen, dat afloopt, zonder dat men altijd de organisatorische capaciteit en het politieke vermogen heeft om het te beïnvloeden.

Uit Noir et Rouge/10)

Handel in menselijke

Het afgelopen jaar zijn er diverse gevallen in de publiciteit gekomen van moderne slavenhandel: de handel in vrouwen die grotendeels belanden in de prostitutie. Hoe walgelijk ook, in de periferie van deze „reguliere” vrouwenhandel komt nog een macaberder uitwas voor: de handel in mensen om hun organen te gebruiken voor transplantatiedoeleinden. Zowel uit Midden-Amerika als uit Azië zijn gevallen bekend van mensen die zijn gedood om hun organen te gebruiken bij transplantaties. In dit artikel aandacht voor de op steeds groter schaal voorkomende commerciële handel in menselijke organen. Ook wordt aandacht geschonken aan een aantal verhalen waarin sprake is van handel in levende mensen om hun organen te gebruiken voor transplantaties. Horrorverhalen die te vaak voorkomen om af te doen als sprookjes. Waarom worden de officiële onderzoeksrapporten over dit onderwerp eigenlijk nooit openbaar gemaakt?

Door MARK VAN DONGEN

Handel in menselijke organen lijkt een onderwerp dat uitsluitend voorkomt in science fictionverhalen. Helaas blijken de auteurs van science fictionverhalen niet over veel fantasie te beschikken: ook in dit geval blijkt men slechts een onderwerp gekozen te hebben wat in onze tijd ook in de realiteit voorkomt.

Bij de handel in organen kan onderscheid gemaakt worden tussen de legale en de illegale handel. Ziekenhuizen hebben voor het toepassen van transplantaties natuurlijk organen nodig. In Nederland worden de ziekenhuizen hiervan voorzien door de Stichting Eurotransplant in Leiden. Dit is een soort coördinatiepunt van de ziekenhuizen. Eurotransplant betreft zijn organen van mensen die overleden zijn en een donorcodicil hebben getekend. Een enkele keer worden er organen uitgewisseld met buitenlandse ziekenhuizen. De Stichting Eurotransplant werkt echter uitsluitend op non-commerciële basis en ook de organen die men verkrijgt door uitwisseling met het buitenland zijn niet op commerciële manier verkregen. De vraag naar menselijke organen is echter zeer hoog. Mensen in Nederland die bijvoorbeeld een niertransplantatie moeten ondergaan, moeten hiervoor rekenen op een wachttijd van tweeëneenhalf tot drie jaar. In andere westerse landen verkeert men in een soortgelijke situatie.

Brandpunt

De lange wachttijden tonen aan hoe groot de vraag is naar goede organen voor zieke mensen. Zoals zo vaak schept ook nu de vraag het aanbod. Welke vormen dit kan aannemen bleek een paar weken geleden bij een uitzending van KRO's Brandpunt. Hierin werd aandacht besteed aan een Duits bedrijf dat bereid was

enkele tienduizenden guldens te betalen aan mensen die organen wilden afstaan. Het ging hierbij met name om nieren: vanuit het idee dat een mens maar één nier nodig heeft om te leven werd aan mensen die in financiële problemen zaten gevraagd om een van hun nieren af te staan. Direct na de uitzending kreeg Brandpunt tientallen reacties van Nederlanders die zich opgaven om hun nieren beschikbaar te stellen.

Armoede bleek de algehele achtergrond waarom deze mensen hun organen beschikbaar stelden. Zo zei een van deze mensen: „Mijn aanneemersbedrijf is naar de knoppen. Het bewuste appeltje voor de dorst dat ik op wilde bouwen ging zo niet door. Het gaat mij alleen maar om het geld. Broers en zusters geven ook nieren aan elkaar. Waarom zou ik mijn nieren dan niet aanbieden en er zo nog iets aan over houden?” Een vrouw hield zelfs een compleet verkooppraatje voor de camera's: „Mijn man heeft nu zeven jaar een uitkering. Wij willen ook wel eens op vakantie of een auto kopen. Dit is voor ons de enige manier. Ik ben gezond en in medische handboeken heb ik gelezen dat je met één nier evengoed kan leven als met twee.”

Het recht van de sterkste lijkt zo zijn intrede te doen in de gezondheidszorg. Arme mensen kunnen delen van hun gezondheid afstaan aan mensen die er het geld voor hebben om gezondheid te kopen. De risico's spreken voor zich: inderdaad kan men goed met bijvoorbeeld een nier leven, maar zo gauw er dan iets met die nier gebeurt, is men definitief van alle gezondheid af.

West-Duitsland

Hierboven is al even gerefereerd aan een Duits bedrijf dat commercieel wil handelen in organen. Het betreft het bedrijf 'Organ Spende und Human Ersatz Vereinigung' van

de Duitse graaf Adelman von Adelmansfelden uit Frankfurt. Hij kwam in het nieuws doordat hij Duitse urologen aanschreef om nieren aan te bieden voor vermogende patiënten. Aan zijn materiaal kwam hij door geld te bieden aan mensen om een nier af te staan. Hij wendde zich direct tot mensen die bijvoorbeeld net failliet waren gegaan.

In zijn brief kwamen volzinnen voor als: 'U bent nu failliet en voor de rechtstaat niet meer als een melaatse. Niet meer en niet minder als een aids-patiënt. Ik bied u een leven als een vorst aan in ruil voor een orgaan. Ik kan u een transfusie toedienen. Een geldtransfusie voor uw verdere leven door een niertransplantatie. Veel andere mogelijkheden heeft u niet, daarom vraag ik u dit zakelijk te bekijken, ook als het u vreemd overkomt.'

In Duitsland had deze graaf ook al snel enkele mensen beschikbaar gevonden hun nieren aan hem te verkopen. Naar eigen zeggen had hij vierhonderd reacties binnengekregen. Voor de uitvoering van zijn plannen zegt Adelman contacten te hebben met een Frans ziekenhuis. Nadat zijn praktijken in dit najaar in de publiciteit kwamen is er in Duitsland veel kritiek op hem gekomen. Het is momenteel niet duidelijk of hij met zijn plannen voor een commerciële organenhandel is doorgegaan.

Kinderhandel

In het verleden is graaf Adelman ook al wegens dubieuze praktijken in het nieuws gekomen. In het voorjaar was hij betrokken bij een bedrijf dat aan mensen die een kind wilden adopteren bemiddelingsdiensten aanbood. In een folder van zijn bedrijf 'Büro Hamel und Keller' werd gesteld dat iemand die een kind wilde adopteren voor 45.000 mark een Duits kind kon krijgen en voor slechts 15.000 mark een kind uit het Verre Oosten. In een gesprek deelde de graaf mee dat hij binnen vier weken een kind uit de Filippijnen kon leveren. Mocht een geleverd kind niet helemaal gezond zijn dan was dat geen probleem. 'U kunt het kind aan ons teruggeven', stelde Adelman.

Deze ervaring in de kinderhandel lijkt een verbinding te vormen met de handel in mensen. In Frankfurt, de stad waar Adelman woont, is nog een ander bureau actief. Een makelaar uit deze stad, Rainer Scherer heeft hier het bemiddelingsbureau 'Asia Transplant' opgericht. Voor honderdduizend mark biedt dit bureau aan geïnteresseerden een nieuwe nier aan. Voor dit bedrag wordt men naar India gevlogen en in een privé-kliniek behandeld. Scherer beweert zelf dat zijn nieren afkomstig zijn van andere Duitsers. Hieraan wordt echter zwaar getwijfeld. Net zomin als in Nederland kan men in Duitsland „zo maar” organen commercieel verhandelen. Wettelijk

organen — commercie

is deze commerciële handel echter nog niet onmogelijk. Alle wetgeving over orgaanhandel gaat over organen van dode mensen. Handel hierin is verboden, het toewijzen van organen van dode mensen gebeurt uitsluitend door stichtingen als het al in ons land genoemde Eurotransplant. Net zomin als in Nederland zullen in Duitsland ziekenhuizen meewerken aan deze praktijken.

Juridisch is deze commerciële handel echter niet zomaar te verbieden. De organisatie van Adelman, en eventueel andere instanties, die vooral in nieren handelen, vragen immers afstand te doen van een orgaan van een nog levend mens. Elk mens heeft het recht met zijn lichaam te doen wat hij wil. Er bestaat geen jurisprudentie over het afstaan van een nier van je eigen lichaam. Hooguit kan men morele bezwaren noemen tegen deze praktijken. Als echter in Nederland en Duitsland al mensen bereid zijn hun eigen organen te verkopen, dan ligt het voor de hand dat in Derde Wereld-landen het kopen van organen nog makkelijker moet zijn.

Vrouwenhandel

Tot zover de ervaringen in Europa met bureaus die commercieel in organen willen handelen. Het bedrijf Asia Transplant van Rainer Scherer vormt hierin de schakel met India. Uit India en Bangladesh komen nu juist de meest groffe verhalen over vrouwenhandel.

Handel in vrouwen is een verschijnsel wat op de hele wereld lijkt voor te komen en dat al zolang de wereld bestaat, ook in onze moderne tijd. Deze maand is het precies zestig jaar geleden dat de Volkerenbond een speciale conferentie heeft gehouden over de internationale handel in vrouwen. Veel heeft dat niet geholpen. Tegenwoordig gaat de handel in vrouwen voor een groot deel via huwelijksbureaus. Via deze bureaus vinden inderdaad echte huwelijken plaats, maar de aandacht gaat toch vooral uit naar schijnhuwelijken die dienen om vrouwen naar het Westen te halen waar ze, vaak gedwongen, tewerk worden gesteld in bordelen. Volgens de Stichting tegen Vrouwenhandel zijn er enkele duizenden vrouwen door vrouwenhandel in Nederland in de prostitutie terecht gekomen. Het laatste jaar zijn er vooral veel gevallen over Filipijnse vrouwen die in de prostitutie gedwongen werden bekend geworden.

Vrouwenhandel is internationaal georganiseerd en heeft verbanden met de drughandel en met de wapenhandel. Uit Bangladesh komen verhalen van vrouwen die worden overgehaald een contract te tekenen voor werk in de huishouding in India of in een van de Arabische staten. Veel van hen worden, zo gauw ze de grens over zijn, verkocht aan bordelen of worden gebruikt voor nog ergere praktijken.

Bangladesh Observer

De eerste berichten hierover doken een jaar geleden op in de Bangladesh Observer. Deze krant meldde dat jonge meisjes uit Bangla Desh werden verkocht aan het Damkal-ziekenhuis, een privé-kliniek in Murshibadad in West-Bengalen. Het nieuws kwam in de openbaarheid omdat een van de vrouwen uit het ziekenhuis was ontsnapt. Een lijkenwasser in het ziekenhuis had haar ingelicht over de praktijken aldaar. Vrouwen zouden hier gedood worden en hun organen, met name de nieren, hart en hoornvliezen, zouden gebruikt worden bij transplantaties.

Na dit eerste bericht volgden er meerdere. Een ambtenaar uit Rasjani verklaarde dat de autoriteiten machteloos stonden. 'Handelaren, die gearresteerd worden als zij vrouwen illegaal de grens over brengen, geven weliswaar toe, dat die vrouwen aan ziekenhuizen in India verkocht worden. Omdat de moord en de orgaanhandel echter in India plaatsvindt, zijn wij machteloos', zo verklaarde hij tegenover de pers. Dat er vrouwen over de grens tussen Bangladesh en India gesmokkeld werden, was geen nieuws. Wel wat er met hen gebeurde.

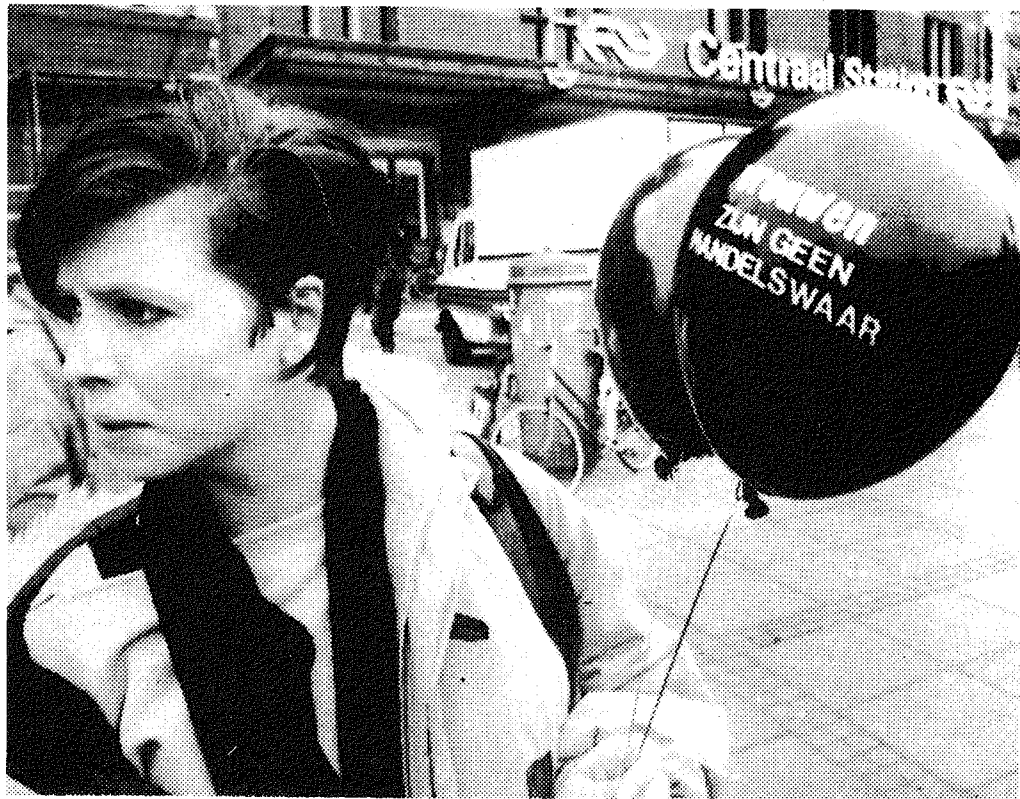
Enige tijd na dit verhaal in de Bangladesh Observer werd bekend dat grenswachten een groep van vijftientig vrouwen hadden bevrijd van handelaars. Vrouwen uit deze groep vertelden hoe zij door de handelaars in twee groepen gesplitst waren, waarvan de ene bestemd was voor prostitutie en de andere groep aan een ziekenhuis verkocht zou worden. De publiciteit die deze gevallen met zich meebracht leidde tot het nemen van speciale maatregelen van de regering van Bangladesh om de grens met India beter te bewaken.

Zo werden in mei-juni ruim driehonderd vrouwen bevrijd die over de rivier de Padma gebracht werden. Woordvoerders in Dacca waren ervan overtuigd dat het hier ging om georganiseerde bendes. De meest concrete getuigenis kwam van een betrokken vrouw, Parveen Begum. Zij was aan de handelaren weten te ontsnappen omdat zij erin had toegestemd behulpzaam te zijn bij het aanwerven van vrouwen. Volgens haar zouden enkele rijke textielhandelaren uit Dacca achter de vrouwenhandel zitten. De regering in Dacca beloofde maatregelen.

Wetswijziging

Tot dan toe was de maximumstraf voor vrouwenhandel vijf jaar gevangenisstraf. Minister van binnenlandse zaken Abdul Matin maakte bekend dat hij zou zorgen voor een wetswijziging die doodstraf zou mogelijk maken op deze praktijken. Minister van buitenlandse zaken Nazur Islam nam over deze kwestie contact op met India en Pakistan. Ondanks berichten van de regering van Bangladesh dat men harder zou optreden tegen vrouwenhandel is het probleem daarmee niet opgelost: de regering van Bangladesh kan onmogelijk echt goed toezicht houden op de honderden kilometers lange grens met India.

Ook het Italiaanse missieblad Asia News berichtte over de mensenhandel die diende om organen te leveren aan ziekenhuizen. Het was hier de geestelijke Antonio Vendramin die met getuigenissen kwam. Vanuit India kwamen verhalen van lijken die gevonden waren waarbij diverse organen verwijderd waren. Andere verhalen meldden daarentegen dat men bij bepaalde ziekenhuizen de lijken met behulp van chemicaliën liet verdwijnen. Veel harde bewijzen

tot de dood erop volgt

over deze zaken waren echter moeilijk te krijgen, journalisten en regeringswoordvoerders in Bangladesh twijfelden echter geen van allen aan de waarheid van de verhalen.

Verenigde Staten

Ook in andere delen van de wereld zijn verhalen bekend van mensen die gedood werden om hun organen in ziekenhuizen bij transplantaties te gebruiken, met name uit Amerika. Centraal in de verhalen hier staat de Transplant Corporation of North America in New York. Dit ziekenhuis haalt een deel van de organen die het nodig heeft uit Mexico.

In Mexico, bij Ciudad Juarez, vlakbij de Amerikaanse grens, ligt de ranch Los Rabanos. Aanvankelijk was dit een ranch als geen ander waar runderen gefokt werden. Enige tijd geleden is deze ranch in andere handen overgegaan. Het gebied van de ranch is reusachtig, vanaf de grens van het terrein is geen enkel gebouw te observeren. De ranch is bewaakt door een dubbele prikkeldraadomheining en met videocamera's. Bij de politie in Ciudad Juarez werd aangifte gedaan door de in de veeverwerking werkende Harrison. Tussen het slachtoffer van de runderen had hij mensenschedels, waar het haar nog aanzat, en mensenbeenderen aangetroffen. Het onderzoek van de politie werd echter al snel stopgezet omdat degene die aangifte had gedaan spoedig daarna bij een auto-ongeluk om het leven kwam.

Verzoeken van de weduwe Matty Harrison om het onderzoek voort te zetten haalden niets uit.

Sinds kort is op de Los Rabanos-ranch de kliniek Mexsan gevestigd, waaraan het Californische bedrijf Medtech een volledig verzorgde operatiekamer heeft geleverd. Net over de grens in El Paso, op nog geen vijftig kilometer van Ciudad Juarez, heeft de Transplant Corporation een buitenpost. Het bureau voor de volksgezondheid in El Paso is er trots op binnenkort, dankzij genoemde organisatie een eigen transplantatiecentrum te bezitten. Volgens een medewerker van volksgezondheid komen er regelmatig normaal aangemelde helicoptervluchten in El Paso aan uit Ciudad Juarez. Deze vluchten vervoeren menselijke organen die via het vliegveld van El Paso direct werden doorgevlogen naar New York.

Jaarverslag

Het jaarverslag van de Transplant Corporation of North America vermeldt onder meer: „In het afgelopen zakenjaar is ons aanbod met 25% toegenomen. Zonder de enthousiaste medewerking, met name ook van leden van religieuze gemeentes, en het achtenswaardige werk van ons station in het buitenland, vooral in Mexico, zou dit niet mogelijk zijn geweest. Al de donoren zijn wij grote dank verschuldigd". In het jaarverslag wordt dit station geïdentificeerd

als 'Mexsan, revalidatie-afdeling in de vroegere ranch Los Rabanos'. Hoe Mexsan aan de grote hoeveelheden organen komt wordt niet vermeld. De Transplant Corporation ontkent dat op illegale manieren organen worden verworven. De publiciteit lijkt het bedrijf toch niet welgevallig te zijn. In het afgelopen jaar is daarom besloten het hoofdkantoor te verplaatsen van New York naar Sao Paulo in Brazilië.

Praktijken en namen

Net zoals met de verhalen over mensenhandel en orgaanhandel in Azië is het ook hier echter moeilijk om met harde bewijzen te komen. Alleen de vloed van verhalen blijft doorgaan.

De San Antonio Chronicle in Mexico City meldde dat op 17 mei jongstleden een groep van tientallen gewapende mannen een krottenwijk in Tizapan, een wijk in het zuidoosten van Mexico City, had overvallen. Hierbij zouden meer dan dertig kinderen ontvoerd zijn. Aanvankelijk deden de plaatselijke autoriteiten dit af als stemmingmakerij van linkse groeperingen. De Mexicaanse regering heeft echter wel een speciale onderzoekscommissie in het leven geroepen.

Het blad Onze Wereld heeft melding gemaakt van bendes in Calcutta, die handelen in menselijke organen. In Guatamala en Costa Rica zijn graven gevonden van kinderlijken, ontdaan van hart, nieren en ogen. Het betrof hier lijken van geestelijk gehandicapten en hun organen zouden bestemd zijn voor Noord-Amerika. Veel van de verhalen over

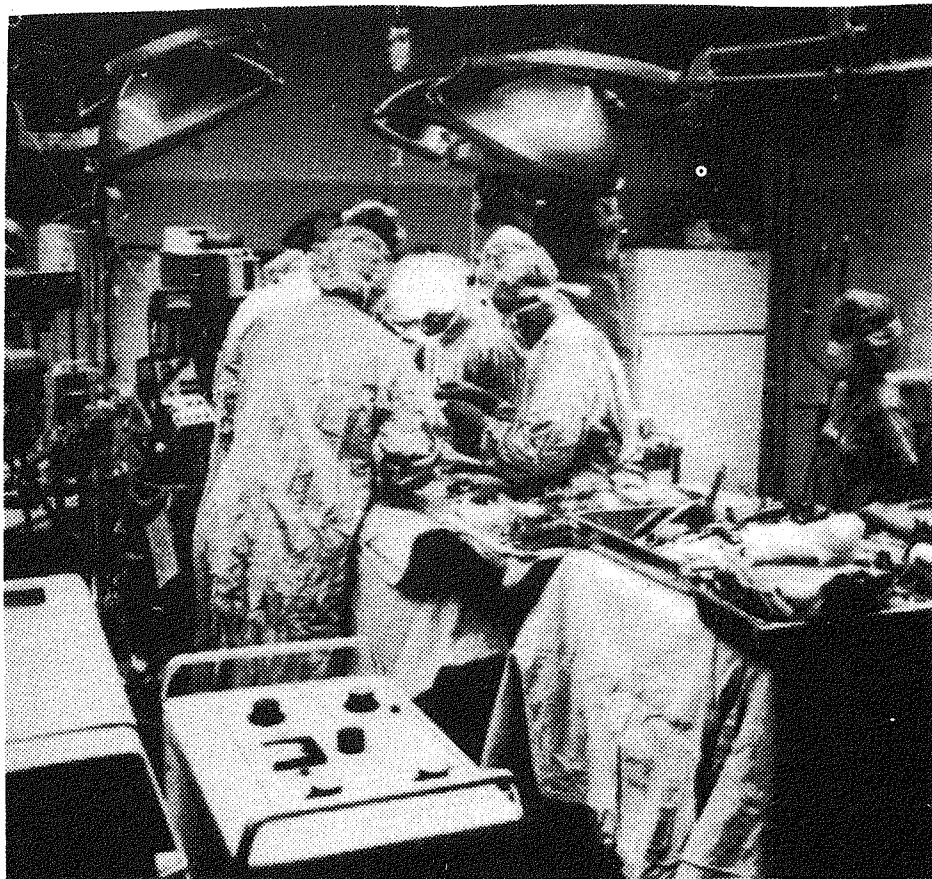
orgaanhandel gaan overigens over kinderen of jonge meisjes. Uit medisch oogpunt is dit heel goed te verklaren: organen van kinderen zijn nu eenmaal gemiddeld gaver dan die van volwassenen en daardoor beter geschikt voor transplantatie.

Maffia

Wanneer we naar de personen kijken die in dit verhaal naar voren zijn gekomen, dan lijken verbindingen met ultra-rechts en met de maffia voor de hand te liggen. De genoemde Duitse graaf Adelman von Adelmansfelden was in 1986 betrokken bij de paramilitaire neo-nazistische groep Bond van Duitse Legionaires.

Drie van de uit zes leden bestaande directie van de Transplant Corporation of North America hebben een interessante voorgeschiedenis. Andrew B.Kaposi was, voor hij tot de directie van dit bedrijf toetrad, juridisch adviseur van maffia-leider Linus Rossi. Een ander directielid, Carlos Cavuoto, is een ex-generaal van Somoza. Hij was geruime tijd betrokken bij opleidingskampen voor de contra's in Florida. Na genoemd te zijn bij drugshandel verdwijnt hij om later op te duiken in New York bij de Transplant Corporation.

Een directielid met een meer medische achtergrond is Leonard Atzman. Hij was onder meer werkzaam bij het Stanford Medical Research Centre waar de eerste harttransplantaties van de Verenigde Staten plaatsvonden. Na de omstreden harttransplantatie van een bavianenhart in een menselijke baby nam hij hier ontslag om aangesteld te worden in New York.

Hongkong

In 1986 werden er in de Verenigde Staten 8976 nieren getransplanteerd, meer dan tienduizend mensen staan hier nog op wachtlijsten en elk jaar komen er bijna elfduizend nieuwe gevallen bij. In West-Duitsland vinden er in dat jaar 1627 niertransplantaties en 160 harttransplantaties plaats. In Nederland wachten momenteel 1100 mensen op een niertransplantatie. Het afgelopen jaar zijn er in Nederland, gerekend tot half december, 361 nieren getransplanteerd, waarvan een zeer klein aantal van levende donoren.

Commerciële handel in bloed en organen komt overal in de wereld voor, in de Derde Wereld en in Amerika zelfs op grote schaal. Ziekenhuizen in India bieden openlijk geld aan mensen die een nier willen afstaan. Een ziekenhuis in Nan Fong in Zuid China vraagt aan buitenlanders ongeveer 25.000 gulden voor een niertransplantatie. Dit Chinese ziekenhuis verkrijgt zijn verse organen via misdadigers die het zijn geëxecuteerd. Het ziekenhuis adverteert in kranten in Hong Kong naar klanten. Een chirurg uit het Zhongshan ziekenhuis, professor Shen Quingrui, verklaarde dat patiënten aan levende donoren geld boden voor hun organen. Ho Mei Sim, vertegenwoordiger van het Nan Fong ziekenhuis in Hongkong zei over commerciële orgaanhandel: „Hier willen we nu niet bij betrokken raken. In de toekomst kan dit wel gebeuren. Het zou goed zijn voor patiënten die nieren nodig hebben”.

In West-Duitsland hebben artsen vorig jaar geprobeerd een halt toe te roepen aan de groei van de handel in nieren. Zij stemden voor een toevoeging aan hun ethische code, dat het niet toegestaan is organen te transplanteren van levende donoren, behalve als het familie betreft. De chirurg Walter Land van het Transplantatiecentrum in München ging een stap verder: in zijn ziekenhuis zouden helemaal geen organen van levende donoren gebruikt worden. De genoemde code heeft echter geen wettelijke status. Daar orgaanhandel juist plaatsvindt tussen verschillende landen kan de wetgeving in een land ook geen dam opwerpen tegen deze praktijken.

Resolutie

Wetgeving in een land helpt in de praktijk dus niet. Daarom heeft onlangs de Europarlementariër Nel van Dijk van de Regenboogfractie een resolutie ingediend in het Europese parlement. Deze resolutie refereerde aan de praktijken van de commerciële orgaanhandel, aan het verband met vrouwenhandel en de berichten over het doden van donoren en verwees naar de twee in West-Duitsland bestaande bureaus voor commerciële handel. Zij stelde zich vervolgens principieel op tegen alle commerciële handel van organen en drong aan op een onderzoek naar de gebeurtenissen in Bangladesh en India.

Het Europese parlement weigerde deze resolutie in behandeling te nemen nadat een brief was ontvangen van de onderminister van buiten-

landse zaken van de Verenigde Staten, Richard Schifter. In deze brief, gericht aan Karel de Gucht, voorzitter van de Europese commissie voor mensenrechten, stelde Schifter dat deze resolutie een voorbeeld was van communistische desinformatie, met opzet uitgevoerd door instanties van de Sowjet-Unie die nog niet door de Glasnost tot een betere politiek waren gebracht...

Deze kritiek van Amerikaanse zijde is niet nieuw. In juli 1988 kwam het PvdA-Kamerlid Piet van Stoffelen met een rapport over handel in kinderen. „Wat ik heb geconstateerd is dat het in sommige Noord Amerikaanse kringen onmiddellijk is opgevat als een poging tot communistische desoriëntatie”, stelde hij in een interview over zijn bevindingen.

Vragen

De Amerikaanse kritiek zou je kunnen afdoen met een schouderophalen als de gebeurtenissen niet zo ernstig waren. Diverse regeringen van landen die betrokken zijn bij orgaanhandel hebben gezegd onderzoek te doen naar de gemelde gebeurtenissen. Zijn deze onderzoeken ook werkelijk uitgevoerd door poli-

tie en justitie? Zo ja, waar zijn dan de onderzoeksrapporten? Als het allemaal onzin is, waarom toont men dit dan niet met feiten aan? Waarom blokkeren de Amerikanen zelfs een onderzoek dat het Europese parlement eventueel zou kunnen doen naar deze gebeurtenissen? Wat is er zo bezwaarlijk tegen een onderzoek, behalve als men bang is voor de uitkomsten?

Naast het feit dat een onderzoek naar deze afschuwelijke praktijken noodzakelijk is, verdient ook de gelegaliseerde commerciële handel in menselijke organen aandacht. Momenteel bereidt het ministerie van volksgezondheid een wetsvoorstel met betrekking tot transplantaties voor. In de loop van dit jaar zal dit wetsvoorstel worden ingediend. Commerciële handel in organen zal hierin niet toegestaan zijn, feit blijft echter dat voor een dergelijke internationale handel ook een internationale wetgeving en controle nodig is.

DE WAARHEID PLUS

2e week 1989

ARAB TIMES, WEDNESDAY, NOVEMBER 2, 1988

5

ABSCONDING

The above person Myrna C. Semana, Philippine national, has left her employer without permission. It is illegal to give her shelter and anyone finding her should inform the nearest police station.

De illegale handel in menselijke organen is grotendeels in handen van de georganiseerde internationale misdaad. De lijnen van de orgaanhandel lijken parallel te lopen aan de handel in drugs, vrouwen en kinderen. Handel in vrouwen is de laatste tijd al vaker in de publiciteit gekomen, met name de vrouwenhandel die in dienst staat van de prostitutie. Deze handel is natuurlijk altijd al illegaal, maar toch wordt er uiterst zelden georganiseerd tegen opgetreden. In veel landen is het zelfs zo dat de slachtoffers van de vrouwenhandel, omdat zij als prostituee te werk zijn gesteld, eerder strafbaar zijn dan hun eigenaars. Vrouwen worden niet alleen verhandeld, zij zijn vaak vogelvrij als zij weten te vluchten. Als illustratie hiervan een advertentie uit een Koeweitse krant over een vrouw die in Egypte is gekocht. De tekst is schokkend:

Ondergedoken

Deze persoon, Myrna C. Semana, van de Filippijnse nationaliteit, heeft haar werkgever zonder toestemming verlaten. Het is tegen de wet om haar onderdak te verlenen en wie haar vindt moet het dichtstbijzijnde politiebureau inlichten.

DE ZWARTE 31

VERSLAG 1MEI-KOMITEE 8 JAN.

Er waren zo'n 30 groepen uit Amsterdam uitgenodigd, maar de opkomst was mager. Slechts 10 mensen (waaronder één vrouw) kwamen opdagen. In vrijwel geen enkele club was het 1 mei voorstel besproken. Alleen Jan van het crisis comité oost had een gepeperde kritiek geschreven.

Begonnen werd met een eerste reactie van de aanwezigen op het voorstel. Vrijwel iedereen vond het op zich wel positief. Als goede elementen werden genoemd het streven naar een gezamenlijk platform, het konkretiseren van frontvorming, en het terugveroveren van de eerste mei, als internationalistische strijddag, op de sociaal-democratie. Gekonstateerd werd dat het voorstel eigenlijk in tweeën te splitsen viel: 1 mei op zich, en de inhoudelijke discussie.

Wat 1 mei betreft, werd door sommigen gesteld dat dat misschien te snel zou komen om op tijd iets op inhoudelijke basis te organiseren. De vergadering ging verder echter vooral over de inhoudelijke discussie. Op het stuk van het comité kwam nogal wat kritiek. Het wel erg mager en minimaal gevonden; de verschillende strijdpunten waren niet uitgewerkt (m.n. het punt van de vrouwenstrijd) en willekeurig gekozen; de basis waarop de verschillende groepen bij elkaar kwamen was onduidelijk. Ook hadden mensen zich gestoord aan de betiteling van het KMAN als reformistisch.

De inhoudelijke discussie werd verder gevoerd aan de hand van een aantal stellingen, nml.:
 1) De opbouw van een revolutionaire strijd in Nederland kan zich niet uitsluitend op idealistische en moralistische principes baseren. Wil zij aantrekkingskracht hebben, dan moet zij perspectief bieden voor en bijdragen aan het verdedigen en uitbouwen van de bestaande materiële en geestelijke levensomstandigheden. Daarvoor is een analy-

se van de machtsverhoudingen en het doorbreken van het isolement van revolutionaire groepen nodig

2) Om te komen tot continuïteit in de opbouw van het revolutionaire verzet is het nodig stelling te nemen tegen a. spontanisme, d.w.z. het afwijzen van meer strukturele vormen van organisatie en samenwerking
 b. dogmatisme, het opleggen van één ideologie als voorwaarde voor samenwerking en als diktaat.

Het gaat erom door middel van een gemeenschappelijke discussie en aktiepraktijk de bestaande overeenstemmingen verder te ontwikkelen en uit te bouwen. Hierbij mag overeenstemming geen keurslijf zijn.
 3) Voor de opbouw van revolutionaire strijd is inzicht in de bestaande machtsverhoudingen noodzakelijk. Een dergelijke analyse moet zich niet beperken tot de konstatering dat er bourgeoisie en proletariaat bestaat. Het gaat erom potentiële bondgenoten te vinden, te leren van de dagelijkse strijd die al gevoerd wordt en de tegenstanders te leren kennen.

De discussie bleek niet echt te bruisen, waarschijnlijk doordat de teleurstelling over de lage opkomst, en doordat ze vrij abstrakt bleef. Wat stelling 1 betreft, werd er door sommigen een tegenstelling gekonstateerd tussen revolutionair verzet en het uitbouwen van bestaande levensomstandigheden. Hiertegen werd gesteld dat in de verdediging van het recht op bestaan juist geen tegenstelling met revolutionaire strijd was. In de strijd tegen de vernietiging kon een basis liggen voor internationale strijd. Je moet een analyse maken of de bestaande omstandigheden een verworvenheid zijn van strijd of het resultaat van pacifikatie door de staat.

De vraag kwam op, hoe je de kwaliteit en het perspectief van verzet invult. Dat moest

vogens sommigen uitgaan van je eigen aantrekkingskracht. Daar tegen werd gesteld dat het op zich niet genoeg was om zelf prachtige ideeën te hebben, maar dat je ook een ingang nodig had om mensen vanuit hun konkrete situatie te politiseren, om aansluiting te vinden bij de dagelijkse strijd die op individuele basis gevoerd wordt. Als voorbeelden hoe je je strijd moest organiseren werden de Arbeidersautonomie in Italië in de jaren 70 en, recenter, de Hafenstrasse in Hamburg genoemd: hier werd het gebruik van veroverde huizen gezien als onderdeel van een revolutionaire strijd. Het huizen bezit was geen doel op zich, maar diende als katalysator voor verdere strijd. Stelling 2 werd te negatief geformuleerd gevonden: het beschreef alleen waar de schrijvers op tegen waren. Bovendien vulden velen spontanisme anders in dan in de gehanteerde definitie. Spontanisme, of beter spontaniteit, was voor velen een essentieel onderdeel van revolutionaire strijd. De zwakte was er als je alleen maar achter alles aanhobbelt wat net in de belangstelling staat.

Als reactie op het gebrek aan structuur kwamen mensen dan met allerlei procedurevoorstellen. De vraag was waarom zo weinig mensen daar actief over meedachten. Als antwoorden werden genoemd: dat de oproepen te weinig concreet waren; dat mensen niet georganiseerd waren; vrijblijvendheid.

Naar aanleiding van stelling 3 werd als kritiek op het 1 mei voorstel geleverd, dat het geheel uitging van de Nederlandse situatie, terwijl je de strijd juist wereldwijd moest zien. De vraag komt dan op, hoe je solidariteit met strijd elders kunt verbinden met strijd hier. Je moet duidelijk weten te maken, dat het in wezen dezelfde strijd is. Een wereldwijde klassenanalyse is daarbij nodig. Door sommigen werd getwijfeld aan het nut van een klassenanalyse omdat daar tegenstellingen (man-vrouw, wit-zwart) doorheen lopen. Dit betekent echter niet dat je de economische tegenstellingen niet moet analyseren.

Op dit punt aanbeland was iedereen wel sufgeluld. Echte konklusies vielen niet te trekken. Er werd afgesproken om de discussie binnen de verschillende groepen verder te voeren en het verslag van de bijeenkomst te verspreiden. Een volgende bijeenkomst voor Amsterdam is op vrijdag 27 januari, om 20.00 uur op het WBV Arie Biemontstraat 107-c Op zondag 29 januari is er een landelijke vergadering in Utrecht 14.00 uur op Kievitstraat 6.

EEN MINIMAAL NETWERK VOOR EEN MAXIMALE REVOLUTIE!

Het 8-oktober initiatief wordt nu weer eens het 1 mei komitee (Amsterdam) en het is (daarom) "nu een goed moment om te proberen overeenstemming te bereiken-in ieder geval te streven naar een overeenstemming-tussen verschillende groepen en organisaties op verschillende terreinen". Ter versterking van de gedachte dat de tijd nu echt rijp is, verwijst het komitee nog eens met een wijds gebaar naar verschillende teksten in de verschillende 'bewegings-bladen'. Het 'ei van Columbus' is er nog niet, zo konkludeert men, maar belangrijke aanzetten zijn er al wel'. Voldoende in elk geval voor het 1 mei komitee om zich 'geheel kleur en belangeloos' als nieuw sekretariaat op te werpen teneinde de discussie en aktie (in een revolutionaire wisselwerking) van de grond te trekken; 8 januari is een eerste Amsterdamse bijeenkomst voor belangstellenden. En reeds op 29 januari aanstaande zullen op landelijk niveau 'spijkers met koppen' geslagen moeten worden. De voorgestelde alomvattende discussie kan vervolgens resulteren in het vaststellen van de leuzen. Ten slotte dient naar het voorstel van het 1 mei komitee nog onderzocht te worden of de kar verder getrokken kan worden.

KOMMENTAAR

Het discussiestuk en uitnodiging van het 1 mei komitee 'gloeit' werkelijk van het revolutionair verlangen, maar vertoont tezelfdertijd niet

veel meer dan het aloude aktivistische onbehagen en ongeduld; meer van het zelfde, meer tegelijkertijd etc. De herhaalde referenties naar een revolutionair communistische jargon lijkt in het geheel vooral te fungeren als legitimatie of ter afdekking van het feit dat het 1 mei komitee zelf kennelijk weinig of niets heeft in te brengen. Slechts de immer onvervulde wens van een 'totale eenheid of eenwording' tegenover alle 'negatieve' thema's, lijkt de vader (nee moeder) van de gedachte. Ja de hydra, met de koppen krisispolitiek, vrouwenonderdrukking, de onderdrukking van migranten, de rol van de mul-ti's tot en met het milieu, zal frontaal bestreden moeten worden. Daartoe zal men inderdaad het ghetto van de aktiebeweging moeten overstijgen, maar behalve dat zal ze nog wel meer zaken moeten overstijgen. Het voorstel van het 1 mei komitee dreigt echter wederom uit te lopen op een zo bekende 'meer van het zelfde', als een 'Kar' vol vlooiën die sneller bewegen als de temperatuur stijgt, maar de kar zelf nog geen milimeter van de plaats zullen krijgen.

Revolutionair

Diskussiестukken waarin het begrip 'revolutionair' voorkomt lijken momenteel geheel ontslagen te zijn van elke inhoudelijke en/of politieke motivatie, van wie wanneer waarom waartoe tot welke politiek-strategische of taktische stappen komt. Die motivatie ontbreekt dan ook ten ene male aan het discussiestuk van het 1 mei komitee. Immers wat stelt zij feitelijk ter discussie, anders dan dat zij enkele 'retorische' vragen ophoest, zonder daarop zelfs maar een begin van een antwoord op (pro-beert) te formuleren.

Illustratief daarvoor is bijvoorbeeld de motivatie voor de keuze van het moment om te pogen tot overeenstemming te komen. Zo zou je bijvoorbeeld eerder een kritiese analyse verwachten over 'de stand van de beweging', dan slechts een ampele verwijzing naar 1 mei; een dag waarop natuurlijk door velen aktie gevoerd zou moeten worden. Dit is natuurlijk wel een heel kort en makkelijk antwoord op bijvoorbeeld de eerder door het 8-oktoberinitiatief geopperde vraag: "Wat heben wij met de arbeidersbeweging van doen?". Natuurlijk zijn er herhaaldelijk momenten (data) aan te wijzen in het/elk jaar waarop het takties zinvol kan zijn om gemotiveerd uiteenlopende maatschappelijke thema's, tegenstellingen en/of strijdpunten 'op brisante' wijze naar voren te brengen. Maar om die momenten als aanleiding te laten fungeren om een politiek-strategische discussie te forceren, ja zelfs zonder dat de initiatief-nemers zichzelf duidelijk profileren, is de wereld op zijn kop zetten, en is als daad moeilijk anders te kwalificeren als een hoogstandje van spontanisme en sektarisme van de eerste orde.

Buitenparlementaire en anti-parlementaire bewegens die zich op dit moment (nog) op het predikaat 'revolutionair' laten aanspreken zijn allen van harte welkom. Het gaat er natuurlijk niet om om het begrip 'revolutionair' voor wat dan ook te reserveren, maar het 1 mei komitee maakt het in haar stuk wel helemaal bont. Wie laat zich niet afschrikken door de definitie van revolutionair die het 1 mei komitee daaraan geeft. Het is bijna kenmerkend voor de inhoudelijke verwarring van het aktivistisch ongeduld dat in die bewuste definitie 'het socialisme' eenvoudig verward wordt met de aard of de kwaliteit van de weg (de strijd) daartoe te komen. Zo niet nog verwarrende zijn de voorgestelde oplossingsstrategieën om de beweging werkelijk te verheffen van een 'anti-kapi-

talistische' tot een revolutionair, revolutionair-socialistische' strijdbeweging. Zo wordt bijvoorbeeld het euvel van het spontanisme via een weinig dialektische ommezwaai eenvoudig tot "spontane akties zijn oké, nodig en dragen bij aan het opbouwen van een tegenmacht". Wat slechts ontbreekt is naar men stelt een 'netwerk van kontakten'. Met een ommezwaai van het zelfde niveau wordt het probleem van de verbreding 'opgelost'. Het (totale) sektarisme van de beweging slaat eenvoudig om in haar tegendeel door "onze strijd te verbinden met de dagelijkse strijd die gaande is". Het isolement van groepen kan dan ook eenvoudig opgelost worden indien men zich niet al te zeer fixeert op een aktiemiddel, maar zich open stelt voor de kracht die in "een combinatie van aktiemiddelen" schuil gaat. Dat er binnen de beweging niet of nauwelijks aandacht besteed wordt aan het opbouwen van een alternatief voor het reformisme en het parlementarisme van vakbonden, organisaties, partijen en komitees, is een grote en belangrijke waarheid. Maar al vorens elkaar nu in de haren te vliegen, zoals het 1 mei komitee voor stelt, ware het juist op zijn plaats om allereerst een poging te ondernemen om 'de kracht' van de sociaaldemokratie en/of het reformisme te verklaren. Al was het alleen al om wederzijds helderheid te verschaffen of en in welke mate de specifieke vormen van 'reformisme' terug te vinden zijn in de al dan niet revolutionaire beweging zelf.

Dat daartoe discussie en onderzoek noodzakelijk is spreekt voor zich, maar dan moeten we daartoe ook duidelijk kiezen en als het even kan een gemotiveerd voorstel voor doen. Immers die discussie en het daartoe benodigde onderzoek is te belangrijk om 'er even bij' te doen in een vergadering met een zwaar beladen agenda die voorschrijft al in 3 weken (!) zelfs op landelijk niveau 'spijkers met koppen te slaan'. Verder zal in drie maanden tijd een landelijke aktiedag uit de grond getrokken moeten worden, wat op zich al niet een eenvoudige praktische-organisatorische opgave zal zijn, waarna nog bezien zal moeten worden of de brokstukken nog bijeen te rapen zijn, het predikaat 'kar' waardig, om samen op de ingeslagen weg voort te gaan.

Dat delen van de beweging als het ware 1 mei terug willen heroveren, als dag van verzet, in plaats van rituele partijverheerlijking, is natuurlijk een goede zaak. In een plaats als Rotterdam is dit al enige

jaren praktijk als je ziet dat een werkelozen-organisatie als de SUGBA (weliswaar samen met tal van parlementaire organisaties) al een aantal jaren het verzet (op straat) op de voorgrond plaatst. Zeker ook in Rotterdam wordt nog geen revolutie gemaakt, laat staan dat er enige overeenstemming is over wat al of niet een revolutionaire politiek of analyse is. Maar juist op dat punt blijft ook het 1 mei komitee in het onzekere. Helemaal als we de voorgestelde definitie van revolutionair niet overnemen blijft er van de hele tekst niet veel meer over. Resultaat hiervan is dan ook dat zonder enig onderscheid de in vijf delen uitgedifferentieerde hydra aangepakt moet gaan worden. Alle vijf koppen moeten worden afgehakt; "Revolutionaire politiek moet feministisch zijn of niet zijn", of "niet de achtergestelde positie binnen dit systeem op te heffen, maar het hele systeem op te heffen", of "een alternatief voor een schoon milieu of meer banen", of "om een politiek van uiterste oppositie, die steeds iets verdere eisen stelt dan waarop de heersende klassen in willen gaan....".

juist door het ontbreken van een politiek-inhoudelijk gemotiveerd voorstel slaagt het 1 mei komitee er niet in om tot een voorstel te komen van prioriteitsstelling van de problemen die (achtereenvolgens) aangepakt dienen te worden. Pas dan en niet eerder zal zij in staat zijn een inhoudelijke diskussie te trekken, waaruit de gedeelde inzichten mogelijk kunnen leiden tot een revolutionaire praktijk. Pas dan geeft zij te kennen rekenschap te geven van de (en of haar eigen) historie, daar lessen uit te trekken, waardoor de discussie en de praktijk wel aan kwaliteit kan winnen. Zonder een eigen inhoudelijke profilering is het voorstel van het 1 mei komitee niet meer dan een zoveelste 'procedurevoorstel', van hoe, waar en wanneer en onder welke kondities een discussie gestart kan worden; om vervolgens de vlooiën alle kanten op te laten springen.

Hoewel ook de meeste stukken waarnaar het 1 mei komitee zo losjes verwijst in NN, de Zwarte, Onderkrant etc. overwegend 'huishoudelijk' van aard zijn (Hoe met elkaar te discussiëren en toch van elkaar begrijpen waarover we het hebben), staan daar toch een aantal serieuzere aanzetten tot discussie in dan in het voorstel van het 1 mei komitee. Dat de onderlinge discussie gekoppeld dient te zijn aan de praktijk van aktievoeren is juist, maar een koppeling van

een soort 1 op 1 verhouding is volstrekt onzinnig. Niet in de laatste plaats juist omdat daarin enige mate van perspectief op continuïteit van die discussie, zowel inhoudelijk als wat betreft de betrokken groepen of personen ver te zoeken is.

Als het 1 mei komitee daadwerkelijk haar revolutionaire pretenties waar zal willen maken zal zij op straffe van haar eigen ontkenning de feminisering van haar strijd ter hand moeten nemen ("Revolutionaire politiek moet feministisch zijn of niet zijn"). Door een aantal feministen wordt daartoe zeker een zeer vruchtbaar kader aangereikt om zowel analytisch als politiek praktisch vele stappen vooruit te komen. De kolonisatie-synthese, gekoppeld aan de herformulering van de kapitaalarbeid tegenstelling in die van kapitaal-huisvrouw, bieden (kort gezegd) voldoende aanknopingspunten om de door het 1 mei komitee genoemde 5 koppen van de hydra op een vruchtbare manier met elkaar te verbinden en zeer herkenbare maar niet minder brisante tegenstellingen naar boven te halen. Het inhoudelijk grondig verder uitwerken van dit concept voor de uiteenlopende strijdterreinen van de beweging, staat als klus natuurlijk op gespannen voet met 'de aktie-agenda' van het moment, maar biedt daarentegen wel enig perspectief op een situatie waarin een nog onbekend aantal vlooiën als in het vlooiën-circus op behendige wijze de kar vele stappen voorwaarts zal kunnen trekken. Ja we moeten overeenstemming zien te bereiken, maar bovenal tot prioriteiten zien te komen, om tot een werkelijk 'revolutionaire praktijk' te komen.

Jan M.

In een gepeperde kritiek op het voorstel van het 1 mei-komitee, 'een minimaal netwerk voor een maximale revolutie', gaat Jan fiks tekeer. Volgens hem toont het voorstel slechts het "aloude aktivistische onbehagen" en een gebrek aan inhoud verborgen onder "herhaalde referenties naar een revolutionair communistisch jargon"

Jan beargumenteert dit met een kontinuu toeschrijven aan het komitee van redeneringen en bedoelingen, die nergens in het 1 mei-voorstel zijn terug te vinden. Het begint al in de eerste alinea:

"Het 8 oktober-iniatief wordt.. het 1 mei komitee.. en het is (daarom).. 'een goed moment om te proberen overeenstemming te bereiken..tussen verschillende groepen'". Het gebruik van het woord 'daarom' levert misschien wel een sappige zin op, maar slaat helemaal nergens op. Het komitee stelt duidelijk, dat de reden voor het iniatief daarin ligt, dat er maanden gediskussiëerd wordt en dat het tijd wordt die discussie verder te structureren. Jan doet dit af als "een zoveelste 'procedure' voorstel (het hoeveelste eigenlijk?), van hoe, waar en wanneer en onder welke kondities een discussie gestart kan worden". Hij verwijt het komitee een gebrek aan "eigen inhoudelijke profilering", een pretenderen "geheel kleur- en belangenloos" te zijn; het enige wat zij te melden heeft is "de immer onvervulde wens van een "totaleenheid of eenwording"

Waar Jan deze karakterisering vandaan heeft is volkomen onduidelijk: in ieder geval niet uit het 1 mei-voorstel. Als Jan ons verwijt, dat we niet eerst met een eigen ideologisch programma voor de dag komen, dan gaat hij er in zijn bewoordingen wel volledig aan voorbij, dat dat ook totaal niet in onze bedoeling lag.

"Wat ons betreft is de inzet van de komende maanden een minimaal netwerk op te bouwen waarin op cruciale politieke strijdpunten geprobeerd wordt een werkbare overeenstemming te bereiken". "In dit stuk willen we proberen een aantal vragen te formuleren...niet om alvast de antwoorden vast te stellen". Als Jan dit afdoet als een procedurevoorstel dat niet alleen het "hoe, waar en wanneer en onder welke kondities" van de discussie poogt vast te stellen, maar ook het waarover. Een belangrijk verschil, lijkt ons.

Overigens: zou een discussie vruchtbaarder verlopen als de leden van het komitee zich een paar maanden in hun studeerkamers teruggetrokken hadden

om dan vriend en vijand te verrassen met een analyse van de wereld, waarop men zich voor of tegen kon verklaren. Het valt te betwijfelen. Ons leek het in ieder geval beter als alle geïnteresseerde groepen en individuen al in een zo vroeg mogelijk stadium mee zouden denken.

Dat het moment van 1 mei als aanleiding hiervoor dient (en een aanleiding is niet hetzelfde als oorzaak, Jan), dat kunnen we niet zien als een "hoogstandje van spontanisme en sektarisme van de eerste orde". 1 mei is niet zomaar een toevallig moment, maar een datum met een geheel eigen historische lading. En daarom misschien een geschikte aanleiding. Het opbouwen van samenwerking kan in onze visie namelijk niet uitsluitend gebaseerd zijn op discussie, maar moet zich ook in de praktijk ontwikkelen. Dit is geen onzinnige "koppeling van een soort 1 op 1 verhouding", maar discussie en actie moeten samen vormgeven aan de ontwikkeling van het netwerk waar wij naar streven. Inderdaad een minimaal netwerk: onze ambities zijn, ondanks het ons door Jan verweten "aktivistische onbehagen en ongeduld" momenteel niet zo heel groot. Er vallen in Jans stuk nog wel meer uit de lucht gegrepen kritiekpunten te destilleren. Zo verwijt hij ons het ontbreken van motivatie ("Hieronder willen wij motiveren waarom we dit voorstel doen"); het geven van "een wel heel kort en makkelijk antwoord op de vraag... 'Wat hebben wij met de arbeidersbeweging van doen?'"(we pretenderen zelfs niet zo'n antwoord te geven). Ook de door ons gebruikte definitie van 'revolutionair' ontsnapt niet aan kritiek. Daarbij ontgaat het hem, dat deze 'definitie' slechts een minimale omschrijving van het begrip is en niet pretendeert een uitputtende analyse van het begrip revolutionair te zijn, maar slechts aangeeft wat er in een bepaald stuk onder verstaan wordt: wat bepaald niet hetzelfde is.

Volgens Jan wordt het "euvel van het 'spontanisme' via een weinig dialectische ommezwaai eenvoudig tot "spontane acties zijn oké...wat slechts ontbreekt is naar men stelt een "netwerk van kontakten". Er is in onze redenering echter helemaal geen sprake van een ommezwaai, laat staan van een dialectische. Wat afgewezen wordt zijn een spontanisme als principiëel standpunt, d.w.z. als het verwerpen van elke vorm van strukturele organisatie, en een spontanisme in de zin van vrijblijvendheid. Dat dat niet betekent dat we spontane acties in de zin van spontaan gegroei-

de handelingen verwerpen, is zo klaar als een klontje: we juichen die zelfs toe, maar het moet er niet bij blijven. En we stellen ook nergens dat er niet meer ontbreekt dan een 'netwerk van kontakten'.

Ook lossen we niet even eenvoudig de problemen van verbreding en isolement op, maar geven we slechts een aanduiding van wat er in ieder geval moet gebeuren willen we tot oplossingen komen: namelijk de verbinding van onze strijd met de dagelijkse sociale strijd en de weigering ons te fixeren op één aktiemiddel.

Dit alles neemt niet weg, dat er door Jan ook wel zinvolle kritiek wordt geleverd: inderdaad is de door ons voorgestelde agenda misschien wat al te zwaar beladen. Ook stelt hij wel terecht, dat er ook een analyse nodig is van de kracht van het reformisme. En van zijn opmerking dat "de koloniatiesese, gekoppeld aan de herformulering van de kapitaalarbeid tegenstelling in die van kapitaal-huisvrouw" "een zeer vruchtbaar kader" biedt om "vele stappen vooruit te komen" zien we graag een wat meer uitgewerkte onderbouwing tegemoet. Maar dan met een wat zorgvuldiger weergave van de standpunten van de onder de loep genoemde schrijfsters, dan waar zijn huidige stuk van getuigt.

"LOW INTENSITY CONFLICT-

DE SLUIPENDE OORLOGVOERING"

"Ik denk dat de meest kritieke special operations missie die we nu hebben, is de Amerikaanse bevolking ervan te overtuigen dat de kommunisten erop uit zijn om ons te pakken te nemen. Als we deze ideeën oorlog winnen kunnen we overal elders winnen."

(J. Michael Kelly, topambtenaar voor de US Air Force)

Eind januari treedt de regering Bush aan en presenteert zijn beleid op de State of de Union (Amerika's Prinsjesdag). Deze aanleiding willen we gebruiken om de tip van de sluier op te lichten die over een deel van het huidige politiek-militaire beleid van de VS ligt. Vooral mbt. een recent tot officieel beleid verheven manier van stiekeme oorlogvoering. Low Intensity Conflict, "oorlog in vredes-tijd" is een politiek-militaire strategie die vooral gericht is tegen nadrukkelijk zelfstandigheidsstreven van landen in de zg. Derde Wereld. Met middelen variërend van geheime dienst acties en media manipulatie tot militaire hulpverlening en anti-terrorisme acties, proberen de VS hun belangen door te drukken en de "Derde Wereld" naar hun zin in te richten. Wat op zich al jaren speelde (gewroet door de CIA, ondersteuning van bevriende legers, strijd tegen de Kommunisten) op een aantal plaatsen, is per januari vorig jaar tot officieel beleid geworden voor de komende twintig jaar.

Het optreden van de VS in Libië (bombardement op Tripolis om Khadafi te doden), steun aan de Nicaraguanse contra's, het Salvadoraanse leger, de Afgaanse opstandelingen, aan de doodeskaders onder Aquino op de Filippijnen, valse berichtgeving in de media: dat hoort alles tot Low Intensity Conflict.

Sinds het massale anti-oorlogsprotest van de jaren '60 en de nederlaag in Vietnam is het politiek en militair kader in de VS naarstig op zoek geweest naar minder geruchtmakende methoden om (evt. militair) hun belangen veilig te stellen. Een beter gestructureerde gefinancierde en gekoördineerde voortzetting van verschillende praktijken onder één vlag is het resultaat. De cyniese naam: Low Intensity Conflict of -Warfare.

"Low"- want het heeft weinig VS-slachtoffers tot gevolg. Wanneer dit soort praktijken in hun ware gedaante gepresenteerd zouden worden, zou deze oorlog (tegen het terrorisme en het kommunisme) gedoemd zijn te mislukken. Dus moet de eigen bevolking zand in de ogen worden gestrooid. Dat gebeurt door feiten te verdraaien en onjuiste informatie te pluggen in de internationale media. Verder bedient men zich van een Orwelliaanse nieuwspraak: vrijheidsstrijders zijn terroristen en contra's zijn vrijheidsstrijders... Waar bij veel activisten de aandacht vooral uitgaat naar Midden Amerika, willen wij de aandacht vestigen op de Filippijnen, waar "LIC" reeds een ingeburgerd begrip is. We hebben dan ook een Filippijnse uitgenodigd om te vertellen hoe LIC bij hen werkt. Jaap van Ginneken zal vertellen over media-manipulatie, psychologische oorlogvoering en LIC.

ANTI-MILITARISTIES CAFE
INFORMATIE/DISKUSSIEAVOND over
LOW INTENSITY CONFLICT

mmv. Jaap van Ginneken en iemand uit de Filippijnen.

donderdagavond 26 januari 1989

Zaal 100

De Wittenstraat 100, Amsterdam
bereikbaar met tram 10
aanvang 20.00 uur

De avond zal beginnen met een tweetal inleidingen. Hierna is er een pauze waarna gepraat kan worden over wat wij als beweging moeten/kunnen doen met Low Intensity Conflict. Of ook welk belang het heeft. De gehele avond is de bar open. Tijdens het Café zal een brosjure over het onderwerp te koop zijn. Deze is vooraf ook in linkse boekwinkels in A'dam te verkrijgen.

De toegang is gratis, al is een kleine bijdrage in de kosten wenselijk.

Het Anti-Militaristies Café is een initiatief dat is voortgekomen uit het Amsterdams anti-Reforger-overleg. Eén keer in de maand wordt een bijeenkomst gehouden, elke 4de donderdag van de maand. De bedoeling is te informeren en te discussieren over anti-militaristische onderwerpen.

Het onderwerp op 23 februari zal zijn: NIET-MILITARISTIESE BEVRIJDINGSBEWEGINGEN

Op 23 maart zal het gaan over: 40 JAAR NAVO

Nadere informatie:

Hans v/d Hoest 020-821260

Martin Broek 020-820141

Margrietha Reinders 020-860650

Wendela de Vries 020-826411

SHELL-SPEKTAKEL-THEATER-OPROER

Dit stukje is bedoeld om iedereen die ook maar iets met theater van doen heeft enthousiast te maken voor het volgende idee:

een duizendkoppige menigte heeft zich verzameld voor 's lands grootste en smerigste laboratorium. Tientallen boten krioelen op het IJ, muziek en tromgeroffel waait je van alle kanten tegemoet, grote galgen worden vertikaal gehezen, gal en vuur wordt rijkelijk gespuwd. Drie mensen voeren een act op, waar verschrikkelijk om gelachen wordt, het volgende moment doodse stilte om een

sketch met zes doodgravers; iemand jongleert fantasties en is dat mannetje nou echt of niet? Je komt tijd tekort, je weet niet waar je kijken moet, het gaat maar door.

Tja, zo hadden wij dat gedacht. Met andere woorden: we dagen je uit om iets prachtigs, iets onbenulligs, iets hoogstaands of waanzinnigs te maken van 5 à 15 minuten voor een publiek zoals je het nog nooit hebt gehad en wat nog veel meer is; je mag het eindeloos herhalen, iedere honderd meter opnieuw! Politiek theater? Ach kom, als jouw/jullie bijdrage het

scheurtje in de schelp ook maar iets groter maakt, is het al genoeg.

Wij willen graag wat van jullie plannen weten, om het een en ander op elkaar af te stemmen. Bel ons via het aksiesekretariaat 020-849115 op elke maandag- en donderdagmiddag van 2 tot 5 en geef je naam en waar je te bereiken bent door, dan bellen we je binnen twee of drie dagen terug!

Als je het nog niet wist: de spektakelblokkade van het Shell laboratorium in Amsterdam is op 20 en 21 april.

FLAM-THEMA NUMMER OVER ARTIKEL 140.

Zoals bekend mag artikel 140 WvSr zich de laatste jaren verheugen in een warme belangstelling van justitie en politiek. Het betreft het gebruik van dit artikel tegen politieke groeperingen, waarmee in het verleden de sociaal Democratische Bond (Domela Nieuwenhuis) en de Indonesische onafhankelijkheidsbeweging werden gekonfronteerd. In 1987 werd artikel 140 ingezet tegen de Nijmeegse kraakbeweging en onlangs tegen een anti-militaristische vredeskamp (VAK-mobile) op de Veluwe Tussentijds werden de mogelijkheden van artikel 140 via een snelle wetwijziging door het parlement aanmerkelijk opgetrokken.

Artikel 140 stelt deelneming aan een rechtspersoon (sinds de wetwijziging is dit "organisatie" geworden) die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven, strafbaar. "Deelneming wordt in dit verband vrij breed gedefinieerd: je neemt al deel als je bv. geld geeft aan een organisatie of pamfletten verspreid. Je hoeft dus zelf geen strafbare feiten te begaan om op grond van artikel 140 vervolgd te kunnen worden. "Beogen: de misdrijven hoeven dus niet daadwerkelijk te zijn gepleegd. Onder oogmerk wordt niet alleen het einddoel van de vereniging verstaan, maar ook de gebruikte middelen. "Rechtspersoon/organisatie": was voor het gebruik van artikel 140 bij de oude formulering nog een enigszins gestructureerd samenwerkingsverband noodzakelijk, nu zijn losse verbanden voldoende. Hierbij zal het een persoon vaak onduidelijk zijn of hij/zij bij een "organisatie" behoort dan wel door justitie geacht kan worden erbij te horen. Door de vage formulering van het artikel is artikel 140 bij uitstek geschikt om groepen mensen met een bepaalde politieke overtuiging uitgebreid door te lichten. Dit gebeurde bv. in Nijmegen, waar het gerechtelijk vooronderzoek niet tegen bepaalde personen was gericht, maar tegen een hele grote groep mensen, wier gangen werden nagegaan. Zo werd lange tijd door de politie geleurd met een fotoboek waarin meer dan 100 personen waren opgenomen. Daadwerkelijk vervolgd werden uiteindelijk slechts acht personen. M.a.w. aan de justitiële vervolging ging onder de paraplu van artikel 140 een soort BVD onderzoek vooraf. Middels artikel 140 worden mensen die in de ogen van justitie potentieel burgerlijk ongehoorzaam zijn flink geïntimideerd. Bij de actie tegen het Vredes Aktie Kamp werden in alle vroegte een 40-tal mensen van een kamping geplukt. Ook hier werd slechts een enkeling daadwerkelijk vervolgd.

Grootscheepse arrestaties en gedetailleerde onderzoeken zijn een poging mensen dmv het inboezemen van angst preventief in het gareel te houden. Voeg hierbij het loslaten van het principe van het persoonlijke daderschap (middels de definitie van "deelneming" ben je in artikel 140 gevallen verantwoordelijk voor de daden van anderen) en het zal duidelijk zijn dat artikel 140 een vorm van "Gesinnungsjustitz" is; overtuigingen worden strafbaar. Vandaar een themanummer van het Nijmeegse anti-autoritaire blad FLAM. In dit themanummer veel over het Nijmeegse artikel 140 proces: stukken over artikel 140 en het vonnis, de procesvoorbereiding, een deel uit de pleitnotitie van de advocaat Jurjen Pen over politie en inlichtingendiensten, een stuk over de werkwijze en opbouw van het speciale recherche-team dat in Nijmegen opereerde, de tekst van het vonnis in hoger beroep van de Arnhemse rechtbank en een persverklaring van de advocatenes over art. 140 als veroordelingsgrond. Verder stukken over de uitwerking van het 140 onderzoek op de Nijmeegse kraakbeweging, stukken over art. 140 en het VAK en een artikel over de West-Duitse tegenhanger (en voorbeeld) van artikel 140: paragraaf 129a. Het themanummer is te bestellen door overmaking van f2,- per gewenst exemplaar op giro-nummer 3700666 tnv SWP Nijmegen ovv themanummer art.140.

Groetjes, de redactie.
FLAM postbus 1610 6501 BP
Nijmegen

WAGENINGEN het WRAK

Er is door een aantal mensen het initiatief genomen tot de oprichting van een info-kafe in Wageningen; het WRAK zoals het kafe in oprichting zichzelf is gaan noemen. We willen info verzamelen rond op hand zijnde acties en actuele en minder actuele onderwerpen. Vanaf 25 januari willen we wekelijks op de woensdag geopend zijn, om de week 's middags en 's avonds. De middagen dienen als ontmoetingsplaats waar je tevens terecht kan voor info., er zal een uitgebreid tijdschriften/brochure bestand aanwezig zijn. Op deze middagen zal er geen alcohol worden geschonken, echter wel koffie, thee, chocolademelk, jus en gebak... Aansluitend zal er gekookt worden en kan je eten voor drie piek.

De avonden worden georganiseerd rondom een onderwerp.

De ruimte waar we gaan draaien is de "Grote Zaal" van de Wilde Wereld.

De eerste info.-avond en tevens opening van het WRAK is op woensdag 25 januari om 20.00 uur.

Deze avond zal in het teken staan van de voorjaars spektakel/blokkade bij het Shell-laboratorium in Amsterdam-Noord (Dit kompleks is rechtsstreeks betrokken bij de ondersteuning van Zuid-Afrikaanse Shell vestigingen).

Het programma van deze avond is als volgt:

-Spektakulaire openings-act:
PRIMITIVE ACTION

-Algemene mededelingen
-Video: Shell/Z.-Afrika

-Pauze

-Spreker/ster:SOMO over Shell als multi.

KZA over de rol van Shell in Z.-Afrika.

KSZA over voorjaars spektakel/blokkade

Over vrouwen-blokkade.

Tevens stands van de Uitbuyt (linkse boekwinkel/wereldwinkel) en de ANC steungroep, tentoonstelling Shell/Z.-Afrika en grootse anti-Shell zandgebak...

Tot ziens, het WRAK

DE ZWARTE 37

► KONGRES radikale A.K.B.

Waarom

Vanuit de Basisgroepen tegen kerngeweld en Militarisme is het plan ontstaan om een internationaal kongres te organiseren voor radikale anti-kern-energie groepen. Onze contacten met dergelijke groepen in andere, Europese, landen zijn of niet aanwezig of heel summier en slecht. We hebben het idee van elkaars ervaringen te kunnen leren; dat door het uitwisselen van informatie de radikale AKB in kracht toe zal nemen, nieuwe ideeën op kan doen. Wij denken dat zo'n kongres voor ons als beweging heel stimulerend en motiverend kan zijn en hopen dat dat ook voor meer landen geldt

Wanneer

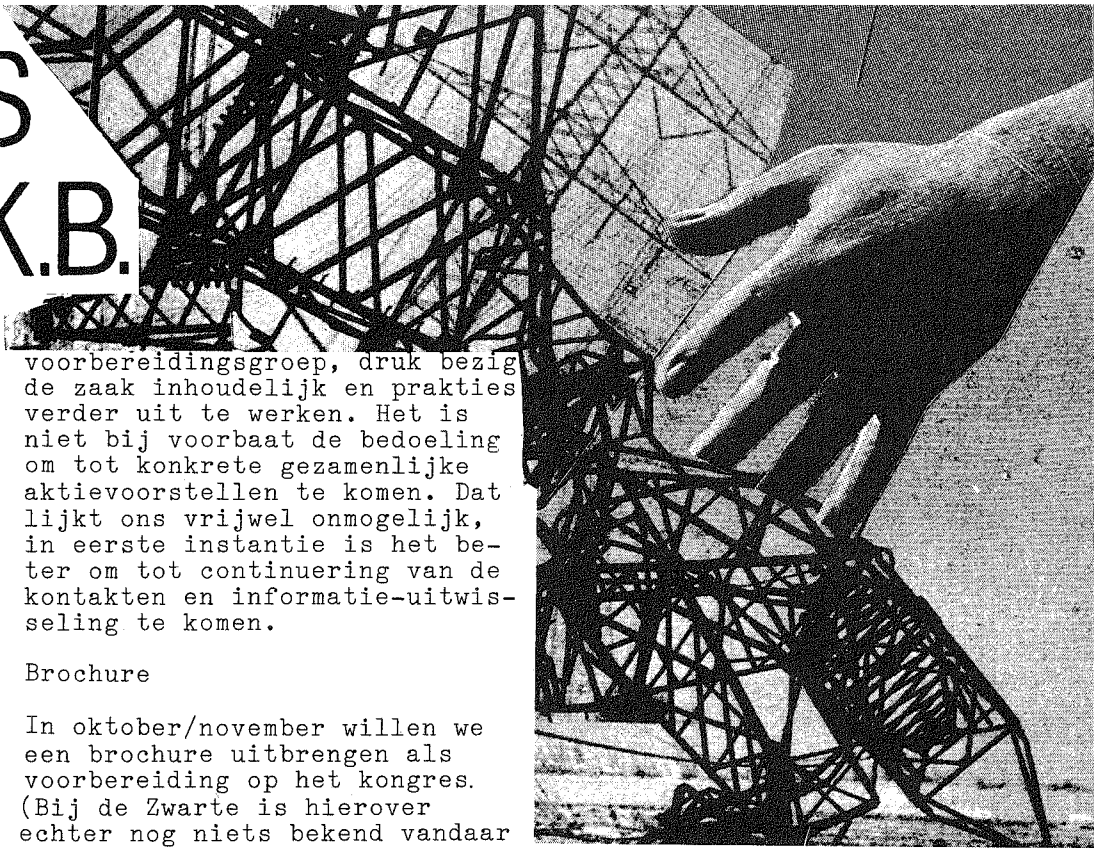
Het kongres gaat 2,3,4, en 5 februari '89 plaats vinden in Nederland. In Nederland omdat wij het organiseren en omdat het redelijk centraal ligt voor de landen die we uitgenodigd hebben: West-Duitsland, Groot-Brittanie, Ierland, België, Frankrijk, Denemarken, Zweden, Noorwegen, Finland, Zwitserland, Oostenrijk, Spanje, Baskenland, Italië, Portugal en Griekenland. Behalve Griekenland, Italië en Ierland hebben tot nog toe alle landen positief gereageerd. Uit al die landen komen enthousiaste reacties. Veel groepen hebben ook al toegezegd te zullen komen.

Inhoudelijk

Voor het inhoudelijk deel van de 4 kongresdagen denken we aan de volgende onderwerpen:

- 1-Situatie per land:
kernenergieprogramma (kort)
geschiedenis AKB (kort)
waar zijn jullie mee bezig (kort)
relatie met minder radikale groepen
hoe gaan we om met verbreding. Hoe open zijn we als beweging voor nieuwe mensen
organisatie/structuur van de groepen
repressie
- 2-Grensoverschrijdende transporten. Uitwisseling van informatie.
- 3-Wenselijkheid/mogelijkheid/manieren om tot continuering van de contacten en informatie-uitwisseling te komen.

Daarnaast moet er voldoende tijd en gelegenheid zijn voor het leggen van contacten en het informeel uitwisselen van informatie. We zijn, met de

voorbereidingsgroep, druk bezig de zaak inhoudelijk en prakties verder uit te werken. Het is niet bij voorbaat de bedoeling om tot concrete gezamenlijke aktievoorstellen te komen. Dat lijkt ons vrijwel onmogelijk, in eerste instantie is het beter om tot continuering van de contacten en informatie-uitwisseling te komen.

Brochure

In oktober/november willen we een brochure uitbrengen als voorbereiding op het kongres. (Bij de Zwarte is hierover echter nog niets bekend vandaar dus wederom slechts deze aankondiging). In die brochure moet dan een overzicht komen van de aktuele situaties in de eerder genoemde landen, door hun zelf te schrijven. Deze brochure moet ook interessant zijn voor mensen die niet aan het kongres deelnemen en zal vertaald worden in een aantal talen. NB. Op het kongres zelf willen we proberen de spreektaal te beperken tot hooguit 4. Dit levert nog genoeg problemen op.

Radikaal

Blijft er nog een belangrijke vraag over: Wat zijn radikale AKB-groepen? In elk land kan dat verschillen. In de brieven naar de verschillende landen hebben we daarom wat over onszelf verteld en het verder aan de aangeschreven groepen overgelaten of ze zich aangesproken voelen. Dat het kongres een bonte verzameling van anti-kernenergie aktivisten zal samenbrengen is zeker. Hieronder het verhaal zoals dat naar het buitenland is gegaan: Aktievormen zijn daarbij natuurlijk belangrijk, maar niet het enige. Naast het voeren van akties die er op gericht zijn het kernenergie programma direkt schade te berokkenen (zoals bezettingen, blokkade's, sabotage, diefstal etc), zijn we o.a. ook bezig met andere samenwerkingsvormen. We hebben ons georganiseerd in vrienden/vriendinnen groepen; mensen die elkaar goed kennen, vertrouwen, steun aan elkaar hebben. Beslissingen worden genomen met algemene instemming (consensus), iedereen heeft evenveel te vertellen, er zijn geen leiders/sters, geen hiërarchie en de groepen zijn autonoom. Sommige groepen zijn geweldloos, andere niet. Natuurlijk wordt hierboven de

ideale situatie beschreven. Zo gaat het niet altijd. Maar we hechten er veel waarde aan om deze situatie na te streven. Dit heeft alles te maken met wat we willen: We streven geen veranderingen binnen deze maatschappij na, maar het einde van deze maatschappij, om samen een nieuwe, betere vorm te ontwikkelen om met elkaar samen te leven, zonder sexismen, zonder militarisme, zonder grootschalige ondemokratiese energieopwekkingsvormen, zonder rascisme, fascisme, honger, uitbuiting en ga zo maar door. Dat houdt in dat we niet alleen met kernenergie bezig zijn, maar ook andere deelstrijden voeren of ondersteunen. Maar we zijn allemaal, om verschillende redenen, veel met de anti-kernenergie strijd bezig. We hebben onze hoop en vertrouwen niet gevestigd op het parlement, maar op onze eigen kracht. We voeren in eerste instantie ook geen aktie om de regering tot andere gedachten te brengen, we voeren aktie tegen de direkt betrokkenen; de kerncentrales, de toeleveringsbedrijven etc.

Wie?

Tot slot; Het kongres wordt georganiseerd door de St. LAKA (Landelijk Anti Kernenergie Archief) en is als zodanig officieel een aktiviteit van het archief. Wat niet betekent dat het archief alles alleen af kan: We hebben nog veel hulp nodig: Vertalen (zowel voor als tijdens het kongres) prakties, schrijven, geld, postzegels plakken etc,etc.

KERNENERGIE ARCHIEF EDE: Stephenstraat 15 6717 CS Ede open: donderdag 13-21 uur. telefoon: 08380-21414. giro:4609119 tnv D. Bannink Ede.

NICARAGUA NA DE ORKAAN

AUTONOME BOUWBRIGADE RAMA

Hallo,
Hier een kort bericht over de voortgang van de vierde autonome bouwbrigade in voorbereiding.

In ons vorige bericht heb je kunnen lezen wat de gevolgen van de orkaan 'Juana' voor Nicaragua zijn geweest. Tevens kon je lezen dat het aantal doden en gewonden gezien de kracht van de orkaan relatief klein is geweest. Dit dankzij de effectieve evacuatie en voorzorgsmaatregelen van de sandinistische regering. Achteraf lijken deze maatregelen het land aangerekend te worden. De noodhulp aan Nicaragua is, zeker vergeleken met de hulp die in 1988 aan andere rampgebieden is verleend, bijzonder klein.

Politieke motieven zullen hieraan niet vreemd zijn.

Een van de zwaarst door de orkaan getroffen plaatsen is Rama een stadje van zo'n 10.000 inwoners dicht bij de oostkust de Costa Atlantica. Rama heeft een belangrijke functie als doorgangsroute van het stedelijke westen naar het zuidelijke deel van de oostkust. De Nicaraguaanse overheid heeft Nederland gevraagd haar hulp te concentreren op Rama zodat deze hulp beter gecoördineerd kan worden.

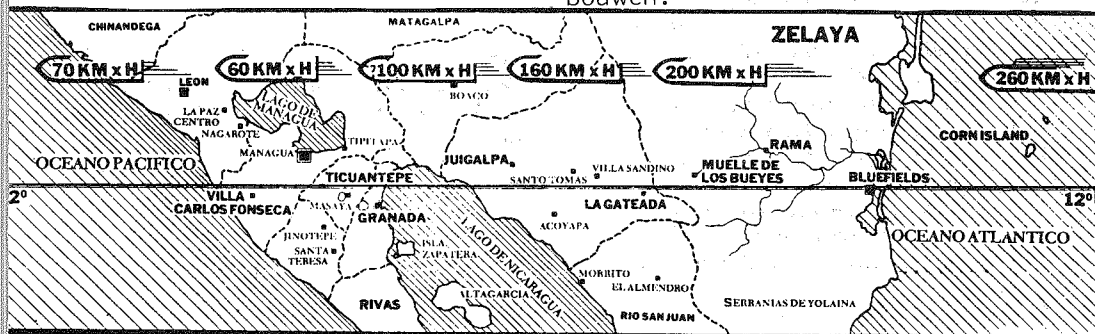
Via een medewerker van de regionale overheid kregen wij in december te horen dat er naast financiële en materiële hulp ook dringende behoefte is aan mensen die kunnen bouwen. Inmiddels hebben wij ook een officiële aanvraag binnen gekregen.

We gaan in Rama een schoolje bouwen.

Eind december zijn wij aan slag gegaan. In de eerste helft van februari zullen wij afreizen naar Nicaragua. Dat wij op zo'n korte termijn vertrekken heeft te maken met het Nicaraguaanse klimaat. Eind april/begin mei breekt het regen seizoen weer aan en bouwen wordt dan heel moeilijk. Vóór die tijd willen wij zoveel mogelijk afgebouwd hebben. Ondertussen zijn er een groot aantal bedelbrieven de deur uit. Het is bijzonder belangrijk dat hier veel geld op binnenkomt. Onze begroting is gesteld op f45.000,-. Daar zijn de bouwmaterialen niet bij inbegrepen. Aanvankelijk hadden wij gehoopt hiervoor een bedrag van het ICCO, de Medefinancierings Organisatie (MFO) die de projekthulp na 'Juana' in Nederland beheert, te kunnen krijgen. Door de zorgvuldige maar langzame besluitvorming die zij hiervoor kennen zal dit echter niet lukken.

Stort daarom gul en onbeheerst op Stichting Kleine Ontwikkelingsprojecten, giro 55107, postbus 41177, 1009 ED Amsterdam, o.v.v. Rama. Voor meer informatie zijn bereikbaar Guus 020-929491 en Marlene 020-6645380.

Ieder die geld geeft zal middels de bekende en prachtige verzorgde reisbrief van het verloop op de hoogte gehouden worden.

Anares - Libertair informatie - en documentatiecentrum

Bij ANARES vind je informatie over feiten en discussies die een bijdrage leveren of leverden voor een persoonlijke- en/of maatschappelijke bevrijdingsstrijd. De werking kan dan ook enkel gezien worden als onderdeel van en ondersteuning van de huidige strijd tegen het kapitalistisch patriarchaat.

Deze taak vervult ANARES door de uitbouw van een bibliotheek, het aanleggen van een archief van discussieteksten, pamfletten, affiches en foto's en door, daar waar nodig en wenselijk, een coördinerende functie op zich te nemen of eigen activiteiten op te zetten. Een belangrijk werkpunt is dan ook het actief ondersteunen van een met ANARES geallieerd tijdschrift. Op aanvraag bezorgen we je een gratis exemplaar.

Uiteraard zijn we geïnteresseerd in jouw activiteiten, acties, publikaties ... Hou ons dus op de hoogte van wat jij zoal uitspookt en van dingen die er in je

omgeving gebeuren. Als je wil kan je direct betrokken worden bij de netwerk-infotheek: je speelt een lijst door van publikaties die jij op de plank staan hebt en natuurlijk bepaal jezelf de in- en uitleenvoorwaarden. Een manier om mensen met gelijke interesse elkaar te laten vinden.

Informatie kan je ook altijd kwijt via de telefoon: 091/242044.. Bepaalde actuele informatie zoals een arrestatie, een verahderde afspraak voor een betoging ... kan je aldaar beluisteren op het antwoordapparaat. Bel liefst op de middag omdat het een buurttelefoon betreft en er nog andere mensen via dat nummer werken. Vergeet nooit: de vijand luistert mee!

De infrastructuur van ANARES staat ter uwen beschikking om je eigen libertaire initiatieven uit te werken en na afspraken hierover gemaakt te hebben. We bieden je de informatie op de boekenplanken en in de archiefdozen, aktualiteit en historische beschouwingen, literatuur, strips, gedichten en liedteksten,

praktische handleidingen en meer theoretische geschriften, tijdschriften van her en der, een tieprachiene, misschien wat ervaring in lay-out en e.d., een tekstverwerker, vergaderruimte, een blad om dingen uit op te steken, voor te schrijven, te bidiscuteren, perskontakten, .. Enkele onderwerpen waarover je bij of via ANARES info kan vinden: Kraken, kinderstrijd, ketterij, anarchisme, arbeidsstrijd, communisme, rechtspraak, indianenverzet, gevangeniswezen, lustbeleving, homo- en lesbienestrijd, (anti) psychiatrie, noord-ierland, fascisme, bewustzijns-oorlog/-industrie, europa '92, economie, kunst en cultuur, verzetsbewegingen, gezondheidszorg, militarisme, milieu, feminisme, rasieme.

ANARES: Visserij 131-B-9000 Gent. 091/24.20.44.

Bank: 870-0435 569-05. Post: 000-1598670-13 t.a.v. Anares. Permanentie: woensdag van 14 u. tot 20 u. en op aanvraag. Inkijken: gratis. Ontlenen: leden 150Fr./jaar/3 boeken/3 weken.

Agenda

AMSTERDAM

Hete Blixum, Fred.Hendrikstr. 111-115. Open wo,do,vr. vanaf 18.00 uur. Tel. 020-849115 (ook om te reserveren).
donderdag 26 jan. zal het ESKA een informatie avond organiseren in Hete Blixum. Voor programma en meer info zie elders deze Zwarte.

MAROKKAANSE JONGEREN

De ontwikkeling rond de zgn. jeugdbendes die in A'dam zouden opereren nemen schrikbarende racistische vormen aan. Als de staat buitenlanders criminaliseert kunnen ze makkelijker en sneller het land worden uitgezet. We willen met marokaanse en nederlandse jongeren een manifestatie houden om te discussieren over de situatie in nederland naar aanleiding van het oplaaiende racisme.
5 februari in Paradiso om 19.00 discussie en muziek.

UTRECHT

AKU, Voorstraat 71
di 24 jan. Anti bont video en video opnames van radicale dierenbevrijdingsacties van de Britse groep "CALL" (central animal liberation league) 22.00 uur. gratis.
vr 27 jan. KARMA SUTRA (UK) politieke 7mens formatie met Zounds & Churbawarba sausje + ANTIC HAY (ex "Indirekt" uit Hoom)
vr 10 febr. 9th Hardcore event met: the SCRAPPS (Frankrijk), DREADFULL (Schotland) en ??? (Nederland)
vr 17 febr. Benefiet voor het wegloophuis psychiatrie.

25 januari openingsfuif ANARES (info en documentatiecentrum) Visserij 131 9000-B-Gent.
Zie ook elders deze Zwarte.

EINDHOVEN

Naar aanleiding van de VAK-mobiel acties en perikelen heeft er 3 december een discussieweekend in Eext plaatsgevonden. Aangezien een weekend niet erg lang is en er op dat weekend veel aandacht besteed is aan de ervaringen van mensen met art. 140 (vanwege Vierhouten), was de discussie over hoe nu verder met het VAK-mobiel nog niet afgerond.

Vandaar dat tussen 3 en 6 februari een nieuwe bijeenkomst gepland is, in het brabantse Eindhoven, in de nabijheid van verscheidene interessante militaire objecten.

Plaats: De Bunker, St. Jorislaan 92a, Eindhoven (van 3-6 febr. tel 040-124187)

Tijd: vrijdagmiddag 3 februari 1 uur tot maandagmiddag 6 februari ?
Kosten: f5,- per dag incl. warme hap, geen geld toch welkom. slaappullen zelf meebrengen. (laat even weten of je komt)
tel.: Vredeswinkel Eindhoven 040-444707.

KRAAKBIOS EISENSTEIN BUITENOM 213 DEN HAAG

woensdag 25 Januari, 20.00
Avond over art. 140.
Met video, mensen uit Nijmegen en eventueel advocaten. Daarna discussie

Zondag 29 Januari, 22.00
Die Freundin von Margaretha von Trotta

Woensdag 1 februari, 21.00
video "Sammy&Rosy get Laid"

Woensdag 8 februari, 21.00
video "The African Dawn"
"Wegen naar de vrijheid"

ENSCHEDÉ

De Tor, Walstraat 21, 7511 GE
Enschede tel.: 053-318060 (di 2-4 uur).

Zaterdag 18 februari 14.00 uur
ABSOC '88 vergadering.

EDE

Radikaal Anti Kernenergie Kongres op 2,3,4 en 5 februari. Zie elders deze Zwarte.

BREDA

Kommunikatieweekend voor anarchisten en aanverwanten 28 en 29 Januari.

Zaterdag wordt begonnen om 11.00 en zondag eindigt het om 16.00.

Zaterdag is er een bijdrage van Atalata, een vrouwen-groep met muziek en verhaal. Kosten zijn f10,-

Er kunnen maximaal 45 mensen aan meedoen, dus bel van te voren: 076-421043

WAGENINGEN

Woensdag 25 januari opening van het WRAK in de Wilde Wereld met als thema de Shell blokkade in het voorjaar (voor meer zie elders deze Zwarte)

WAGENINGEN

cafe de overkant bevrijdingsstraat 38
22.00 uur vrijdag 27 januari
benefietfeest voor RAMA bouwploeg
video's : el coral, los nogales
sprekers en swingen.